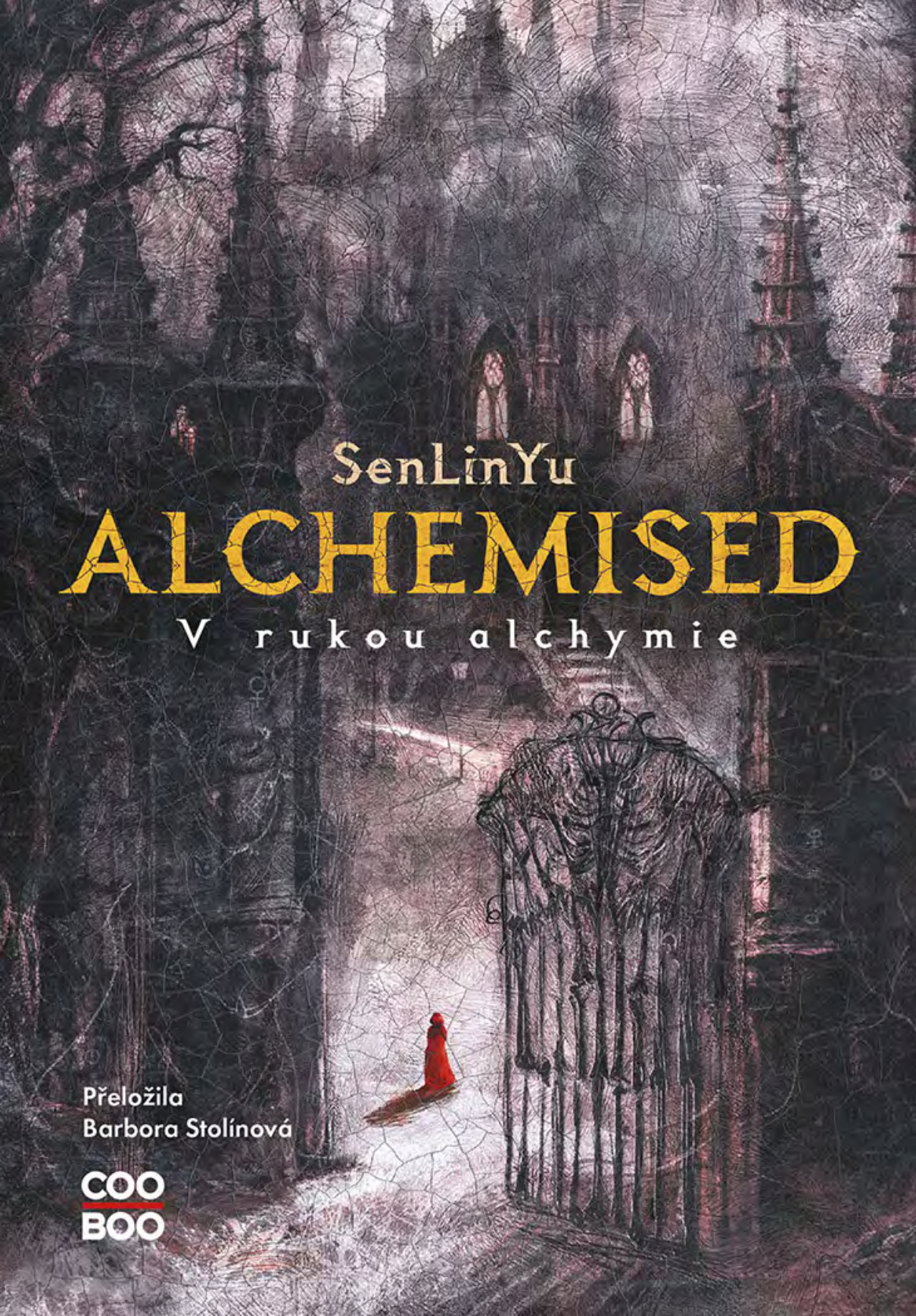
SenLinYu
ALCHEMISED
V rukou alchymie
Přeložila
Barbora Stolínová
COO
BOO

Alchemised: V rukou alchymie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

SenLinYu
Alchemised: V rukou alchymie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ALCHEMISED

V rukou alchymie

SEN LIN YU

ALCHEMISED

V rukou alchymie

Přeložila Barbora Stolínová

COO
BOO

Přeložila Barbora Stolínová

Copyright © 2025 by SenLinYu
Translation © Barbora Stolínová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4180-0
ISBN e-knihy 978-80-267-4181-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4182-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4183-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Pro Jame, za to, že mě našla.

Autorská poznámka

Držíte v rukou fiktivní dílo, které se dotýká temnějších aspektů války a boje o přežití. Nevhodné pro citlivé čtenáře. Pro více informací nalistujte poznámky na konci knihy.

ČÁST PRVNÍ

PROLOG

Helena občas přemýšlela, jestli má vůbec ještě oči. Temnota kolem neměla konce. Helena si nejdřív myslela, že když dostatečně dlouho počká, uvidí nějaký záblesk světla nebo někdo přijde. Ale bylo jedno, jak dlouho čekala, nic se neobjevovalo.

Jen nekonečná tma.

Tělo Helena měla. Cítila ho kolem sebe jako klec, ale navzdory sebevětšímu úsilí a odhodlání s ním nedokázala pohnout. Vznášelo se ochable a bez hnutí, jen sebou divoce škublo pokaždé, když dostalo zásah – když od zátylku dolů projela elektrická rána, při které se každý sval v jejím těle sevřel v silné křeči. Zásahy přicházely náhle a stejně tak i mizely. Pro Helenu představovaly jediný způsob, jak se orientovat v čase.

Jejich účelem bylo zabránit úplné atrofii svalů během stáze. Tenhle detail si Helena pamatovala. Pamatovala si, že je tu ve vězení a že ji udržují při životě, ale že jednoho dne pro ni někdo přijde.

Nejprve počítala, kolik času dělí jednotlivé zásahy, aby zjistila, jak často se opakují. Vteřinu po vteřině. Deset tisíc osm set. Každé tři hodiny, naprosto pravidelně. Vždycky stejně. Pak počítala jednotlivé zásahy, ale jak jejich počet narůstal víc a víc, přestala, nechtěla to vědět.

Donutila svou mysl, aby se soustředila na jiné věci než čekání. Než nekonečnost. Než tmu. Musela čekat, a tak si vymyslela program, aby si zachovala zdravý rozum. Imaginární procházky. Útesy a obloha. Návštěvy všech míst, na kterých kdy byla. Všechny knihy, které přečetla.

Musela vydržet. Zůstat ostražitá. Jen tak bude připravená. *Musela* zůstat připravená.

Nenechá svou duši pomalu vyhasnout.

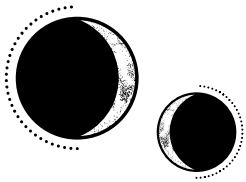

KAPITOLA 1

Když se objevilo světlo, Heleně se málem rozskočil mozek na dva kusy.

Byl slyšet křik.

„Zatraceně! Jak to, že je tahleta vzhůru?“ pronikl nějaký hlas naprostou agonií smyslů.

Bodalo ji světlo. Jako ostré hroty propichující oči a zavrtávající se do lebky. Bohové, její oči.

Svíjela se. Ostrý jas všechno rozmazával, rozhoupával. Pálení tekutiny stékající do krku. Hučení v uších.

Do paží se jí až na kost zaťaly kluzké prsty a vytáhly ji nahoru. Nasála do plic vzduch, ty se okamžitě sevřely v křeči a tekutina stoupala krkem zpět.

„Debilní stázový gel. Nemůžu ji pořádně chytit. Ať zavře hubu! Jinak se brzy utopí.“

Byla upuštěna a narazila do něčeho hlavou. Ruce si odřela o drsný kámen. Slepě šmátrala kolem ve snaze se zvednout. I přes pevně stisknutá víčka se jí světlo zabodávalo do lebky jako nůž. Ze zátylku jí někdo vytrhl něco tvrdého a po kůži začala stékat jakási teplá tekutina.

„Jak může být sakra vzhůru? Někdo u ní musel podělat dávkování. Bacha, ať se neodplazí pryč."

Někdo ji znovu chytil za ruce a zvedl ze země.

Vytrhla se a přiměla se otevřít oči. Viděla jen oslepující bílou. Vrhla se směrem k ní.

„Ty zatracená mrcho, tys mě škrábla!"

Vzadu na hlavě ucítila prudkou bolest.

Když znovu nabyla vědomí, bylo kolem ještě pořád světlo.

Přicházelo k ní postupně, pomalu se jí probouzela mysl, jako kdyby se vynořovala z vody a plavala směrem k hladině vlnící se takřka na dosah ruky. Měla zavřené oči. Světlo bylo těsně za víčky. Už teď cítila, jak ji bude bolet.

Ležela na něčem tvrdém. Na studeném stole, jehož nehybný kov cítila pod prsty.

Neurčitě vnímala nějaké hlasy, nezřetelné, ale blízko.

„Takže?" Ženský hlas. „Někdo další?"

„Ne." Mužský hlas. Ten, který slyšela už předtím. „Zbytek jsme vytáhli. Tahle byla jako jediná špatně uložená."

„A když jste otevřeli nádrž, byla při vědomí?"

„A jak. Jakmile jsme zvedli víko a vytáhli ji, začala ječet. Málem mě z ní trefilo, nekecám. Willems se tak lekl, že ji skoro utopil, a když jsme ji vydolovali ven, začala šíleně běsnit. Škrábala mě jak pominutá, dokud jsme ji neomráčili. Byla na kapačkách a všechno, ale sedativa byla vypnutá. Asi do toho někdo vrazil."

„To ale nijak nevysvětluje, proč u ní nemáme pořádné záznamy," řekla neznámá žena. „Divné."

„Asi se to dělalo narychlo. Nemohla tam být dlouho. I ti, co byli udělaní správně, jsou skoro všichni po smrti. Ve většině nádrží je jen polívka s kostma," zasmál se nervózně muž.

„Až ji budu mít na ústředí, dozvíme se víc," řekla ta žena. Zněla lhostejně. „Udělali jste dobře, že jste to nahlásili. Jde o anomálii. Dejte mi vědět, kolik z těch zbývajících se probudí. Všechny mrtvoly dostatečně zachovalé

na to, aby mohla být provedena reanimace, pošlete do dolů. Živé kusy na základnu."

„Samozřejmě. A přimluvíte se za mě, žejo? Vaše slovo má ohromnou váhu." Muž měl hlas plný naděje a jeho následný smích zněl nuceně. „Však víte, nemládnu."

„Nejvyšší nekromant dostává ke zvážení velké množství žádostí. Tvoje práce nebude opomenuta. Připrav nákladní vůz k transportu."

Byly slyšet vzdalující se kroky a po nich podrážděný povzdech.

„Není důvod předstírat bezvědomí. Vím, že jsi vzhůru. Otevři oči," řekla žena. „Upravila jsem ti smyslové vnímání, takže by ti světlo nemělo tolik vadit."

Helena opatrně zamžourala přes řasy.

Svět kolem se topil v zelenkavém oparu, všechny tvary připomínaly stíny. Napravo od ní se hýbala nezřetelná postava.

Heleniny oči ji zpomaleně sledovaly.

„Dobře. Dokážeš poslouchat příkazy *i* detekovat pohyb."

Helena se pokusila promluvit, ale vydala ze sebe jen tiché zasípání.

Ozvalo se cvaknutí propisky a šustění papírů.

„Takže, vězeňkyně číslo 1273, nebo snad vězeňkyně číslo 19819? Máš přidělená dvě trestanecká čísla, ale ani o jednom z nich nemáme v téhle budově záznam. Nemáš náhodou nějaké jméno?"

Helena nic neříkala. Teď, když už v ní pouhá představa světla neprobouzela agonii, dokázala trochu přemýšlet. Ještě pořád byla zajatkyně.

Cizí žena si netrpělivě odfrkla. „Rozumíš mi?"

Helena neodpověděla.

„No, asi bych neměla mít příliš vysoká očekávání. Stejně to brzy zjistíme. Vy tam, pojďte ji odvézt."

Tvar ženy se rozmazal a objevily se nové postavy. K zápěstí se jí přitiskla chladná kůže. V nose ji zaštípal pach chemických konzervantů a starého masa. Nekrodónové. Snažila se rozpoznat obličeje, ale zrak jí neustále sklouzával pryč a nedokázal zaostřit.

Stůl se rozvibroval, jak se rozjel po kamenné podlaze, a jeho otřesy se jí přenášely z lebky až do zubů.

Pak se jí do sítnic jako jehly zabodlo oslnivé světlo. Tlumeně vykřikla a znovu pevně zavřela oči.

Následovalo trhnutí směrem vzhůru, ze kterého se jí zvedl žaludek, a pak se všude kolem zase setmělo a někde pod ní se ozvalo zavrčení nastartovaného motoru.

Potřebovala uprchnout.

Pokusila se nějak pohnout a ucítila zařinčení kovu.

„Lež klidně." Hlas té ženy byl najednou zpět. A velmi blízko.

Helena ucukla, zrychleně dýchala a rukama i nohama se kroutila v poutech. Musí utéct. Musí –

„Už tak mám těžký den, nedělej mi ho ještě těžší," řekla ta žena mrazivým hlasem.

Heleně se do spodku lebky zaťaly prsty a mozek jí zaplavila vlna energie.

Zpátky do temnoty.

Helenu přivedla znovu k vědomí prudká bolest a nenadálý pocit strachu.

Trhla sebou směrem vzhůru a široce otevřela oči přesně včas, aby spatřila injekci vytahovanou ze svého těla. Ozvalo se cinknutí řetězů a Helena padla zpátky na záda. Srdce jí bušilo jako o závod a každý jeho úder doprovázela bolest, jako kdyby ho právě někdo probodl.

„A je to." Ozvalo se zachřestění, jak někdo položil injekční stříkačku na kovový podnos kdesi vpravo. „To by ti mělo pomoct vyčistit si hlavu a začít mluvit."

Zase ta žena z dřívějška.

Helena už nebyla na stole ani v nákladním autě. Pod sebou měla tvrdou matraci a všude kolem byl silně cítit sterilní zápach dezinfekce.

Nad ní se rýsoval potemnělý šedý strop.

I přes bolest se jí najednou žilami rozproudila energie stupňující se v intenzivní žár, ze kterého ji pálily dlaně, najednou roztažené. Cítila, jak se její vědomí zaostřuje a všechno je čím dál jasnější a přehlednější. Zavrtěla se a do zápěstí se jí zařízl kov.

„Nic takového. Spíš si zlameš kosti, než aby ses z těch pout dokázala dostat. Odpověz na moje otázky a možná tě nechám vstát dřív, než odezní účinky léku. V opačném případě to prý docela bolí."

Helena, jinak neschopná pohybu, ucítila, jak se jí mysl rozběhla na plné obrátky. Injekce, nějaký účinný povzbuzující prostředek. Energie uvězněná v jejím těle se valila do mozku a doposud roztěkané a panické myšlenky se začaly zaostřovat s chirurgickou přesností.

„Helena Marinová. Měla bys být," ozval se zvuk listování papíry, „mrtvá podle záznamu číslo 1273. Byla jsi určena k likvidaci v důsledku dále nespecifikovaných ‚rozsáhlých zranění'. Ale podle označení číslem 19819 jsi byla vybrána k umístění do stáze." Další listování. „Nicméně neexistuje žádný záznam o tvém příjezdu do daného zařízení nebo provedení náležitých úředních úkonů." Žena podrážděně mlaskla. „V našem záznamovém systému není o tvé existenci ani zmínka od augustu minulého roku. Čtrnáct měsíců. A teď tě najdeme přesně v tom stázovém skladu, do kterého jsi nikdy nedorazila. Jak je to možné?"

Helena pomalu zamrkala a snažila se ty informace zpracovat. Čtrnáct měsíců?

„Ve stázi samozřejmě nikdo tak dlouho vydržet nemůže. Přežít třeba jen šest měsíců je téměř nemožné i v naprosto dokonalých podmínkách, a ty jsi dokonce ani nebyla řádně uložena. Takže odkud ses tam vzala? A kdo tě tam dal?"

Helena odvrátila hlavu, odmítala odpovídat.

Žena si povzdychla a přistoupila blíž. „Nikdo tě z ničeho neobviňuje. Řekni mi pravdu a bude po všem. Kde jsi byla předtím, než tě umístili do stáze?"

Tu otázku vyslovovala pomalu.

Helena nic neříkala, ačkoli jí v čelisti cukalo chutí promluvit. Začala se třást po celém těle, jak srdce svým tepem rozvádělo drogu hlouběji do žil.

Nezbyl už nikdo, koho by mohla chránit, ale odmítala spolupracovat se svými věznitelí. Cokoli jim usnadnit, i kdyby to mělo být jen papírování.

Krom toho nikde jinde nebyla.

„Kde. Jsi. Byla. Před. Stází?" Žena mluvila hlasitě.

Heleně se sevřelo hrdlo, jak se snažila na odpověď ani nemyslet, protože jen ta vzpomínka jí trhala srdce.

Než se dostala do skladu, spolu se všemi ostatními ji zajali a nastrkali do klecí před Věží alchymie, kam se přiváželi všichni vězni, aby se stali svědky „oslav" konce války.

Stále cítila pach kouře a krve v letním horku, slyšela bouřlivý jásot, když umírali velitelé odboje, jejichž křik byl slabší a slabší. Helena s ostatními sledovali, jak umírají, a přitom věděli, že to pořád ještě není konec.

Nějaký nekromant se rychle protlačil davem dopředu, nedočkavý blýsknout se svými schopnostmi, a za pár sekund už se mrtvé tělo znovu zvedalo ze země. Lidé, kterým Helena věřila nebo pod nimiž sloužila, byli reanimací oživováni. Stali se z nich nekrodóni, prázdné robotické mrtvoly. S rozřezanými břichy, kůží na cáry, orgány ven, prázdnýma očima, povislými obličeji pak byli používáni k vraždění dalších „zrádců" ještě brutálnějším způsobem.

Popravy neustaly, dokud se vzduch nezbarvil rudým oparem krve.

Mrtvolu generála Tita Bayarda použili k zabití jeho vlastní ženy. Pomalému zabití. Donutili ho odřezávat z ní kousky a jíst je.

Každá smrt si ukrajovala kousek z Heleniny duše, dokud v jejím hrudníku nezůstala hluboká díra plná zármutku. Když už nezbýval nikdo, koho by stálo za to veřejně zabít, dali ji do té stázové nádrže.

Ostatní vězni byli v bezvědomí během paralýzy, zapichování jehel do žil, napojování hadiček do nosu a připojování dýchacích přístrojů na obličej. Ne tak Helena.

Nechali ji při vědomí, takže si uvědomovala klaustrofobickou noční můru, ve které se ocitla, když ji uvěznili ve vlastním těle a ponechali ve tmě. Čekat, až pro ni někdo přijde.

Nikdo nepřišel.

Lusknutí prstů před obličejem Helenu vytrhlo ze vzpomínek. Žena na ni zlostně zírala.

„Nenechám si poškodit dobrou pověst nějakou chybou v evidenci. Nebudeš-li odpovídat, přestanu s tebou jednat po *dobrém*."

Helena sebou cukla.

„Vidíš? Rozumíš mi."

Heleně se sevřel žaludek, ale pevně stiskla čelisti.

Žena přistoupila blíž. Heleniny oči se na ni usilovně snažily zaostřit. Trochu hranatý obličej s netrpělivě sevřenými rty. Zdravotnická uniforma.

„Možná potřebuješ názornou ukázku." Žena přitiskla dlaň Heleně na krk. Helena ostře vydechla, když ucítila vlnu mrazivě chladné energie projíždějící tělem směrem k páteři.

Nebyla to elektrická rána, jaké dostávala v nádrži. Energie ženě vystřelila z ruky a zaryla se do Heleny jako jehla. Proud síly ji rozezvučel jako ladicí vidličku, dokud mezi nimi nebylo dosaženo souzvuku na stejné frekvenci.

Žena zaťala prsty. Bolest projela každým nervem Helenina těla. Přidušeně, přerývaně vykřikla, tělo sebou začalo škubat a ruce se snažily vykroutit z pout.

„Lež klidně."

Malý pohyb prsty a Helena vmžiku znehybněla. Od hrudníku dolů své tělo necítila. Jako kdyby měla zlomenou páteř. Panika jí vehnala krev do hlavy.

Žena mávla rukou a pocit prázdnoty z ochromení zmizel.

Prsty zdrsnělé častým používáním mýdla výhrůžně přejížděly po Helenině paži.

„Už rozumíš?"

Rezonance té ženy stále ještě prostupovala Helenou jako elektrický proud, jako hluboko vyslaný varovný signál. Heleně se podařilo roztřeseně přikývnout. Mělo ji to napadnout: Tahle žena byla vivimantka. Ovládala obrácené dvojče nekromancie, měla moc nad živými místo nad mrtvými.

„Věděla jsem, že ti to dojde. Pojďme to zkusit znovu."

Heleně se stáhlo hrdlo a pálily ji oči. Každičký nerv ji bodal a v uších jí hučela krev. Co se vlastně stane tak hrozného, když začne odpovídat?

„Ssss–ze-s-kllll–" Helena se snažila přimět svůj jazyk ke spolupráci.

„Nech si tu hatmatilku. Mluv paladijsky," osopila se na ni žena.

Nic jako paladijština neexistovalo. Žena mluvila severním dialektem. Helena jí to chtěla říct, ale napadlo ji, že by to asi ničemu nepomohlo. Polkla a zkusila to znovu, ale její jazyk motal všechno dohromady.

Žena vzdychla. „Čím to je, že s příslušníky odboje vždycky jenom ztrácím čas? Možná, že když ti dáme ránu do mozku, vzpomeneš si, jak mluvit pořádnou řečí."

Tentokrát chytla Helenu za hlavu. Z obou stran se jí do mysli vlila vlna rezonance, jako kdyby někdo třískl o sebe činely.

Helena viděla rudě. Z hrdla se jí vydral výkřik připomínající divoké zvíře.

Ruce se prudce stáhly. „Co to má znamenat?"

Helena si nebyla jistá, jestli kolem ní žena běhá kolem dokola v kruzích, nebo jestli se točí celá místnost.

„Co to je? Kdo ti to udělal?“

Helena omámeně zírala vzhůru a z vidění se jí postupně vytrácela rudá barva. V rukou jí cukalo a škubalo, křečovitě jimi trhala za pouta. Nevěděla, co žena těmi otázkami myslí.

„Někdo něco provedl s tvojí myslí,“ řekla žena zmateným, ale současně podivně vzrušeným hlasem. „Nějaký druh transmutace. S ničím podobným jsem se ještě nesetkala. Budu to muset nahlásit. Budu potřebovat odborníka. Máš –“ Žena se odmlčela. „Neexistuje pro to název! *Já* budu muset vymyslet název…“

Zdálo se, že mluví hlavně pro sebe. „Transmutační blokády v mozku. Jak je to možné? Ještě nikdy jsem – jsou tam – vzorce.“

Znovu se Heleny dotkla. Helena sebou škubla, ale rezonance tentokrát neměla mučit, šlo jen o záchvěv energie pronikající mozkem, který znovu všechno zbarvil do křiklavě rudé barvy.

„Jde o propracovanou, krásnou, profesionální práci. Nějaký vivimant ručně přeprogramoval lidské vědomí.“

Helena tam ležela a nerozuměla tomu.

Žena se k ní přiblížila obličejem natolik, že Helena dokázala rozeznat modré oči a hluboké vrásky na kořeni nosu i kolem úst. Zírala na Helenu naprosto fascinovaně.

„Kdyby tu byl Bennet, užasl by nad precizností téhle práce.“ Rezonance prostupovala Heleninou myslí tak důrazně, jako kdyby jí lebkou klouzavě projížděly prsty. Ženě se při práci rozostřily světlé oči. „Sebemenší chybička a dostala by ses do vegetativního stádia, ale ať už to udělal kdokoli, zachoval tě *takřka* neporušenou. To je geniální.“

„Cc–o?“ Heleně se konečně podařilo ze sebe dostat srozumitelné slovo.

„Zajímalo by mě… Jak to asi vypadá?“ Žena odešla a za minutu se vrátila se skleněnou deskou.

Helena přimhouřila oči a předmět poznala. Rezonanční deska. Podobné se často používaly pro akademické prezentace a alchymistické lékařské zákroky. S pomocí plynu zrcadlily reaktivní částice tvar a vzorec rezonančního kanálu.

Žena přidržovala sklo nad hlavou a druhou ruku položenou na Helenině čele vyslala rezonanci skrz Heleninu lebku. Helena znovu viděla rudě, ale přimhouřenými víčky sledovala nejasný mrak mezi skleněnými tabulkami, který se seskupil do nezřetelného tvaru lidského mozku a pak do nesrozumitelné sítě linek vinoucích se všude kolem.

„Pochybuji, že bys čemukoli z toho rozuměla, ale představ si svou mysl jako – jako město. Tvé myšlenky míří nejrůznějšími ulicemi do svého místa určení. Ty linky, které vidíš, jsou uměle vytvořené objížďky. Jsou tam blokády vytvořené transmutací, takže místo toho, aby myšlenky následovaly přirozený mozkový vzorec, pro ně někdo vytvořil alternativní trasy. Některé oblasti byly naprosto odříznuty. Nedovedu si vůbec představit, jak… Schopnosti, které by k něčemu takovému byly potřeba…“

Nedokončila větu. Odložila desku a zkoumavě na Helenu pohlédla.

„Kdo na tobě pracoval?“ Otázku položila hlasitě, vyslovovala přitom pečlivě a pomalu.

Helena jen zavrtěla hlavou.

Ženě nebezpečně ztvrdly rysy, ale po chvíli zjevně změnila názor. „Asi to nemůžeš vědět, vzhledem k tomu, v jakém stavu je tvůj mozek. Bude štěstí, jestli si budeš vůbec pamatovat svoje jméno. Předpokládám, že jsi byla studentkou alchymie.“ Bezmyšlenkovitě poklepávala na kovová pouta na Helenině zápěstí.

Helena váhavě přikývla.

„A cizinka. To je očividné.“ Přejela Helenu významným pohledem.

Helena polkla. „Etras.“

„Ach, takže docela daleko od domova. Pamatuješ si svůj rezonanční repertoár?“

„Růz… norodý.“

„Hmm.“ Žena svraštila obočí a prohlížela si Helenu ještě obezřetněji. „Počkat. Vzpomínám si, že jsem o tobě slyšela. Jsi ta malá učenkyně, které platili stipendium Holdfastovi. To už musí být víc než deset let, takže ti teď bude kolik, něco přes dvacet?“

Helenu začalo pálit v očích, ale toporně přikývla.

Žena zvedla jedno obočí. „Pamatuješ si, co se stalo poskytovateli tvého stipendia, principátu Apollovi?“

„Zabit."

„Mhmm. A válka. Na tu si určitě pamatuješ. Pomáhala jsi tomu Holdfastovic klukovi vypálit město? Drahouškovi Lucovi, jak jste mu všichni tak rádi říkali?"

Heleně se sevřelo hrdlo. „Já jsem – nebojovala."

Žena vydala překvapený zvuk a přimhouřila oči. „Ale poslední bitvu? Na tu si snad pamatuješ?"

Helena několikrát otevřela ústa, nechtěl se jí rozmotat jazyk. „My–tedy–odboj prohrál. Došlo k–popravám. Na konci přišel–M-Morrough. S–s Lucem. Z-zabil ho–na místě. Pak–pak mě–vzali do skladu."

„Kdo?"

Helena hořce polkla. „L-Lichové."

Žena se zasmála. „Už dlouho jsem neslyšela nikoho, kdo by se odvážil to slovo použít. Všichni nemrtví nehledě na formu jsou nejvlivnějšími následovníky nejvyššího nekromanta. Nesmrtelností byli odměněni za své schopnosti. V tomto novém světě si smrt přichází jen pro ty, již nejsou hodni. Zkoušej si je urážet, jak chceš, ale to z tvých kamarádů nezbylo nic než jen prach, který upadl v zapomnění." Zaťukala Heleně na čelo. „Ty se ale zdáš z větší části nepoškozená. Tak proč si s tím dal někdo tolik práce? A kdo by vůbec –" Žena zvedla rezonanční desku, ještě jednou ji přejela pohledem a pak zmizela za zástěnou.

Heleně se ulevilo, že je pryč.

Někdo jí upravil paměť nebo mysl?

Považovala by to za nějaký trik, nebýt té rezonanční desky. Věděla, jak má její mozek správně vypadat. Transmutace jakékoli mysli do takového stavu by vyžadovala vysoce specializovaný a rozsáhlý zásah vivimancie.

Člověk by jen tak nezapomněl, že se mu něco takového stalo.

Přesto však neměla *pocit*, že by zapomněla cokoli, až na to zmíněné rozsáhlé zranění.

Nepamatovala si žádné zranění, jen šok, zármutek a hrůzu.

Polkla a vší silou zamrkala, jak se snažila na to nemyslet.

Rozhlížela se, aby se zorientovala. Ať už jí píchli cokoli, byl to extrémně efektivní lék. Na hrudi, v místě, kde jehla prošla do srdce, se jí dělala čerstvá modřina. S každým úderem srdce v ní zabolelo.

Pohlédla dolů. Podél obou stran postele byla madla, ke kterým byla připevněna pouta na jejích zápěstích. Kůže tam byla sedřená a pohmožděná a pod okovy, které ji poutaly k posteli, měla ještě na každém zápěstí zaklapnutý nazelenalý kovový náramek.

Ty jediné poznávala. Připnuli jí je na zápěstí během oslav.

V temnotě nasáklé krví, ve slabém světle pochodní, mezi příliš mnoha těly namačkanými v kleci, na ně skoro neviděla. Ale pamatovala si je.

Ve stázi si nikdy nepřestala uvědomovat, že je má připnuté kolem zápěstí. Jejich existenci soustavně vnímala okrajem vědomí jako nikdy nemizející zátěž tlumící její rezonanci a bránící jakýmkoli pokusům o transmutaci, která by jí mohla pomoci k útěku.

Ani v nádrži nepřestávala cítit lumithium, které obsahovaly.

Lumithium ze své podstaty svazovalo dohromady čtyři živly – vzduch, vodu, zem a oheň – a v tomto svazku vznikala rezonance.

Podle církve byla rezonance darem, kterým Sol, božstvo ztělesňující pátý element, kvintesenci, zamýšlel pozvednout lidstvo. Schopnost rezonance byla v mnoha částech světa vzácností, ne však v Solem vyvoleném národu Paladijců. Podle předválečných statistik měla téměř pětina jeho populace schopnost rezonance na měřitelné úrovni. Očekávalo se, že toto procento s příchodem další generace ještě poroste.

Rezonance byla zpravidla používána při alchymickém zpracování kovů a anorganických sloučenin, kde umožňovala transmutaci nebo alchymizaci. Nicméně u duše s nějakou vadou, vzpírající se Solovým přírodním zákonům, bylo možné rezonanci pokřivit a využít ji k vivimancii – kterou seslala na Helenu ta cizí žena – nebo nekromancii sloužící k vytváření nekrodónů.

Lumithium jakožto rezonanční prvek dokázalo svým působením zvýšit, či dokonce vyvolat rezonanci u pevných předmětů, čímž z nich vytvořilo alchymisticky zpracovatelný materiál. Čisté lumithium však bylo pro smrtelníky moc nadpozemské a přílišný kontakt vedl k marasmu, přičemž u osob se schopností rezonance mohl přímý kontakt způsobit intenzivní kovovou bolest v nervovém systému.

Heleně z lumithia obsaženého v náramcích zjevně špatně nebylo. Což znamenalo, že byly nějak upravené. Jejich bodavá energie byla na Heleninu

rezonanci napojena, ale místo toho, aby působila bolest, rozostřovala její smysly. Helena svou rezonanci cítila, ale když se ji pokusila ovládnout, jako by náramky do jejích nervů vysílaly statickou elektřinu. Ať se snažila, jak chtěla, nedokázala se jim vzepřít.

Věděla jediné – dokud bude mít ty náramky na rukou, není žádná alchymistka.

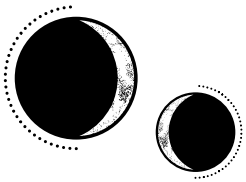

KAPITOLA 2

Někde poblíž se nacházel nekrodón. Helena byla o samotě a mohla se soustředit, takže cítila hnijící maso a chemické konzervační látky. Nemrtví si z mrtvých dělali loutky k vykonávání jakýchkoli neoblíbených nebo podřadných prací. Spoutaná čekala a přemýšlela, co má asi za úkol tenhle konkrétní nekrodón. Rozhlížela se kolem a snažila se za zástěnou rozeznat jakékoli stíny.

„Marinová?“

Někdo její jméno zašeptal tak tiše, že si nebyla jistá, jestli to nebyl jen vánek.

Otočila se a rozeznala obličej vykukující za dělicí zástěnou. Usilovně mhouřila oči a dokázala zaostřit dostatečně na to, aby rozeznala bledý obličej a vlasy.

„Marinová, jsi to ty?“

Helena přikývla a stále se snažila spatřit, kdo na ni mluví.

„To jsem já, Grace. Dělala jsem sanitářku v nemocnici.“ Zatímco mluvila, proklouzla za zástěnu. Měla ten silný severský přízvuk, který kladl důraz na souhlásky.

„Pardon, jsem – dezorientovaná,“ řekla Helena.

„Nečekala jsem, že tě tu uvidím." Grace přistoupila blíž, z temnoty se vynořily mladistvé, přesto však propadlé rysy, a ve tváři měla současně vyděšený a zvědavý výraz.

Helena vytřeštila oči.

Grace měla obličej zohavený jizvami, dlouhými řeznými ranami, které jí protínaly tváře, bradu a nos. Nejednalo se o neuspořádané důsledky nějakého zranění. Tohle bylo úmyslné.

Helena se pokusila zvednout ruku, ale okovy na zápěstích byly příliš krátké. „Co se stalo?"

Grace se zatvářila zmateně a pak – když poznala, kam se Helena dívá – zvedla dlaň a dotkla se tváře. „Ach, to pořezání? To máme všichni."

„Co? Proč by lichové –"

Grace divoce zavrtěla hlavou. *„Mluv potichu."* Rychle se kolem rozhlédla, pak začichala ve vzduchu a znovu na Helenu vrhla rozzuřený pohled. „Někdy nařídí šedivákům odposlouchávat. Jeden je tady, necítíš to? Nemůžeš říkat nemrtvým *lichové*." To slovo zašeptala skoro neslyšně. „Kdyby to uslyšeli – mělo by to – následky."

Helena rychle přikývla, bála se, že Grace uteče, když nebude dostatečně opatrná.

Grace se připlížila blíž.

„Tohle neudělali nemrtví," ukázala si na obličej. „To my sami. Nemrtví si s námi mohou dělat, co chtějí – s každým, kdo je označený jako odbojář. Dneska je moderní mít místo služebnictva šediváky. Jindy – jindy si zase chtějí jen mít s čím pohrát. Na večírku nebo – po návratu ze společnosti." Zašklebila se. „Nikdo proti tomu nic nedělá. Dokonce ani ti, co nepatří k nemrtvým nebo k cechům, nezasáhnou, protože všichni doufají, že tak budou mít lepší šanci taky získat nesmrtelnost."

Grace trhnutím strnule pokrčila rameno. „Ale když nevypadáš dobře na pohled, moc dlouho si tě nenechají." Roztřeseně se nadechla a pak na Helenu upřeně pohlédla. „Kde jsi byla?"

Helena zavrtěla hlavou ve snaze zpracovat všechno, co se právě od Grace dozvěděla. „Odvezli mě do skladu – potom, co –"

Grace přimhouřila oči.

Helena na ni pátravě hleděla. „Je Věčný plamen stále –"

„Ne," zavrtěla Grace divoce hlavou a zatvářila se rozzlobeně. „Všichni jsou mrtví. Do jednoho. Když umřel Luc, nás zbývající poslali na tovární základnu pod přehradou. Většina z nás odtamtud nemůže. Je potřeba několik měsíců dobrého chování, aby člověk dostal povolení, a musíme nosit tohle." Zvedla zápěstí obemknuté měděným náramkem, jasnějším a těsnějším než ten, který měla Helena. „Musíme se každé ráno a večer hlásit. Dodržovat večerku. Když je někdo nezvěstný déle než 24 hodin –" Polkla. „Pokud se neobjeví, je vyslán vrchní lovčí, aby ho vystopoval, a ten, koho přivede, je už vždycky po smrti. Dozorkyně je pak s oblibou svazuje a nechává je i několik dní pověšené, a až když začnou hnít, reanimací je oživí a nařídí jim nějakou dobu ‚pracovat' po našem boku, dokud je nepošlou do dolů. Prý abychom nezapomínali, jaká platí pravidla."

„Kdo –" přinutila se Helena zeptat, ačkoli se odpovědi bála.

Grace zaváhala a její výraz se trochu zmírnil. „Lilu Bayardovou dostal jako první."

Grace říkala ještě něco, ale Helena ji neslyšela. Jediné, co jí znělo v uších, bylo: *„Lilu Bayardovou dostal jako první,"* znovu a znovu.

Ne, Lila ne…

Postupně začala zase vnímat Gracin hlas. „Dozorkyně ji navlékla do paladinského brnění a postavila k bráně. Už byla nějakou dobu mrtvá. Musela se dostat docela daleko. Chyběla jí víc jak půlka obličeje a už neměla svoji umělou nohu, takže museli k brnění přivařit kovovou trubku, aby stála rovně. Ona – ono se to nemůže moc hýbat. Jen tam tak stojí. Chodíme každý den kolem." Grace si asi konečně všimla výrazu v Helenině tváři a sklopila oči. „Už z ní zbyly skoro jen kosti. Dozorkyně si myslí, že je to – vtipné."

Helena zavrtěla hlavou, nechtěla tomu uvěřit, ale samozřejmě, že Lila byla mrtvá. Aby bylo možné zajmout a zabít Luca, museli nejdřív zemřít jeho paladinové. Složili přísahu, že za svého principáta položí život.

Helena ztěžka polkla. „Ale někde přece musí – odboj –"

„Žádný odboj neexistuje!" zašeptala Grace ostře. „Myslíš si, že my, co jsme zbyli, budeme dál bojovat, když jsou všichni z Věčného plamene mrtví? Není důvod. Vrchní lovčí každého zabije. Lidé jsou zabíjeni kvůli sebemenším poznámkám, dokonce i kvůli pomluvám. Má takového – takového

netvora, kterého používá k lovu. Nemá smysl utíkat, odporovat nebo něco plánovat, pokud tedy nechceš, aby z tebe byla další mrtvola."

Helena mlčela. Grace si ji obezřetně prohlížela, ošívala se a zdálo se, že je připravena každou chvíli zmizet.

„Kdo dělá vrchního lovčího?" Helena doufala, že je bezpečné se na to zeptat. Tu funkci si nepamatovala.

Grace zavrtěla hlavou. „Nevím. Pořád nosí na hlavě helmu, jako to dělali nemrtví během války. Nejvyšší nekromant je moc důležitý na to, aby se ukazoval na veřejnosti, tak za sebe posílá vrchního lovčího. Jde o nějaký druh vivimanta, ale je jiný než ostatní. Zabíjí, aniž by se musel kohokoli dotknout."

„Takhle rezonance nefunguje," opravila ji automaticky Helena. „Bez rezonančního diagramu musí být prostřednictvím kontaktu vytvořen stabilní kanál a pak…"

„Vím, jak funguje rezonance," odsekla Grace. „Ale viděla jsem ho při tom. Minulý týden –" Grace se zlomil hlas. Několikrát polkla. „Měli jsme pašerácký gang. Byl nedostatek obilí. Většina toho, co na základně dostáváme, je zkažená. Několik lidí dostávalo dovnitř jídlo navíc. Ani toho nebylo tolik, ale dozorkyni se doneslo, že se vězni organizují do skupin. Celkem deset vězňů. Veřejně popraveno. Vrchní lovčí je zabil všechny současně. Udělal to ‚čistě', aby v lumithiových dolech vydrželi déle."

Jak mluvila, zdála se Grace čím dál tím menší, jako kdyby byla ochromená pouhou vzpomínkou na tu událost. „Teď už jde jenom o přežití. Na ničem jiném nezáleží." Ta poslední slova zašeptala, jako kdyby nebyla určena Heleně, ale jí samotné.

„Proč tu jsi, Grace?" zeptala se Helena a napůl slepě se rozhlédla kolem. „Tohle není – nejsme na základně, že ne?"

Grace zavrtěla hlavou. „Ne. Říkají tomu tady teď ústředí. Umisťují sem všechny experimenty nemrtvých. Já –" Zlomil se jí hlas. „Mám tři bratry. Jsou mladší než já. Žádný z nich nebyl dost starý na to, aby narukoval, takže nebyli na seznamu členů odboje. Můj bratr Gid bude mít brzy věk na to, aby začal pracovat, takže může odejít ze základny. Pak bude dostávat opravdovou mzdu. Jen – jen to musíme do té doby vydržet."

„Grace…"

„Nabízejí vážně dobré peníze za oči. Stačí jedno a budeme mít vystaráno na celé měsíce."

Helena na ni nevěřícně zírala. „Na co chtějí oči?"

Grace zavrtěla hlavou. „Nevím. Jenom chci ty peníze."

Kdyby Helena nebyla připoutaná k posteli, natáhla by k ní ruku.

„Grace, jestli to uděláš – už to nikdy nepůjde vyléčit –"

Grace se prudce, skoro divoce zasmála. „Já *vím*, že oči nedorostou zpátky. Proto za ně tak dobře platí."

„Ano, ale –"

„Proč bych si je měla nechávat?" řekla Grace téměř hystericky. „Abych se mohla oběma očima dívat, jak moji bratři hladoví? Nemáme co jíst!" Už nešeptala. Jizvy na obličeji jí zrudly a vystoupily na povrch. „Vůbec nevíš – nemáš nejmenší představu, jaké to teď je. Kde jsi byla? Proč jsi nezachránila Luca? Měla jsi ho zachránit, ale neudělala jsi to. Umřel! Před očima nás všech. A Bayardovi jsou mrtví. A všichni z Věčného plamene jsou mrtví – kromě tebe. A ty si myslíš, že bych se měla starat, jestli mám obě oči?"

Než stihla Grace ještě něco dodat nebo Helena odpovědět, ozval se zvuk blížících se kroků.

Grace přelétl po tváři ustrašený výraz a utekla.

Závěsy na druhé straně Heleniny postele se roztáhly a vstoupilo jimi několik postav. Jedna z nich se přiblížila k posteli a Helena v ní poznala svou ošetřovatelku. Měla tvář staženou do napjaté grimasy.

Na ostatní postavy stojící za ní Helena nedokázala zaostřit, ale kůži měly v nepřirozeném odstínu šedé, z něhož jí okamžitě naskočila husí kůže, a vzduch v prostoru mezi zástěnami prostoupil zápach konzervačních látek.

„Tahle to je," oznámila žena. „Naprosto bezpečná, ujišťuji vás." Nervózně se ohlédla na skupinku za sebou, která se zdánlivě pohybovala jako jeden muž.

Nekrodónové. Všechno to byli nekrodónové.

Žena na Helenu pohlédla. „Nejvyšší nekromant pro tebe dal poslat. Chce být osobně přítomen u tvé prohlídky."

Heleně se sevřelo srdce a začala škubat pouty. „Ne."

To nedokáže. Nedokáže ho znovu vidět. V tom jediném případě, kdy Helena nejvyššího nekromanta Morrougha viděla, zrovna zabíjel Luca.

Luca, jenž pro ni byl vším.

Helena narukovala do odboje a přísahala věrnost Řádu Věčného plamene – ne snad kvůli víře, ale kvůli Lucovi Holdfastovi. Možná totiž nevěřila v bohy, ale věřila v něj, v to, že je hodný, laskavý a na všech mu záleží.

Slíbila, že pro něj udělá cokoli.

Ale zemřel jí před očima.

Začalo se jí svírat hrdlo. „Ne," řekla znovu, když sebou postel trhla a rozjela se. Věznitelé jí nevěnovali pozornost.

U výtahů Helena konečně poznala, kde to vlastně je, a uvědomila si, čemu říkají ústředí. Nástěnné malby a umělecká díla byly ze zdí odstraněny, všechny portréty a dekorace byly pryč, zůstal jen strohý a obnažený prostor, ale Helena dobře znala propracované kování mřížové brány před výtahy.

Od svých deseti let ji vídala každý den.

Byla *uvnitř* Věže alchymie. V samotném srdci Alchymistického institutu založeného rodinou Holdfastových.

Tak *tohle* bylo ústředí.

„Co jste to provedli?" Hlas se jí třásl zděšením a zármutkem. „Co jste to provedli?"

„Uklidni se," procedila žena skrz zaťaté zuby a zlostně na Helenu pohlédla. Neustále těkala očima po nekrodónech kolem.

Helena se nedokázala uklidnit. Bylo to jako přijít do vlastního domu a zjistit, že veškerý pocit domova, který kdysi skýtal, je pryč, všechno krásné bylo ořezáno na kost, všechno kdysi známé leží v troskách.

Helena přicestovala přes půl světa, aby v téhle věži mohla studovat. Jak pyšný byl Luc na Institut, který jeho rodina vybudovala. Bylo to srdce Paládie. Poznala Institut, jeho historii i význam, Lucovýma očima. Teď byl zpustošený a zmrzačený.

Ztráta Luca byla pro Helenu tak obrovská, že ji ani nedokázala pojmout, ale nějakým způsobem se v ní našel ještě kousek místa, kam se vešel zármutek za tenhle zlomek minulosti. Z úst se jí vydralo plačtivé, kvílivé zasténání.

Prsty sevřely Helenu za spodek lebky tak silně, že se jí do kůže zaryly nehty.

Řítila se dolů. Dolů.

Dlouhý tunel. Spirála temnoty.

Studené mrtvolné ruce a pach smrti.

Když se jí rozjasnilo v mysli, zjistila, že je připoutána ke stolu. Nad hlavou jí viselo ostré světlo namířené přímo na ni, takže místnost kolem se ztrácela ve tmě.

Vedle stolu stál malý muž s úzkým nosem, který se různě dotýkal Helenina obličeje zpocenými vlhkými prsty, poklepával ji mezi očima, na spáncích, projížděl vlasy, aby se dostal k lebce.

„Tohle je – opravdový úkaz v oblasti lidské transmutace, musím říct," vykládal muž rychle vysokým hlasem. Mluvil s přízvukem, ne tím severským, spíš západním. „Taková úroveň vivimancie je – nevídaná. Moc dobře, že jste mě zavolali."

Následovalo dlouhé, tíživé ticho.

Zakašlal. „Jde – jde o tohle. Taková věc je – nemožná. Tohle – tohle není možné provést."

„Očividně to možné je. Důkaz máme přímo před očima," řekla žena, stojící po Helenině druhé straně, v temných stínech téměř neviditelná.

„Ano, přesně tak, paní doktorko Stroudová. Samozřejmě, jak říkáte. Ale – použití vivimancie na mozek je odjakživa považováno za jeden z nejošemetnějších zákroků. Takto rozsáhlá a komplikovaná transmutace přesahuje doposud známé možnosti vědy. Vzpomínka je záhadná věc, velmi proměnlivá, protože se pohybuje. Není to místo, je to – cesta mysli. Stezka. Čím důležitější, čím víc se po ní putuje, tím je stezka silnější. Čím méně se po ní putuje," zatřepala prsty „tím spíše vymizí."

„Přejděte k věci," řekla žena – doktorka Stroudová.

„Ano, ano. V mozku existují oblasti, které je možné upravovat. V laboratoři jsme provedli vivisekci nespočtu lidských mozků, které jsme přeskládali nejrůznějšími způsoby, některé úspěšně a jiné… neúspěšně. Tahle konkrétní transmutace je nicméně provedena na – myšlenkových pochodech. P-p-paměti. Úpravy, na které se právě díváme –" Heleně dopadlo na obličej něco vlhkého a ona si uvědomila, že to byla kapka jeho potu. „Jedná se o úpravy neupravitelného. Někdo – přeskládal stezky její mysli a vytvořil pro ně alternativní trasy. Copak by něco takového bylo možné bez znalosti naprosto všech jejích myšlenek a vzpomínek? Ne. Ne. Tohle je vědecky nemožné."

„Myslel jsem, že jste specialista na lidskou mysl.“ Ze tmy se vynořil tichý chraplavý hlas.

Muž zakňučel a vypadalo to, že se už už rozbrečí. „Na – na mozek, Vaše Eminence.“ Uklonil se směrem do stínů. „Ale tento případ přesahuje moje schopnosti. Pamatujete si, jaké úsilí jsme Bennet i já vynaložili při práci pro vaši věc? Doufám… Vzpomínky není možné jednoduše regenerovat; mysl a duše je musí vystavět. Duši není možné upravovat externě – související – související horečky –“

„Existuje nějaký způsob, jak odhalit, co je skryto?“

Muž otevřel a zavřel ústa jako ryba lapající po dechu a zíral do tmy, jako kdyby čekal, až ho pohltí.

„Holdfastovi jsou mrtví,“ ozval se znovu chraplavý hlas. „Věčný plamen smeten z povrchu země. Co by mohli v její mysli ukrýt?“

Otázka se setkala pouze s mlčením.

„Kdo ji umístil do toho skladu?“

Stroudová udělala krok vpřed. „Nemáme to jak potvrdit, ale podle záznamů na to tehdy dohlížela Mandlová. To bylo krátce před jejím povýšením a přeložením na základnu.“

„Pošlete pro ni.“

Stroudová přikývla a zmizela. V ten moment se stíny pohnuly.

Helena to mohla pozorovat jen koutkem oka, ale když se Morrough vynořil ze stínů, nešlo ho přehlédnout.

Nejvyšší nekromant nevypadal tak, jak si ho pamatovala. Když zabil Luca, vypadal lidsky. Teď byl zmutovaný. Končetiny mu trčely z těla pod nepřirozenými úhly, jako kdyby neměly klouby tam, kde mají být, a byl dvakrát tak velký jak normální muž.

Nejdřív si myslela, že má na obličeji masku. Nejvyšší nekromant na sobě během oslav masku měl, byl to obrovský zlatý půlměsíc, který zakrýval polovinu jeho obličeje jako slunce při zatmění.

Ale když přistoupil blíž, pochopila, že to, na co se dívá, žádná maska není. Morroughův obličej se podobal lebce – tak zapadlé byly jeho rysy, tak průhledně bledá kůže, že skrz ni Helena viděla kosti.

Kde měly být správně oči, zůstaly jen dvě začernalé, prázdné, duté díry, jako kdyby mu někdo oči vypálil žhavými uhlíky.

Přesto Helenu očividně viděl.

Šel k ní, jednu ruku napřaženou, ale bylo s ní něco v nepořádku – kůže byla prapodivně napnutá a potahovala příliš mnoho kloubů. Bylo v ní moc kostí. Ještě než se prsty dotkl její kůže, Heleně bolestivě projela lebkou jeho rezonance.

Viděla rudě.

Všude kolem byl slyšet křik, drásající ušní bubínky a ani na vteřinu neustávající, a její mozek přitom zaplavila exploze vzpomínek. Myslí se jí míhaly obrazy jeden za druhým.

Kam až oko dohlédlo, umírali lidé. Měla ruce pokryté krví. Všude kolem ležela těla.

Klečela na zemi, skládala k sobě trupy, obličeje a končetiny ve snaze znovu je dát dohromady, pospojovat v celé osoby. Znovu a znovu a znovu. Těla popálená do masa, tak strávená ohněm, že nedokázala rozpoznat jejich rysy.

Těla přibývala, další a další.

Rezonance se zavrtávala hlouběji a hlouběji a křik byl čím dál hlasitější.

Uviděla Luca. Tak zřetelně, jako kdyby stál přímo před ní. Jeho krásný obličej, oči modré jako letní obloha a zlaté slunce odrážející se v nich.

Pak byl Luc pryč. Všude krev. Viděla jen načervenalé světlo, roztříštěné a pokřivené, plovoucí nad hlavou. A křik.

Její křik. Měla rozedrané hlasivky a v hrdle i plicích cítila pálivou bolest. Bodnutí bolesti cítila také v srdci při každém zalapání po dechu.

Drobný muž mumlal pořád dokola: „Nedoporučoval bych –“ a rukama si objímal vlastní hlavu v obranném gestu.

Ozvalo se zaklepání na dveře a znovu vešla Stroudová, aniž by se na Helenu pořádně podívala.

„Mandlová je na cestě. A –“ Zaváhala. „Přišel se mnou Shiseo. Napadlo mě, že by nám o naší vězenkyni mohl něco říct. Spolupracoval s Věčným plamenem. Stejně pro ni bude potřeba obstarat novou nulovací sadu. Myslela jsem, že by se o to mohl před odjezdem postarat.“

Ve tmě se ozvalo tiché zašustění. Helena se snažila zvednout hlavu, co nejvíc to šlo, a napínala oči, aby mohla toho zrádce alespoň letmo spatřit.

Objevil se muž s kulatým obličejem a tmavými vlasy, v ruce nesl malý kufřík. Zastavil se a uctivě se nejvyššímu nekromantovi uklonil.

Morrough ho gestem přivolal k Heleně. „Jaké druhy vivimancie se používaly ve Věčném plameni?“

Shiseo přistoupil blíž a Helena poznala, že pochází z Východu. Dálného východu. Jen na vteřinu pohlédl Heleně do vyčítavých očí a pak odvrátil zrak.

„Omlouvám se.“ Znovu se mírně uklonil. „Přizvali mě ke konzultaci jen málokdy, a to z důvodu mých znalostí o metalurgii.“

Helena malinko vydechla úlevou.

„Něco snad vědět budeš – pracoval jsi přece v jejich laboratoriích,“ řekla Stroudová netrpělivě. „Poznáváš ji alespoň?“

Shiseo vrhl na Helenu letmý pohled.

„Myslím, že dělala léčitelku,“ řekl tiše a obrátil svou pozornost zpět ke kufříku.

Helena se musela přemáhat, aby nedala nic najevo.

Stroudová věnovala Heleně pronikavý pohled a přimhouřila oči.

„Vážně? Léčitelka, říkáš?“ Z hlasu Stroudové odkapával jed. Odkašlala si a rozhlédla se kolem. „O vivimantech podporujících Věčný plamen jsem samozřejmě věděla. Jako kdyby doufali, že když si zahrají na mučedníky, ostatní je přijmou mezi sebe, ačkoli Věčný plamen jejich dary opovrhoval a nazýval je zvráceností.“ Probodávala Helenu očima. „Jen mě nenapadlo, že k nim patří i *tahle*.“

Nikdo nezareagoval. Stroudová zrudla v obličeji.

„Určitě bych na to přišla, kdybych měla víc času na dohledání záznamů odboje. Ale proč by někdo transmutoval mysl léčitelky?“

Shiseo se tentokrát uklonil směrem ke Stroudové. „To nedokážu říct.“

Morroughovo povzdechnutí znělo jako vypuštění vzduchu z měchu. „Nic neví. Nasaďte nulovací sadu a odveďte ho pryč.“

Shiseo se uklonil a zvedl Heleninu dlaň tak vysoko, jak jen to šlo, aby si prohlédl její zápěstí a náramek na něm. Na metalurga měl jemné ruce.

„Tohle je – velmi starý model. Nepotlačuje rezonanci stoprocentně,“ řekl. Posunul náramek nahoru po Helenině předloktí co nejvýš a jako by spolu s náramkem posouval i statickou elektřinu potlačující rezonanci blíž k jejímu mozku.

Prsty jí zkušeně prohmatával paži a našel prohlubeň těsně pod zápěstím mezi předloketními kostmi.

Pod prsty mu pulzoval Helenin tep. Chvíli ho sledoval a pak, než se otočil ke Stroudové, krátce zmáčknul a odtáhl ruku. „Přímo tady."

Suché, drsné prsty Stroudové se jí obtočily kolem zápěstí. Helena na chvilku pocítila zabrnění její rezonance, ale pak jí od dlaně až po předloktí zmizel veškerý cit a paralyzované tělo ochablo. Stroudová beze slova vysvětlení či varování vytáhla něco z kufříku. Zalesklo se to ve světle a bylo vidět zakulacené držadlo a dlouhý špičatý hrot šídla.

S jistotou nabytou praxí Stroudová propíchla Helenino zápěstí. Helena nic necítila, ale při sledování Stroudové pracující v pomalých kruzích šídlem a tlačící jej mezi kosti, dokud se špička neobjevila na druhé straně, se jí sevřelo hrdlo a žaludek se obrátil naruby.

Když Stroudová šídlo vytáhla, byla na špičce krůpěj krve a Helenino zápěstí bylo propíchnuté skrz naskrz. Z rány netekla žádná krev, protržená kůže, sval i porušené cévy se během procedury okamžitě uzavřely.

Stroudová odložila šídlo a začala pohybovat Heleninou paží, ohýbat ji a propínat vzhůru, kontrolovat ohebnost. Vrátil se do ní cit, ale paralýza přetrvávala dál.

„Nervy a žíly jsou nepoškozené," řekla Stroudová a pustila ji.

Helena mohla pouze přihlížet, jak k ní přistoupil Shiseo a prostrčil dírou, procházející skrz její zápěstí, miniaturní trubičku, jejíž seříznuté konce vykukovaly na obou stranách. V momentě, kdy trubička zapadla na místo, vzdálený pocit rezonance z Heleniny levé ruky kompletně zmizel.

Jako kdyby ji někdo násilím připravil o jeden ze základních smyslů.

Cítila trubičku ve svém těle, šířil se z ní umrtvující pocit nehybnosti.

Shiseo vytáhl kovový pásek. Z jedné strany byl hladký a lesklý, z druhé drážkovaný. Přiložil drážkou kov na jeden ze seřízlých konců trubičky, obtočil jím zápěstí, překryl druhý konec trubičky, čímž ji zafixoval na místě, a pak zbytek kovového pásku obtočil několikrát kolem dokola.

Zkontroloval těsnost a napnutí pásku, zarovnal jednotlivé vrstvy a pak pouhým mávnutím prstů spojil všechny vrstvy v pevný a perfektně pasující náramek.

Bez zámku, otevřít ho mohla jen rezonance.

Shiseo zastrčil podivně zakroucený drátek do malinké dírky na starém náramku. Vnitřní mechanismus udělal cvak a náramek odpadl.

Zvedl jej, jako kdyby to byl zajímavý starožitný kousek, a vložil do kufříku. Pak obešel Helenu z druhé strany.

Helena se zoufale jako stébla chytala vzdáleného pocitu zbývající rezonance, snažila se soustředit, zapamatovat si, kým je a čím je, neboť věděla, že o ten pocit každou minutou přijde.

Shiseo právě sundával druhý starý náramek, když se otevřely dveře a vstoupila stráž.

„Dozorkyně Mandlová."

Do místnosti rychlým sebevědomým krokem napochodovala žena v uniformě, ale při pohledu na Helenu zaváhala.

Její široká ústa zůstala šokem dokořán.

„Co jsi provedla s touto vězeňkyní, Mandlová?" zeptal se Morrough. Znovu se vytratil do stínů, ale ozval se jeho hlas a měl ještě nebezpečnější tón než předtím.

Mandlová se vrhla tváří k zemi a zmizela z Helenina zorného pole.

„Vaše Eminence…" ozval se ze země její prosebný hlas.

„Zachránil jsem tě před Holdfastovými a církví. Tebe a všechny nekromanty a vivimanty, kteří museli žít jako krysy ve strachu, že je Věčný plamen potrestá za jejich ‚nepřirozený talent'. Dosáhla jsi díky mně nadřazenosti nad těmi, kteří si tě chtěli podmanit. A teď se dozvídám, že jsi mě zradila?"

„Ne! Nešlo o zradu! Jsem věrná. Věrná našemu cíli a věrná vám! Může za to má pomýlená touha po pomstě – přiznávám. Chtěla jsem, aby trpěla. Ale nikdy bych vás nezradila."

„Vysvětli."

Mandlová se zvedla na rukou, zůstala však klečet, hlavu skloněnou, hlas se jí třásl emocemi. „Je to zrádkyně všech vivimantů! Mučila mě! Myslela si, že je lepší než já, protože chodila na Holdfastovic Institut a její vivimancii požehnal Věčný plamen. Musela být potrestána!"

Helena na ženu zírala v omámeném úžasu.

Stroudová se nad ni sklonila. „A jaký trest si podle tebe zasloužila?"

Mandlová nervózně polkla. „Já – nechala jsem ji při vědomí – ve stázové nádrži. Měla jsem v úmyslu se k ní vrátit. Chtěla jsem ji mít v pasti, aby si vše uvědomovala a bála se toho, co jí udělám, jenže pak jsem byla převelena

na základnu a vybrána k ascendenci. Bála jsem se, že mé chvilkové selhání bude hodnoceno negativně, proto jsem se k němu nepřiznala. Ale náš vznešený cíl bych nikdy nezradila!"

„V tom skladišti byla čtrnáct měsíců, od chvíle vašeho převelení. Proč o tom nejsou žádné záznamy?" řekla Stroudová hlasem plným pochybností.

„Měla jsem v úmyslu její záznamy dopsat až budu – až s ní budu hotová. Když jsem odešla, předpokládala jsem, že zemře a nikdo se nikdy nic nedozví. Odpusťte mi! Nic jiného jsem neprovedla, přísahám." Mandlová se znovu vrhla na podlahu.

„Nyní chápu, že jsem byl příliš štědrý," řekl Morrough. Ze stínů se vynořil jeho hrůzostrašný obličej a děsivé oční důlky. Naklonil hlavu, jako kdyby na Mandlovou pohlédl svrchu. „Nejsi hodna daru, kterým jsem tě obdařil."

„Prosím! Vaše Eminence, prosím vás – dopřejte mi –"

Mandlová zmlkla, když ji neviditelná síla prudce vytáhla na nohy. Předek šedé uniformy se roztrhl a v gejzíru krve se jí v rozevřeném hrudníku roztáhla žebra od sebe.

Heleně naskočila husí kůže a útrobami se jí jako had začalo plazit zděšení, zatímco v místnosti kolem se šířil hřejivý a vlhký zápach čerstvé krve a odhalených orgánů. Ve vzduchu bylo něco cítit, něco jako vibrace, které Helena vnímala až ve svých vlastních plicích.

Ale Mandlová, ač roztržená vedví, nebyla mrtvá.

Zvedla ruce, jednou se snažila stáhnout hrudní koš dohromady a druhou se bránila před Morroughem, její odhalené plíce přitom pulzovaly. „Ještě jednu šanci – prosím! Nezklamu vás! Přísahám. Nebudete toho litovat."

„Ne, znovu už mě nezklameš," zachraplal Morrough skoro něžně a sáhl jí rukou do otevřené hrudi, jeho prsty zajely pod plíce a vytáhly odněkud z blízkosti jejího srdce lesknoucí se kousek kovu. Byla kolem něj omotána drobná vlákna tkáně, lepící se ke kovu i k Morroughovým prstům, které jej vytrhly z útrob Mandlové.

Jakmile byl kov venku, její tělo padlo k zemi. Tiché. Mrtvé.

Morrough vydal neslyšný povzdech a na malou chvíli jako by se zmenšil, jak tam tak stál s kouskem kovu sevřeným v ruce. Přes povlak krve byl vidět jasný a ostrý lesk lumithia.

Pokynul druhou rukou. Ze stínů zvířecími pohyby vylezla nekrodónka. Byla to mladá žena v počátečních fázích nekrózy, stále oblečená v rozpadajících se zbytcích nemocniční uniformy Věčného plamene. Měla nepřítomný výraz. Dírou v uniformě byla vidět její hruď protkaná sítí černajících žil.

U Morrougha se její tělo zastavilo a on do ní ten kus kovu vrazil. Ozvalo se tiché křupnutí lámané kosti a uprostřed hrudi jí zůstala díra zbarvená do fialova starou krví.

Žena-mrtvola se otřásla a pak se její obličej proměnil a nepřítomný výraz zmizel.

Klopýtla a při pohledu na své začernalé prsty a rozkládající se tělo ze sebe vydala divoké, vřískavé zasténání.

„Ne! Prosím, ne – nebyla to moje –"

„Znovu mě nezklam, Mandlová," řekl Morrough, „a jednou ti možná dovolím využít lepší relikviář. Možná ten původní."

Pokynul k původnímu tělu Mandlové ležícímu na zemi. Vzduch se znovu rozvibroval, Morrough pokrčil prsty a hrudní koš se zavřel. Původní Mandlová se postavila. Roztržený předek uniformy odkrýval pohled na její tělo, pokryté krví. Kůže se zacelila, ale obličej zůstával prázdný. Žena-mrtvola padla se sténáním a prosbami k zemi, rukama drásajíc otevřenou ránu uprostřed hrudi, snad ve snaze ze sebe kov zase vytrhnout, zatímco Morrough přistoupil k Heleně.

Stroudová do Mandlové kopla. „Poděkuj nejvyššímu nekromantovi, že ti milosrdně dopřál vivimantské tělo a návrat na základnu, dozorkyně."

Žena-mrtvola naposledy hrdelně zasténala a vyškrábala se na nohy.

„Děkuji, Vaše Eminence," zasípala a vypotácela se z místnosti.

Stroudová si stoupla vedle Morrougha, zjevně naprosto nedotčená tím, co se právě událo. „Je možné, aby někdo přežil čtrnáct měsíců ve stázi?" zeptala se.

Morrough nic neříkal, ale promluvil ten nervózní potící se muž, co se do té doby krčil u zdi. „Ve-ve skutečnosti by na tom mohlo něco být," řekl, udělal krok vpřed, a když se na něj upřela Morroughova pozornost obličeje bez očí, zase se přikrčil.

Několikrát se zatahal za límeček u košile. „Náš dobrý přítel z Dálného východu," zagestikuloval směrem k Shiseovi, který se právě zaobíral čištěním

svého šídla, „zmínil, že na sobě měla zastaralý model supresivního zařízení, které nezajišťovalo kompletní blokaci rezonance. To by možná vysvětlovalo její mysl – i *její* přežití."

Stroudová přimhouřila oči. „Jak?"

„Podstoupila tak rozsáhlou transmutaci, že by ji žádná druhá osoba nedokázala provést. Zasažené vzpomínky jsou příliš hluboce propleteny s jejím vědomím. Jestli se však jednalo o osobu schopnou tak komplikované procedury – léčitelku například, jak zmínil tady náš přítel –, možná by taková osoba…"

„Říkáš, že si tohle udělala *sama*?" ukázala Stroudová naprosto nevěřícně na Helenu.

Muž vdechl slinu a zakuckal se. „No – jeví se to jako nejpravděpodobnější vysvětlení. Podle mého názoru." Obličej se mu leskl potem.

Stroudová nasála vzduch mezi zuby. „A její přežití?"

„Nedovolila – nedovolila sama sobě zemřít. Mo-možná by schopnou léčitelku dokázala nízká internalizovaná hladina rezonance udržet při životě v situaci, kdy by za daných podmínek normální tělo selhalo."

„To je absurdní!" vyštěkla Stroudová.

„To je irelevantní. Dokážeme dané vzpomínky obnovit?" zeptal se Morrough. „Musí jít o informace stěžejního významu, jinak by Věčný plamen nevynakládal takové úsilí."

„Vaše Eminence," hlas Stroudové zněl takřka prosebně. „Řád Věčného plamene již neexistuje. Zbyl po něm jen popel."

„Tebe jsem se neptal," odvětil Morrough a nespouštěl zrak z muže, který v obličeji zezelenal.

„Já – nemyslím –"

„*Vypadni.*" Vzduch se rozvibroval.

Muž zbledl a několikrát se uklonil, aby Morroughovi poděkoval za jeho milosrdenství a trpělivost, a pozpátku vyšel z místnosti s očividnou úlevou ve tváři.

„Co ukrýváš?" tyčil se nad ní Morrough.

Srdce bilo Heleně čím dál rychleji. Neměla na to odpověď.

Stroudová se nad ni také naklonila a zkoumavě přimhouřila oči. „Kdybychom odstranili nejsvrchnější část jejího mozku, Vaše Eminence, mohli

bychom proniknout k některým vzpomínkám dřív, než začnou být horečky fatální," řekla a prstem přejela Heleně po čele. „Nebo se nám tím může podařit myšlenkové trasy pozměnit natolik, že dojde k reverzi. Bude mi ctí dohlížet na její životní funkce, zatímco budete provádět vivisekci."

Morrough přikývl a Helenu sevřela hrůza. Stroudová se postavila po jeho boku a přenastavila světlo nad hlavou, jako kdyby měla v úmyslu se do toho pustit hned teď.

„Promiňte," ozval se tichý hlas a Helena ucítila prudký nával úlevy, jenomže pak si uvědomila, že to promluvil zrádce Shiseo, který tam stál a rukama svíral kufřík. „Právě jsem si vzpomněl na jednu maličkost. Existoval jistý generál Bayard. Během války utrpěl zranění hlavy."

„Ano." Stroudovou to vyrušení podle všeho podráždilo.

„Jeho mozek byl zahojen, ale," odmlčel se, jako by hledal ta správná slova, „neměl přístup ke svému já – své mysli, k tomu, kým skutečně byl."

„Ano, víme, co se stalo Bayardovi. Neverbální. Závislý na péči ostatních. Jeho žena se o něj musela starat jako o dítě," poznamenala Stroudová kousavě.

„Jistě, omlouvám se. Asi to byla hloupá myšlenka." Shiseo se uklonil a vypadal, že se chystá odejít.

„Počkej," řekla Stroudová smířlivě. „Už jsi to nakousnul. Dopověz, o co ti jde."

Shiseo se zastavil. „Neznám všechny podrobnosti, ale myslím, že ke konci války se ho snažili vyléčit. Komplikovaný zákrok v mysli."

„Pracoval na tom léčitel, nebo chirurg?" předklonila se Stroudová.

Shiseo naklonil hlavu, jako by usilovně vzpomínal. „Léčitelka."

Stroudová stiskla rty. „Elain Boylová, předpokládám."

Shiseo znovu naklonil hlavu a jeho výraz nenaznačoval, že by mu to jméno něco říkalo.

„Byla to osobní léčitelka Luca Holdfasta. Záznamy Věčného plamene byly vedeny ledabyle, ale jméno Elain Boylové se v nich během posledního roku války vyskytovalo pravidelně. Zjevně se stala neobvykle uznávanou léčitelkou." Stroudová si poklepávala prstem na rty a znovu nasála vzduch mezi zuby.

„Kde je Boylová teď?" zeptal se Morrough.

„Zabita během dobytí Institutu. Její tělo bylo myslím posláno do dolů. Můžeme se podívat, jestli z ní ještě něco zbylo." Stroudová obrátila svou pozornost k Shiseovi. „Co z toho, jak Věčný plamen Bayarda léčil, by podle tebe teď mohlo být nějak relevantní?"

Shiseo se znovu uklonil.

„Mám tyhle informace jen proto, že doufali, že byly podobné metody využívány ve Východním impériu. Bylo mi řečeno, že má daná léčitelka zvláštní schopnost upravovat – upravovat nejen mozek, ale i mysl. Navrhovali vstoupit do Bayardovy mysli a léčení provádět zevnitř."

Atmosféra v místnosti se najednou změnila, získala elektrický náboj.

„V takovém případě by se jednalo o animancii, a ne léčitelství."

„Nevím, použité názvy byly – jiné," řekl Shiseo. „Mysl, jak mi bylo řečeno, odolává přítomnosti druhé osoby, ale ta léčitelka věřila, že s pomocí mnoha drobných zákroků lze uspět. Jako když se buduje tolerance vůči jedu."

„Mithridatismus," vyslovil Morrough pomalu. Napřímil se do své plné impozantní výšky. „Duševní mithridatismus…" Vrhnul se k Shiseovi, jako kdyby mu chtěl odpovědi vyrvat z těla. „Věčný plamen přišel na způsob, jak mohou živé subjekty přežít duševní transfer? A tebe nikdy nenapadlo se o tom zmínit?"

Helenu napadlo, že za chvíli asi uvidí další rozevřený hrudní koš.

Shiseo zůstal nadpřirozeně klidný a znovu se uklonil. „Omlouvám se. Ptali se mě na hodně věcí. Je těžké si vzpomenout."

Morrougha jeho vysvětlení zjevně uspokojilo, otočil se a znovu se zkoumavě zahleděl na Helenu, jako kdyby měl pořád chuť z ní odpovědi dostat vivisekcí.

„Pokud měl Věčný plamen skutečně animanta, který vyvinul metodu pro dočasný transfer… Mohlo by to vysvětlit její formu ztráty paměti? Pokud by mohla do něčí mysli tímto způsobem vstoupit druhá osoba, možná by dokázala upravit myšlenky a vzpomínky stejně, jako je tomu v tomto případě. To by všechno vysvětlovalo," řekla Stroudová a pokynula směrem k Heleně. „A… musím říct, že mi to přijde daleko pravděpodobnější než nějaké za vlasy přitažené teorie o sebe-transmutaci."

„Pokud Věčný plamen objevil fungující metodu transferu, pak se jedná o věc většího významu než pouhé ztráty paměti," řekl Morrough. Helena

cítila jeho rezonanci až v morku kostí, jako kdyby se jí bořil do masa, snažil se ji oloupat vrstvu po vrstvě až na kost.

Podíval se na Stroudovou.

„Zaznamenejte každý detail ohledně té procedury, na který si Shiseo vzpomene, než se vydá na Východ. Zahájíme testování zmíněné metody postupného transferu. Chci ji dovést k dokonalosti. Bude-li to možné, odstraníme s jejím využitím transmutaci na jejím mozku a uvidíme, co se přede mnou Věčný plamen tak zoufale snažil ukrýt."

Morrough se chrčivě nadechl a odvrátil tvář.

„Vaše Eminence," řekla Stroudová s nervozitou v hlase. „Metoda transferu, kterou chcete začít testovat, by vyžadovala pomoc animanta, je to tak?" Slabě zakašlala. „Jsem si jistá, že Bennet by tu příležitost býval nadšeně uvítal, ale duše bohužel nejsou součástí mého rezonančního repertoáru a pak už existuje jen jedna osoba. Mohli bychom snad vy a já –" V hlase jí zazněla naděje.

„Ať se o to postará vrchní lovčí."

Stroudové povadly rysy. „Ale já ji naš–"

„Pro tebe mám jinou práci."

Stroudová se napřímila, ale stále se tvářila zklamaně.

„Koneckonců, vrchní lovčí byl Bennetův oblíbenec." Morrough lhostejně mávl rukou a začal se propadat do stínů. „Je načase, aby dostal na starost něco víc než jen lov."

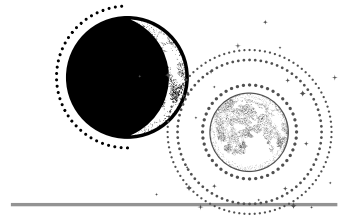

KAPITOLA 3

Když Helenu odvezli zpět do výtahu na ústředí, počítala, kolik poschodí ve Věži přejeli.

Věž alchymie patřila již několik století k architektonickým úkazům. Podle původního projektu měl mít tento pomník první nekromantské války jen pět pater. V té době byla alchymistická rezonance tajuplnou schopností přirovnávanou k magii. Kdo ji ovládal, byl mýty a tajemstvím opředenou bytostí, stejně jako Kétos, první severský alchymista.

To se změnilo díky rodu Holdfastů a jejich Institutu, ti totiž zařadili alchymii mezi ušlechtilé vědy, které je potřeba studovat a zdokonalovat se v nich.

Když začalo hrozit, že Alchymistický institut svou velikostí Věž přeroste, využilo se alchymisticky zhotoveného systému kladek k přidání dalších pater. Téměř dvě století představovala Věž nejvyšší budovu na severním kontinentu, a jak se město kolem ní rozrůstalo a jejími branami procházelo víc a víc alchymistů, byla čím dál vyšší.

Studium severské alchymie a samotná struktura Věže byly provázány dohromady. Spodních pět pater s největšími přednáškovými aulami představovalo „základy“ plné noviců, rezonanci teprve objevujících a snažících

se ovládnout základní principy transmutace. K postupu do každého dalšího ročníku bylo potřeba splnit závěrečné zkoušky na konci roku. Většina studentů odcházela po pěti letech s certifikátem v ruce, aby se připojili k některému z cechů, a jen ti, kdo splnili požadovaná kritéria, postoupili do bakalářského studia probíhajícího ve zužujících se patrech Věže, kde se věnovali studiu odbornějších oborů a předmětů. Ještě menší počet studentů pak vystoupal z pater navazujícího a výzkumného studia a dosáhl postavení velmistrů.

Výtah zastavil někde na úrovni pater dříve věnovaných výzkumu.

Helena napínala oči a snažila se prohlédnout závojem bolesti, který jí neustále zastíral zrak. Zdi viděla rozmazaně a nedokázala zaostřit, dokud se kolečka stolu nezastavila uprostřed nějaké sterilní místnosti.

Pravděpodobně se kdysi jednalo o soukromé laboratorium.

Pásy, kterými byla připoutána, povolily a Stroudová chvíli kontrolovala Helenina zápěstí.

Z trubiček zasunutých mezi loketní a vřetenní kostí se Heleně dělalo zle, vyvolávaly v ní intenzivní pocit, že je něco špatně. Nemohla pohnout prsty, aniž by cítila, jak se všechny svaly, šlachy, žíly a nervy v tom úzkém prostoru musely přizpůsobit nulovacímu zařízení prostrčenému skrz.

„Moc dobře," poznamenala si Stroudová sama pro sebe a otočila se k odchodu. Ještě než se za ní zavřely dveře, uslyšela Helena její hlas: „Do této místnosti bez mého souhlasu nikdo nesmí."

Ozvalo se hlasité cvaknutí a zaskřípění zámku a Helena zůstala o samotě.

S trhnutím se zvedla do sedu, ale lék už jí vyprchal z krve a svaly se svíraly v křeči, jako kdyby je měla natažené. Zkusila se napřímit, ale v okamžiku, kdy se chodidly dotkla země, se pod ní podlomily nohy.

Sesunula se na podlahu.

Utíkej, opakoval jí neustále hlas v hlavě. Jenže nemohla, ruce ani nohy ji neposlouchaly. V důsledku neexistence jakékoli fyzické zdatnosti se myšlenkami zaměřila na své vědomí.

Vážně na něco zapomněla?

Třeba není Věčný plamen pryč, třeba někde v úkrytu čekají jeho doutnající uhlíky, až nastane správný čas. Ta možnost v ní probudila jiskřičku naděje. Ale jak ji donutili zapomenout?

Transfer. Animancie.

Ani jedno z těch slov jí nic neříkalo.

Zkoumala je v mysli ze všech stran. Snažila se uvést do kontextu všechno, co právě slyšela. Lidské duše a mysli a vstup do duševního prostředí jiné osoby za účelem provedení transmutace zevnitř. Že by Věčný plamen něco takového objevil?

To přece ne. Mezi věřícími byly duše považovány za nedotknutelné. I zásahy do fyzické schránky prováděné prostřednictvím vivimancie a nekromancie považoval Věčný plamen za riziko pro nesmrtelnou duši.

Manipulace s myslí, přenos duše: To by bylo určitě odsuzováno jako nesrovnatelně horší.

Přesto Shiseo tvrdil, že Věčný plamen vyvinul způsob, jak tento animancijsko-transferenční zákrok provést. Což ani Morrough, který odhalil všechny taje nesmrtelnosti, dosud neobjevil.

Kdo byla Elain Boylová? Helena to jméno neznala a byla si jistá, že Lucovi nikdy nebyli přiděleni žádní jiní léčitelé, natož pak osobní.

Luc by nikdy nesouhlasil s přidělením čehokoli, k čemu by neměl spravedlivě přístup každý jiný člen odboje, což zahrnovalo i zdravotní péči a léčitelství. Měl problém i s paladiny zavázanými přísahou k jeho ochraně, ačkoli se jednalo o tradici starší než celá Paládie.

Stroudová se musela zmýlit.

Ale něco v ní vážně *zůstávalo* skryto, něco se v ní změnilo. Bylo to tak nesmírně pečlivě střežené tajemství, že Helena vůbec netušila, o co by se mohlo jednat.

Svaly se jí sevřely v ještě silnější křeči. Ležela na zemi, tělo zkroucené dovnitř jako mrtvý pavouk, ale myšlenky jí uháněly jako o závod.

Co by dělal Luc, kdyby to byl on, kdo zůstal naživu? V zajetí. Už by měl nějaký plán. Okouzlil by Grace natolik, aby ji přesvědčil k předání nějaké zprávy, začal by si chystat únikovou trasu a plánovat záchranu všech na základně.

To by udělal on. Teď to bylo na Heleně.

Nemohla ho zklamat. Znovu už ne.

Helena čekala, že s transferem začnou okamžitě, ale místo toho strávila snad několik dní tím, že se stěží dokázala pohnout, zatímco její svaly se pomalu uvolňovaly z křeče.

„Abstinenční příznaky," řekla s pohrdavým výrazem Stroudová, zatímco zaváděla Heleně nosem trubičku s výživou a do ruky infuzi s dalšími sedativy. „Nepodstatné. Beztak tě učili, že si máš utrpení vychutnávat. Účelem léčitelů je koneckonců sebeobětování, nemám pravdu?"

Stroudová nijak nemaskovala své opovržení vůči Heleně způsobené zjištěním, že byla stejně jako ona vivimantkou, ale na opačné válčící straně.

Považovala ji za zrádkyni.

„Nelíbí se mi ty záškuby," řekla Stroudová později během kontroly a stiskla rty, když Heleně škublo v prstech tak, že upustila kelímek. „Nulovací sada je nezpůsobuje. Pamatuješ si, kdy začaly?"

Helena zavrtěla hlavou a škubla sebou, když jí do levého zápěstí vystřelila ledově chladná rezonance Stroudové, pronikající až do kostí, kterými několik minut kroutila a prováděla úpravy.

„Podle stavu zápěstí se zdá, že bylo několikrát zlomeno. Je tam staré nervové poškození. Pamatuješ si, kdy k tomu došlo?"

Helena si vůbec nevzpomínala, že by si kdy vážně poranila ruce. Obratnost v rukou byla naprosto klíčová pro směrování a ovládání rezonance jak v alchymistické praxi, tak při léčitelství. Vždycky na ně byla velmi opatrná.

„Ve tvých záznamech o studiu o tom nebyla zmínka, takže k tomu muselo dojít během války, ale o tom taky žádný záznam neexistuje."

Byly nalezeny Heleniny akademické záznamy a Stroudová je s oblibou používala k tomu, aby Helenu vyslýchala ohledně méně podstatných životních událostí. Helena měla podezření, že to dělá proto, že má povolení ji potrestat, když odmítne odpovědět.

Kde byla poprvé testována její alchymistická rezonance? Na paladijské ambasádě v zemi, odkud Helena pocházela, jižních ostrovech zvaných Etras. Kolik jí bylo let, když imigrovala do Paládie za účelem studia na Alchymistickém institutu? Deset.

Kolik dokončila let studia na Institutu? Šest.

Pamatuje si na smrt principáta Apolla Holdfasta? Ano, byla s Lucem ve třídě.

Kdy se připojila k odboji? Když cechy svrhly právoplatnou vládu, kvůli čemuž celý odboj vůbec vznikl.

Tahle odpověď se Stroudové nelíbila.

Kdy se stala členkou Řádu Věčného plamene? Helena se pokusila odpovědi vyhnout, ale Stroudová měla knihu členů obsahující Heleninu přísahu a jméno zapsané vlastní krví.

„Věděla Rada Věčného plamene, že jsi vivimantka, když jsi vstoupila?"

Helena zavrtěla hlavou.

Sedící Stroudová ji probodávala pohledem a čekala na ústní odpověď.

„Ani já jsem nevěděla, že jsem vivimantka," řekla konečně Helena. „A pak – když se to všichni dozvěděli – Lucovi to bylo jedno. Nemyslel si, že člověka určují jeho schopnosti, jen to, jak s nimi nakládá."

„Jak velkorysé," řekla Stroudová mrazivě. Prsty mačkala složku, kterou držela v ruce. „Škoda, že taky neodstoupil. Hodně lidí by bylo možná ještě naživu."

„Jeho rodina byla povolána," řekla Helena, ačkoli věděla, že hádat se nemá smysl.

„Ano, sluncem," ušklíbla se Stroudová a pokračovala čím dál podrážděnějším hlasem. „Vím, že na Institutu neučili moderní astronomii, ale studovala jsi někdy novější astrologické hypotézy? Jsi přece z ostrovů, kterým vládne obchod, musela jsi mít přístup k celé řadě teorií. Vážně jsi věřila, že slunce shlédlo na zemi a vybralo si oblíbence? Že kapka slunečního svitu obdařila Oriona Holdfasta tak božskými schopnostmi, že si on a všichni jeho potomci zasluhovali vládnout Paládii, jako by sami byli bohové?"

Helena zaťala zuby, ale Stroudová mluvila dál.

„Podle studijních záznamů jsi byla bystrá. Určitě jsi nemohla slepě uvěřit každé historce, kterou jsi kdy o Holdfastových slyšela. Podívej se mi do očí a řekni mi: *Doopravdy* si myslíš, že měli Holdfastovi právo vládnout?"

Stroudová vrazila Heleně prsty pod bradu a přinutila ji vzhlédnout.

Helena hleděla Stroudové přímo do obličeje a z její rezonance cítila hrozbu. „Radši oni než někdo jako vy."

Stroudová spustila ruku, její rezonance se vytratila a pak dala Heleně takovou facku, že narazila hlavou do zdi.

„Kdyby ses bývala přidala na naši stranu, mohla jsi dosáhnout velkých věcí," oddechovala ztěžka Stroudová stojící nad Helenou. „Byla bys někdo. Teď nejsi nic. Vyplýtvala jsi všechny své síly na špatné straně. Nikdo si tě nikdy nebude pamatovat. Je z tebe popel stejně jako ze všech ostatních. A jsi zrádkyně svého druhu."

Když Helena osaměla, dotkla se nateklé tváře a v hlavě jí tepalo.

Pro odboj byla válka svatou záležitostí – posvátným bojem mezi dobrem a zlem, zkouška víry. Ale Helenina motivace byla o něco osobnější.

Luc nepotřeboval boží přízeň k tomu, aby ho chtěla zachránit. Mohl by to být naprosto tuctový člověk, a stejně by neučinila žádné rozhodnutí jinak.

Existovalo cokoli, co mohla Helena udělat, aby se tím něco změnilo?

Když imigrovala do Paládie, připadala si jako v ráji. Etras neměl tolik kovu v přírodních zdrojích. Rezonance tam byla vzácnost. Existovalo pár alchymistických cechů, ale ty neposkytovaly žádné formální vzdělání. Dorazit do Paládie bylo jako přijít domů – najít místo, kam odjakživa patřila.

Vzdáleně si uvědomovala, že mezi alchymisty funguje určitá hierarchie, která rozdělovala i studentstvo, rozlišovala mezi cechy a oddanými rodinami úzce spolupracujícími s rodem Holdfastů, ale Helena nebyla dostatečně obeznámená s politikou městského státu na to, aby chápala všechny jeho nuance.

Věděla jen to, že někteří studenti s ní nemluví, smějí se jejím otázkám a posmívají se jejímu přízvuku i tomu, jak při řeči gestikuluje rukama. Později zjistila, že se jedná o cechovní studenty a že si na ně má dávat pozor.

Právě Luc jí nakonec vysvětlil, že podle cechovních studentů byla Helena přijata ke studiu na úkor někoho z cechů – avšak Luc ji ujistil, že to tak není. Jeho rodina nezaložila Institut pro cechy, ale pro lidi, jako je ona, pro ty, co neměli jinou příležitost alchymii studovat. Studenti z cechovních rodin dokonce ani studovat nemuseli, měli zajištěné místo i budoucnost. Přijetí na Institut pro ně bylo otázkou prestiže. Jakmile získali potřebný certifikát, všichni odcházeli.

Ale Helena, to bylo něco jiného. Ona plánovala zůstat i po dokončení pátého ročníku, studovat víc než jen základní alchymistické principy. Dostat

se do nejvyšších pater, provádět objevy a pracovat na věcech, které dokážou změnit svět. Její jméno mělo zůstat navždy nesmrtelné.

Proč by měla Lucova rodina chtít v Institutu dalšího cechovního studenta, když mohla mít někoho jako ona?

Luc vždycky dokázal v Heleně vyvolat dojem, že je výjimečná, a ne trapně mimo mísu. Chtěla mu dokázat, že se v ní nemýlí – že v ní něco je, že si jeho důvěru zaslouží. Dokázat, že se v ní jeho rodina nezmýlila.

Soustředila se na studium a ignorovala politické rozbroje kolem.

Luc se čas od času o něčem zmínil, třeba jak jsou cechy přesvědčeny o tom, že jeho rodina brzdí vědecký rozvoj alchymie a brání industrializaci, načež mávnul směrem k továrnám pod přehradou, ze kterých stoupal dým plnící oblohu černými mraky. Jak byl jeho otec obviněn z toho, že zanedbává správu své země, takže nedokáže držet krok s ostatními státy. Nebo jak cechy navrhly, aby se moc principáta omezovala na náboženské záležitosti a aby *ony* převzaly vládu nad zemí.

Ať udělal principát Apollo cokoli, jako by to cechům nikdy nestačilo. Jejich stížnosti a požadavky nebraly konce.

Když byl principát Apollo zavražděn, cechy to nepovažovaly za tragédii, ale za příležitost. Jako záminku k vyhlášení reformy použily Lucův věk – bylo mu pouhých šestnáct. Paládii už neměli dále vládnout nejvyšší duchovní představitelé a válečnická kasta. Městský stát měl odteď řídit Cechovní sněm.

Pro Řád Věčného plamene by bývalo bylo snadné potlačit úklady cechů, kdyby ovšem nebylo Morrougha. Objevil se uprostřed probíhajících nepokojů zdánlivě odnikud a nabízel nesmrtelnost. Ne nekonečný život v rozkladu, ale odolnost vůči stárnutí a zranění, objevenou pomocí vědy, a ne žádné božské intervence.

Cechy se chopily příležitosti a začali se objevovat první nemrtví. Nejdřív to byla jen hrstka vyvolených a ukázalo se, že jsou nejenom nesmrtelní, ale také ovládají pokročilou alchymii. Najednou měl každý, kdo byl ochoten prokázat svou loajalitu Morroughovi, moc a nesmrtelnost na dosah ruky. Začali se v houfech přidávat aspiranti souhlasící s cechy.

Populací se jako mor šířily zvěsti o „Nové Paládii" slibované Cechovním sněmem.

Když se Věčný plamen rozhodl nastolit pořádek, nemrtví odhalili další ze svých schopností: nekromancii. A to v dosud nevídaném rozsahu. Místo toho, aby se nemrtví pustili do hromadného náboru aspirantů, zabíjeli útočící vojáky Věčného plamene, pak je pomocí reanimace poštvávali na jejich vlastní druhy a budovali si tak armádu přímo z obětí Věčného plamene.

Luc, čerstvě korunovaný principát, si byl jist, že u obyvatel Paládie zvítězí rozum, jakmile šokovaně zjistí, že se bratříčkovali s nekromanty. Nekromancie byla na většině území kontinentu považována za smrtelný zločin už celá staletí. Ani cechy přece nemohly zajít tak daleko.

Mýlil se.

„Jestli jsi léčitelka, tak proč se o tobě nemocniční záznamy nezmiňují častěji?"

Když se Stroudová vrátila, byla vzteky bez sebe a s sebou si přinesla komínek spisů.

Helenino jméno prakticky nebylo k nalezení. Stroudové se podařilo najít její podpis jen na záznamech o inventuře zdravotnických potřeb, žádosti o běžný alchymistický nůž, několika formulářích žádosti pro oddělení metalurgie a chemie o nějaké sloučeniny. Jediné, co bylo v celém tom štosu zajímavé, byl předběžný seznam obětí, kde byla Helena uvedena mezi osobami považovanými za mrtvé.

Celkově vzato v letitých vojenských záznamech takřka vůbec nefigurovala. Stroudová to zjevně brala jako osobní urážku.

„Takže?"

„Léčitelství je zázrak, není to něco, pod co by se měl člověk podepisovat," opakovala zpaměti to, co jí bylo dávno řečeno. „Do lékařských záznamů se uvádí symbol značící případy – intervence."

„Myslíš…" Stroudová listovala spisem a pak ho otočila k Heleně. V rohu byl nakreslený a pak přeškrtnutý tvar půlměsíce. „Tohle?"

Helena krátce přikývla.

Stroudová na to zírala. „Jak s tímhle můžeš mít u všech všudy přehled o provedených zákrocích?"

Sevření hrudi se rozšířilo až do hrdla. „Léčitelství není zákrok."

Sokol Matias, duchovní rádce Rady Věčného plamene a Helenin přímý nadřízený, byl ve svých požadavcích ohledně neprovádění žádných záznamů vivimancie, které by ji mohly jakkoli glorifikovat, velmi striktní. Za použití vivimancie, říkal, může člověk dojít očištění jen naprosto nezištnými záměry.

Léčitelé byli sice v odlehlých oblastech Paládie relativně běžní, ale vivimancie byla dost vzácná na to, aby se začaly tradovat nejrůznější teorie o tom, čeho jsou vivimanti schopní – například že dokážou ovládat živé stejně, jako nekromanti ovládali mrtvé, a že provádějí nemyslitelné transmutace na živých subjektech.

Helena dřív podobné názory považovala za přemrštěné, ale od té doby, co byla v péči Stroudové, jim začínala rozumět.

Stroudová ji neovládala, ale byla odbornicí na paralýzu a manipulaci Heleny transmutací při sebemenší provokaci. Když se Helena příliš vrtěla, Stroudová jí nechala srůst kosti k sobě, aby se přestala hýbat. Zjevně ji na tom nejvíc těšil fakt, že se formálně vzato nejednalo o mučení. Někdy tak nechala Helenu celé hodiny.

Jaká to byla úleva, když Stroudová konečně ztratila zájem a prohlásila, že už na Helenu nemá čas. Několikrát denně pak pro ni chodili dva nekrodónové a nutili ji procházet se po chodbě vedoucí kolem výtahů.

S obnoveným zrakem byla na nekrodóny hrůza pohledět. Mrtvolný tuk vytvářel na šedo-nachové mozaice jejich kůže souvislý voskový povlak a bělmo kolem zakalených panenek bylo rudé nebo svítivě žluté. Konečky prstů měli začernalé a uhnívající. Heleně se dělalo špatně ze zápachu chemických konzervantů a hniloby, ale nikdy jí nedovolili se zastavit, dokud se pod ní nepodlomily nohy a nemuseli ji zpátky do cely odtáhnout.

Jednotlivé procházky i dny jí splývaly v mlze. Helena nevěděla, jak dlouho už na ústředí je. Světla tam nikdy nezhasínala a všechna okna byla zakrytá a zamčená.

„To je ona?“ Z jedné z místností se najednou vynořil muž s nepřirozeně bledým obličejem a ostře řezaným, jako jehla špičatým nosem a vstoupil Heleně, postrkované po každodenní trase, přímo do cesty.

Helena šokovaně zalapala po dechu. V umně vyšívaných šatech a ověšený šperky před ní stál Jan Crowther, jeden z pěti členů Rady Věčného plamene.

„Crowth–“

Napřáhl ruku posetou prsteny, popadl ji za rameno, přitáhl k sobě a upřeně na ni hleděl.

„Tys ho znala?“ zeptal se a jeho prsty i prsteny se Heleně zatínaly do kůže.

Snažila se vysmeknout, ale nekrodónští pochopové ji drželi na místě, zatímco se k ní Crowther nakláněl, blíž a blíž, zhluboka se nadechl a pak mu z úst vystřelil tlustý fialový jazyk, jako kdyby ji chtěl olíznout.

Ucukla, ale dostal se k ní dostatečně blízko na to, aby si ho mohla detailně prohlédnout. Měl mírně zažloutlé bělmo a pod lehce zakalenýma očima se mu slabě rýsovaly černé žilky. Jeho vosková pokožka silně voněla levandulí.

Tohle nebyl Crowther.

Jeden z nemrtvých byl oblečený v jeho těle.

Ve vzácných případech se stávalo, že už se nemrtvý nedokázal regenerovat, protože jeho nesmrtelné tělo v boji podlehlo tak vážným zraněním, že to nešlo vyléčit. V takových případech vstupovali nemrtví do svých nekrodónů. Proto jim odboj říkal lichové – zdechliny.

Nebylo to ideální řešení. I při pravidelné údržbě se obývaná těla pomalu rozkládala a postrádala schopnosti regenerace prakticky nepoškoditelných originálů. Helena podezřívala Morrougha, že právě proto se tak zajímá o transfer – metodu, která by mohla umožnit přesun nemrtvých do živých těl.

Lich v Crowtherově těle se odtáhl. Znovu na ni pohlédl a ve tváři se mu rozhostil zvláštní výraz.

„Tebe znám,“ řekl tiše.

Chytil ji za hlavu a otáčel s ní, aby jí na tvář světlo dopadalo pod různými úhly. Očima se jí vpíjel pod kůži, jako kdyby něco hledal. Popadl ji za ruku, tmavé těžké prsteny se jí zarývaly až do kostí, posunuly náramek a Heleně vystřelila bolest do paže. Podíval se nejdřív na její prsty a pak znovu do tváře.

Nekrodónové nereagovali.

Byl snad tohle vrchní lovčí?

„Ano. Je to ona.“ Objevila se Stroudová a mluvila daleko tišším hlasem, než byla Helena zvyklá. Zdálo se, že ji podráždilo, jak se k Heleně muž chová, ale jako by se jí proti tomu nechtělo protestovat. „Brzy bude připravená.“

Lich chytil Helenu za vlasy, a když se k ní znovu naklonil, výraz se mu zkroutil do grimasy a v očích měl tak hladový a zoufalý pohled, jaký Helena v Crowtherově bezvýrazném obličeji ještě nikdy neviděla.

„Někde jsem ji viděl." Chytil ji ještě pevněji a zatřásl s ní tak silně, že jí zvrátil hlavu nazad. „Kde jsem tě viděl?"

„Holdfastovic mazlíček, cechmistře. Pravděpodobně jste ji potkal na Institutu."

Lichův obličej se při zmínce o Holdfastových zkřivil opovržením a s náhlou ztrátou zájmu ji pustil. Teď vypadal rozzuřeně, od krku se začal zbarvovat do tmavě fialové barvy a na obličeji mu vyskákaly skvrny. „Očekával jsem víc. Bylo mi řečeno, že se jedná o přidělení k výjimečnému projektu."

Stroudová nasála vzduch mezi zuby. „Zdání může klamat. Můžete vrchnímu lovčímu vyřídit, že na něj bude brzy připravena. Nuže, chtěl jste si prohlédnout, jak pokračuje příprava pokojů." Stroudová pokynula směrem k výtahům. „Mám v úmyslu brzy zahájit testovací dávku, abych zjistila, jak rychle se všechno nastartuje. Zaznamenali jsme takřka ohromující zájem. Mám desítky přihlášek, přitom do oficiálního oznámení zbývá ještě několik týdnů." Stroudová se nervózně zasmála, ale pak se zarazila, odkašlala si a přitiskla ruku na panel u výtahu. „Bylo obtížné rozhodnout, které kombinace budou nejslibnější. Zjistila jsem toho co nejvíc z nemocničních záznamů. Archivy cechů jsou také užitečné, opravdu předběhly svou dobu. Ale vy jste jediný, komu se podařilo přesně to, co se tu budeme pokoušet replikovat, a proto mne velmi zajímá váš názor."

Navzdory lichotkám nasadil lich kamenný výraz. Dorazil výtah a on i Stroudová byli pryč dřív, než stačil odpovědět.

Nekrodónové postrčili Helenu kupředu. Dlouze vydechla. Takže žádný vrchní lovčí. Ulevilo se jí, že první reanimované tělo, s nímž se setkala, byl právě Crowther, jeden z rezervovanějších členů Rady, kterého tolik neznala, a ne někdo jiný.

Vzhlédla a při pohledu na jediný portrét visící na chodbě sebou trhla.

Ve Věži bývalo plno uměleckých děl a dekorací, zdi byly pokryté portréty významných alchymistů, dříve studujících či vyučujících na Institutu. Teď tam visel jen jeden portrét a na něm neduživý, zasmušilý obličej muže s širokým čelem a povislou bradou.

Do plakety pod ním bylo vyryto jméno ARTEMON BENNET spolu se dvěma daty vzdálenými více než osmdesát let.

Helena měla v živé paměti zvěsti, které se s tím jménem pojily. Když se nemrtvým podařilo upevnit pozici ve městě, vyzvali všechny vivimanty a nekromanty v utajení, aby se připojili na jejich stranu, a připravili pro své nové přívržence laboratoria, kde mohli objevovat své schopnosti svobodně, bez útlaku ze strany víry.

Bojovníci odboje, kteří nebyli jednoduše usmrceni a reanimací přeměněni v nekrodóny, byli posíláni do těchto laboratorií jako výzkumné subjekty. Artemon Bennet stál v čele vědy a výzkumu Nové Paládie. Říkalo se, že se obzvláště zajímal o experimenty na alchymistech.

Jediná dobrá věc na tom portrétu byla skutečnost, že Bennet byl zjevně překvapivě mrtvý.

Další procházka se konečně blížila ke konci. Helena stále nedokázala pořádně zhluboka dýchat, šlo o zlozvyk způsobený nedostatečnou zásobou kyslíku ve stázové nádrži umocněný zápachem nekrodónů. Začínala se jí motat hlava, rozostřovat zrak. Kráčela čím dál nejistěji.

Nekrodónové ji popadli a nenechali ji zpomalit. Táhla za sebou chodidla po zemi.

Z otupělosti ji vytrhlo přidušené zalapání po dechu.

„Marinová?" Právě ji míjela tmavovlasá dívka na vozíku. Byla opravdu vychrtlá, prakticky schoulená do klubíčka, ale při pohledu do Helenina obličeje se narovnala a předklonila. Měla jizvy jako Grace a na klíně deku. Na zápěstích nosila stejné náramky jako Helena. Vezli ji chodbou směrem k operačnímu sálu, který, jak si Helena mlhavě všimla, byl otevřený.

Helena se zapotácela ve snaze postavit se na nohy. „Penny."

Penny byla o rok starší než Helena. Patřila k hrstce dívek přihlášených k bakalářskému studiu alchymie. Byla jedna z prvních, kdo narukoval do odboje, odhodlaná bojovat v první linii.

Sanitář tlačící Penny před sebou přidal do kroku a otočil vozík, aby zabránil další konverzaci.

Helena i Penny zaklonily hlavy a snažily se na sebe dohlédnout, zatímco byly postrkovány pryč.

„Penny, co mají –" Helena, přistrkovaná ke svému pokoji, ze sebe nestihla vypravit celou otázku.

Penny se naklonila přes područku vozíku, ohlédla se, ve tváři zbědovaný výraz. „Měla jsi pravdu. Moc se omlouvám. Měli jsme tě poslechnout."

Nebyl čas se ptát, co tím myslela. Sanitář zrychlil a Penny zmizela.

„Dnes tě odevzdávám," oznámila Stroudová vcházející do místnosti s nosem zabořeným do štosu papírů. Pokaždé, když ji teď Helena viděla, byla Stroudová čím dál roztěkanější. „Nachystej se."

„Odcházím?"

Stroudová vzhlédla a věnovala jí podrážděný, nervózní úsměv. „Ano. Ústředí slouží k jiným účelům. Vrchní lovčí na tebe čeká. Pojď. Hned."

Helena neměla, jak se nachystat. Odlifrovali ji do výtahu jen v oblečení, které měla na sobě, a v příliš velkých vlněných pantoflích.

Výtah sjel dolů do pátého patra, odkud byla Věž alchymie propojena s okolními budovami Institutu nadzemními lávkami. Paládie byla velmi vertikální město, takže se tu často k propojení jednotlivých budov využívaly mosty mezi budovami. Někdy se jednalo o úzké nadchody, jindy o rozlehlá prostranství, na která se vešla náměstíčka a zahrady umístěné několik poschodí nad zbytkem města. Jak se město postupně rozrůstalo, z nižších částí skoro nebyla vidět obloha, takže vznikalo vlhké a potemnělé podsvětí prohnilé nemocemi.

Viděla pod sebou dvůr kampusu – zatravněné plácky přerušované geometrickými tvary chodníčků vedoucími mezi kolejemi, Věží a hlavní vědeckou budovou.

K velké vstupní bráně do Věže vedly bílé mramorové schody. Helenina paměť je okamžitě překryla povlakem krve a vnitřností tak, jak je viděla naposledy.

Odvrátila zrak.

Musela se soustředit na současnost.

Strčili ji na zadní sedadlo automobilu a vedle ní se usadil nekrodón, který ji odtlačil na prostřední sedačku. Uzavřený prostor se okamžitě začal plnit hnilobným zápachem.

Začala se zalykat a přes nos a ústa si přitiskla dlaň.

Stroudová nastoupila z opačné strany, na pohled naprosto imunní vůči zápachu, a listovala svým nekonečným stohem papírů.

Automobil projížděl dlouhým tunelem, žlutá světla elektrických luceren míhající se Heleně v klíně vystřídala ponurá šeď, jakmile vyjeli z podzemí. Vyhlédla ven, pohled upřený na oblohu. Byla tmavá a zamračená, její šeď jako by vysávala ze světa všechnu barvu. Zahleděla se na město a šokovalo ji, jak zřetelně je stále poznamenané válkou – v panoramatu zely obrovské díry, všude byly vypálené budovy a pobořené ruiny. Skoro to ani nepůsobilo, že by se začalo s nějakou rekonstrukcí. Jediné, co vypadalo nově, byla silnice.

Když automobil přejel z Východního ostrova na Západní, skoro všechny pozůstatky války jim zmizely za zády.

Paládie ležela v říční deltě na úpatí pohoří Novis. Původní ostrov se skládal ze severní náhorní plošiny, která se svažovala k jeho jižnímu konci. Věž alchymie stála na nejvyšším bodě ostrova a město – následně velkoměsto – se kolem ní rozrůstalo tak dlouho, dokud nepokrývalo každičký centimetr země. Ostrov Paládie, později zvaný Východní ostrov, byl domovem průmyslu, obchodu, vlády, perihélijských katedrál a Alchymistického institutu.

Západní ostrov vznikl o mnoho století později a byl navržen jako řešení prudce stoupajícího počtu obyvatel. Všechno tam bylo mnohem novější, mnohem větší.

Během války si nemrtví udržovali neúplnou kontrolu nad Západním ostrovem, zatímco odboj zvolil jako své velitelské sídlo Alchymistický institut, čímž vytvořil pevnou obrannou linii na Východním ostrově a rozpůlil městský stát na dvě poloviny. Vzhledem k tomu, že na Východním ostrově se nacházela většina klíčové infrastruktury a hlavní přístav, utrpěl během války největší škody, protože nemrtví usilovali o získání nadvlády nad jeho územím.

V kontrastu s troskami Východního ostrova vypadal Západní ostrov, kde se obrovské a vzájemně propojené budovy, lesklé a nepoškozené, tyčily k obloze, téměř nedotčeně.

Když Helena poprvé připlula po řece a spatřila Paládii, připadalo jí to, jako kdyby nějaký mocný bůh odložil svou korunu v horské kotlině, jak se věže a lesk města odrážely ve vodě. Nevěřila, že by na světě mohlo existovat krásnější místo.

V automobilu, rychle projíždějícím Západním ostrovem a překonávajícím další most směrem ke kontinentální části Paládie rozkládající se na míle daleko od břehu řeky až k lesu na úpatí hor, si připadala malinká.

Kontinentální část města tvořily především doly a zemědělské plochy a jen zlomek nebyl využíván ke komerčním účelům, a ten byl vlastněn těmi nejstaršími rodinami, co se k Institutu připojily před několika stoletími, už během jeho založení.

Jestli ji vezli pryč z ostrovů, znamenalo to, že tam musí mít vrchní lovčí nějaký pozemek. Buď byl někomu zabaven a po válce znovu přidělen, nebo lovčí možná pocházel z některé zámožné rodiny patřící k cechům. Některé z nich vydělaly pohádkové jmění díky industrializaci probíhající v posledním století.

Předklonila se a vyhlédla ven čelním sklem ve snaze najít jakoukoli nápovědu ohledně cílové destinace.

Teď, když se dostala ven z ústředí, se jí konečně v hlavě začínaly formovat mlhavé obrysy plánu.

Zcela realisticky měla jen velmi malou naději na úspěch. Nejen že náramky omezovaly její obratnost a potlačovaly schopnost rezonance, navíc absolvovala jen naprosto minimální bojový výcvik. Její největší výhodou byla vždycky rezonance. I za předpokladu, že by se jí nějak podařilo uprchnout, neměla kam jít, neměla ponětí, kdo je naživu a komu může věřit, ani kdo by věřil jí.

Když bude spolupracovat, má naději, že transfer přežije, ale když přežije, zradí tím Věčný plamen, protože se vzdá informací, na jejichž ochranu obětovala své vlastní vzpomínky.

Zaťala ruce v pěst a do zápěstí jí jako oheň vystřelila bolest.

Ve stázové nádrži si dokola opakovala, že to přežije, že musí vydržet. Nedokázala vysvětlit, proč.

Vždyť přece celým smyslem jejího léčitelství bylo pomoci ostatním přežít, měla to být pojistka, že Luc nezemře. Když jsou všichni mrtví, je léčitelka k ničemu.

Nestane se z ní zrádkyně. Ať už si nechala ve své mysli skrýt cokoli, nenechá nemrtvé, aby to objevili. Na přežití nezáleží. Radši se zabije, než aby z ní cokoli dostali.

K dosažení tohoto cíle by mohla využít svého násilnického věznitele.

Pokud Grace říkala pravdu, pak vrchní lovčí preferuje vraždění před strategickým řešením, například vyslýcháním. Muži se sklony k násilí většinou nepřemýšlejí, jednají impulzivně a až pak používají rozum.

Kdyby ho dokázala vyprovokovat, možná by ji mohl zabít v afektu. Stačilo, aby udělal jedinou chybu, a všechna její tajemství budou ztracena. Neexistuje žádná nekromancie, která by dokázala přivést zpátky k životu lidskou mysl.

Co by asi v takovém případě s vrchním lovčím udělal Morrough? Bezpochyby ještě něco horšího, než co se stalo Mandlové.

Helena v to alespoň doufala.

Možná se jí nepodaří pomstít Luca, ale mohla by docílit spravedlnosti za Lilu.

Při pomyšlení na Lilu Bayardovou, mrtvou, se strženým obličejem a tělem použitým k věznění těch, které dřív ochraňovala, se Heleně bolestivě sevřel hrudník.

Lila byla jednou z mála, komu nijak nevadilo, že je Helena vivimantka. Během války spolu dokonce bydlely na pokoji. Nebyly si blízké – jako paladinka byla Lila často pryč, bojovala na frontě –, ale nikdy se k Heleně nechovala, jako by byla nějak méněcenná, protože se neúčastnila přímých bojů.

Lila byla bojová alchymistka s talentem, který se objevuje jednou za generaci. K misi Věčného plamene se připojila ve svých patnácti letech, cestovala po celém kontinentu a vyšetřovala zvěsti o nekromancii. Celý svůj život zasvětila tomu, stát se paladinkou a sloužit principátovi.

Lidé Lile přezdívali Lumithia, což byla válečná bohyně alchymie.

Helena naprosto nechápala, jak mohl kdokoli Lilu zabít, ještě ke všemu *potom*, co už byl zavražděn Luc. Lila by radši tisíckrát zemřela, než aby dopustila Lucovo zajetí. Složila přísahu na jeho ochranu a ta pro ni byla vším.

Když zastavili na kontrolním stanovišti, Helena zamrkala.

Stromy rostoucí podél cesty byly holé, bez listů. Automobil pokračoval ještě několik mil a pak odbočili z hlavní silnice.

Dlouhou příjezdovou cestou přijeli k budově rýsující se mezi stromy a otevřela se jim těžká, umělecky kovaná brána. Automobil jí projel k obrovskému sídlu.

Byl to starý dům s fasádou pokrytou šlahouny bez listů, které se po ní plazily jako černé žíly. Jeho architektura se nemohla víc lišit od moderní elegance městských budov. Zdobné prvky vyvolávaly temnou, tíživou atmosféru a vypadaly, že už přežily přinejmenším sto let. Na pozadí oblohy se ostře rýsovalo pět temných věžiček, tři vystupovaly z hlavní části domu a po jedné na každém křídle roztahujícím se po obou stranách domu, který tak vytvářel půlkruh.

Brána, zeď a další budovy všechny dohromady vytvářely kruhovitý uzavřený dvůr, v jehož středu bujela neudržovaná zahrada. Automobil zaskřípal na bílém štěrku, přijel před dům a zastavil.

Na vrcholku širokého kamenného schodiště stála mladá žena.

Helenu vystrčili ven z auta za Stroudovou. Několikrát se zhluboka nadechla čistého vzduchu a otřásla se. Byla třeskutá zima a lezavý venkovský vzduch jí okamžitě začal pronikat tělem až na kost. Zapomněla, jak kruté jsou zimy na Severu.

Žena na schodech byla prakticky ještě dívka a ostře kontrastovala se svým ponurým okolím. Její bledý obličej lemovaly dokonalé prstýnky světle hnědých vlasů. Byla oblečená v jedovatě zelených šatech, přes které měla černý korzet připomínající hrudní koš, a na šatech ozdobu v podobě kované ptačí lebky, jejíž dlouhý zobák jí probíhal mezi prsy. Na několika prstech měla alchymistické prsteny a v ruce nepřítomně otáčela krátkou hůlkou, zatímco sledovala osoby stoupající k ní po schodech.

Pohlédla za Stroudovou, na Helenu a přimhouřila bledě modré oči. „No," řekla, když k ní došly, „fanatici mají asi mnoho podob."

Obrátila pozornost k Stroudové a nepřirozeně se usmála.

„Vítejte ve Spirefellu. Manžel vás očekává."

Stroudová se zařadila po bok paní domu a Helenu za nimi postrčil nekrodónský strážný.

Vchodové dveře jim podržel mrtvý majordomus a při pohledu na něj Heleně ztuhla krev v žilách.

Na rozdíl od nekrodónů na ústředí tenhle zemřel teprve nedávno a byl perfektně ustrojený. Na chvilinku si myslela, že je naživu nebo že je to lich. Jeho kůže neměla voskový lesk mrtvolného tuku a úplně mu chyběly mátožné pohyby, které si zvykla s nekrodóny spojovat. Ale měl naprosto prázdný výraz i pohled v očích.

Musel být zavražděn nedávno. Grace říkala, že nemrtví si dělali z nekrodónů služebnictvo, a vzhledem k tomu, že bohatá rodina by určitě nechtěla řešit zápach, jistě je často vyměňovali.

Jakmile Helena vstoupila dovnitř a uviděla interiér domu, stáhl se jí žaludek.

Vstupní hala byla rozlehlá a studená a první, čeho si všimla, byl jasně červený cákanec krve.

Helena zalapala po dechu a instinktivně odvrátila hlavu i zrak.

„Co se děje?" zeptala se ostře Stroudová.

„Ta krev," přinutila se říct a nedokázala se na ni znovu podívat. Mysl jí zaplavily všechny ty popravy, pachy a odporná chuť ve vzduchu, jako povodeň zalévající bílý mramor.

Stroudová se rozhlédla po místnosti. „Kde?"

Helena zkusila tím směrem ukázat, ale Stroudová se jen zatvářila zmateně. Helena se tam znovu podívala a odhalila svůj omyl. Žádná krev tam nebyla.

Na stolku uprostřed místnosti stála kytice s naaranžovanými růžemi. Stačil jediný pohled na ně a Helena sebou trhla.

„Zapomeňte na to," zamumlala.

Dívka v zeleném ji pozorovala. Přejela pohledem mezi Helenou a růžemi, a když se otočila a zamířila k dvoukřídlým dveřím na druhé straně vstupní haly, koutek úst se jí zvedl v mírném úsměvu.

„Počkej tu," řekla Stroudová. Dveře se zavřely a Helena zůstala o samotě s mrtvými. Rozhlédla se kolem a snažila se dívat všude, jen ne na ty růže.

Ponurá atmosféra na ni doléhala tíživěji uvnitř než pod dusivým příkrovem šedé oblohy. Spirefell uvnitř připomínal jeskyni protkanou delikátními kovovými prvky vrhajícími stíny. Napravo bylo velké zdobené schodiště rozdělené několika odpočívadly s výhledem na vstupní síň.

Dále do domu vedly potemnělé chodby osvětlené slabými elektrickými svícny, které slabě bzučely a jen stěží dokázaly proniknout přítmím. Okna umístěná vysoko nad hlavou byla zřejmě navržena tak, aby veškeré světlo dopadalo pouze na stolek ve středu místnosti. Kolem stolu vytvářela mozaika v mramorové podlaze neurčitý černý tvar. Helena ze svého úhlu pohledu nedokázala rozpoznat, co má znázorňovat.

Dům jí připadal špinavý. Nebyl tam žádný viditelný prach, ale Helena nemohla setřást pocit, že se tu o to nikdo nestará. Vzduch byl zatuchlý, jako kdyby budova samotná práchnivěla jako mrtvola.

Dveře na druhé straně se otevřely. „Marinová, sem," řekla Stroudová, jako kdyby přivolávala nějaké zvíře.

Helena vstoupila do místnosti se dvěma obrovskými okny rozdělenými do mnoha tabulek s výhledem do zahrad s bludištěm vysokých živých plotů. Těžké závěsy byly roztaženy, aby okna vpouštěla dovnitř chladné světlo. Dívka v zeleném odložila krátkou hůl a usedla na krajíček vachrlatě vyhlížejícího křesílka se sukní rozloženou na odiv kolem. Na druhé straně místnosti, u oken, stála temná postava.

Heleně se zježily chloupky na rukou.

Stroudová se protáhla kolem vachrlatých křesílek a lenošek směrem k temné postavě.

Jeho silueta se rýsovala v zimním světle, a teprve jak přistupovala blíž, začala Helena rozpoznávat první detaily.

Bledá pleť. Stříbřitě bílé vlasy.

Byl tedy starý. Nejspíš jeden z cechovních patriarchů.

S několika z nich se Helena setkala na Institutu. Všichni byli stejní. Pyšní, posedlí mocí a společenským postavením, vždy vyžadující respekt.

Přesně takovým člověkem bude snadné manipulovat. Bude úplně stačit, když se nebude chovat dostatečně servilně, a zlomí jí vaz.

S trochou štěstí bude do dvou týdnů mrtvá.

Otočil se k ní čelem. Heleně se sevřelo hrdlo a svět kolem ní se vytratil, její krok zakolísal.

Vůbec nebyl starý.

Byl to dědic cechu železné rudy. Kaine Ferron.

Zírala na něj v šokovaném poznání.

Byl jedním z nemnoha cechovních studentů, kteří na Institutu pokračovali v bakalářském studiu. Chodil do stejného ročníku jako Helena, do stejných předmětů, dokonce pracovali jako asistenti na stejných výzkumných patrech.

Její mysl se odmítala smířit s tím, čeho se právě stala svědkem, protože tohle nemohl být Kaine Ferron.

Míval tmavé vlasy, tyhle byly bezbarvé. Sinalost jeho kůže nemohl způsobit věk, přesto vypadal, jako kdyby mu ji vybělilo měsíční světlo.

Na malý moment se domnívala, že musí jít o mrtvolu, stejně jako v případě Crowtherova těla na ústředí, ale stříbřitě šedé oči na ni upíraly pronikavý pohled, bělmo bílé, panenky černé, žádné tmavé žíly vystupující pod kůží. Vlastně na něm neviděla vůbec žádné žíly, jako kdyby měl místo krve rtuť.

„Přivádím vám posledního člena Řádu Věčného plamene, vrchní lovčí," řekla Stroudová, jako kdyby mu právě udělovala medaili. „Domnívám se, že se znáte z Alchymistického institutu."

Nepřirozeně stříbrné oči uhnuly pohledem. „Minimálně."

„Vím, že jste provedl jisté přípravy," řekla Stroudová a posadila se. „Ale být vámi, příliš bych se nenamáhala. Nemá žádný výcvik či zkušenosti z boje, které by stály za zmínku. Bude pro vás snadné ji zvládnout."

Znovu pohlédl na Helenu, jeho obličej neprozrazoval žádné emoce, ale v očích se mu objevila takřka vlčí vypočítavost dravce. „Tím jsem si jist."

Stroudová si odkašlala, zjevně nesvá z Ferronových úsečných odpovědí. „Nuže. Nejvyšší nekromant si přeje výsledky do zimního slunovratu. Dle jeho rozkazu na ní máte praktikovat metodu dočasného transferu tak často, jak jen to bude možné, aby bylo dosaženo singularity bez vytěsnění její duše. Domnívám se, že až k tomu dojde a přivyknete na její mysl, bude pro vás reverze transmutací provedených v její paměti snadná záležitost. Budete moci prozkoumat, co je nyní skryto, a já si pro ni následně zase přijedu. Nejvyšší nekromant si rovněž přeje extrahovat její vzpomínky."

Ferron lhostejně přikývl.

„Určitě to víte, ale jedná se o úkol naprosté priority. Do jeho dokončení by měly být všechny vaše ostatní povinnosti považovány za vedlejší."

Dívka v zeleném náhle vydala neurčitý zvuk a všechny ty dokonalé kudrliny se jí roztřásly.

„Chcete říct, že si ji tu vážně musíme nechat?" vyprskla. „To mi přijde jednoduše nefér. Ani to není Paladijka. Proč nemůže zůstat na základně s ostatními, jako je ona? Proč by měla být tady? Měla jsem na tuhle sezonu naplánovaných tolik společenských akcí. Už jsem musela zrušit tři večeře a vymýšlet si různé výmluvy. Nikdo se mě neptal, jestli chci nějakého

vězně.“ Její zpěvavý hlas byl dětinsky uražený. „A co to má na sobě? Jestli ji někdo uvidí, řeči nebudou brát konce.“

„Zmlkni, Aurélie,“ pronesl Ferron ledovým hlasem a ani se neobtěžoval pohlédnout jejím směrem.

„Já – nebyla jsem si jistá vhodným oblečením,“ řekla Stroudová hlasem napjatým rozpaky. „Samozřejmě ji můžete obléct do něčeho jiného. Dali jsme jí jednoduše to, co bylo po ruce.“

Okenní tabulky se roztřásly a domem se prohnalo kvílivé zahučení větru. Stroudová nadskočila. Ferron s Aurélií si toho zřejmě ani nevšimli.

„O nic nejde,“ řekl Ferron. „Určitě pro ni najdeme nějaké oblečení. Aurélie ho má tolik.“

Aurélie vykulila oči. „Chceš po mně, abych jí dala *svoje* oblečení?“

„Nechceme, aby si ji někdo spletl se služebnictvem. Tedy pokud nechceš, abych pro ni nechal něco ušít?“

Aurélie zděšeně zalapala po dechu, jako kdyby ji ta představa šokovala víc než přítomnost vězeňkyně ve vlastním domě nebo mrtví sloužící.

„Výborně,“ prohlásila Stroudová vesele a všichni předstírali, jako by si nevšimli, že je Aurélie na pokraji výbuchu. „Nuže, pokud máte čas na provedení osobní prohlídky, vrchní lovčí. Je celá vaše.“ Pokynula směrem k Heleně.

Ferron se na Helenu podíval, ale nepohnul se. „Tady?“

„Jen předběžnou prohlídku, kdybyste měl náhodou nějaké dotazy, než odejdu. Měl byste raději – soukromí?“

„Ne. Klidně se dívejte.“ Přistoupil k Heleně. Byl celý v černé a na sobě měl formální oblečení. Sako i vesta byly zdobeny propracovanými černými výšivkami, viditelnými jen při dopadu světla. Kolem krku měl sněhově bílou kravatu.

Helena ještě nikdy neviděla, aby měl na sobě alchymista náležící k cechu tak málo kovu. Alchymisté měli tendenci ho mít všude: na špercích, v šatech, vycházkových holích i zbraních. Speciální alchymisté jako pyromanti nikdy nesundávali z prstů své zápalné prsteny, pokud je k tomu někdo nedonutil.

Aurélie měla kov od hlavy až k patě, ale Ferron ne.

Sundal si černou rukavici a odhalil tak bledou ruku s dlouhými prsty.

Vivimant, říkala Grace. Samozřejmě, že nepotřebuje kov.

Helena chtěla couvnout, moc dobře už totiž věděla, co jí hrozí od pevného stisku prstů Stroudové, ale když se pokusila pohnout, nemohla.

Aniž by se jí Ferron dotkl, tělem se jí začal šířit mrazivý pulz rezonance tenký jako pavoučí vlákno, tak jemný, že ho ani necítila. Najednou ji měl pevně ve své moci. Tahle rezonance byla jiná než Morroughova. Nevyplňovala okolní vzduch, dokud všechno nezačalo vibrovat. Kdyby se nepokusila pohnout, ani by si neuvědomila, že tam je.

Ferronovi se zaleskly oči, jako kdyby cítil její pokusy se vyprostit. Ukazováčkem se jen neznatelně dotkl jejího spánku, a v tu chvíli jeho rezonanci pocítila plně, jako kdyby se z ní stal elektrický drát pod proudem.

Intenzivní a perfektně ovládaná rezonance pronikla Heleně do lebky. Místnost i Ferron zmizeli a před očima se jí jako blikání stroboskopu začaly vynořovat vzpomínky.

Cesta na Spirefell. Penny. Výslechy Stroudové. Lich ve Věži v těle Crowthera. Debatování o tom, jak nejlépe dostat Heleniny vzpomínky z její mysli. Shiseo vystupující z temnoty s tím svým kufříkem a šídlem. Čím dál se Ferron nořil, tím tlumenější její vzpomínky byly a prolétaly jí myslí jedna za druhu, jako kdyby to byly stránky v knížce, kterou listoval, aby zjistil, jestli je v ní něco zajímavého.

Dostal se až ke stázi a nekonečné nicotě, pak ještě dál, k Věži a krveprolití a rokům v nemocnici.

Helena si nikdy neuvědomovala, jak malý a stereotypní život vedla, dokud ho před ní někdo takhle neprolistoval.

Když bylo po všem, byla otřesená. Ferron jí ještě chvilku ponechal prst na spánku a Helena cítila jeho rezonanci v celém mozku, vidění se jí zbarvilo do ruda.

Konečně spustil ruku a zůstal stát s pohledem upřeným na ni.

„Hmm," řekl nakonec.

„Mimořádné, že?" ozvala se odněkud zpoza jeho zad Stroudová.

„Jistě," řekl, pohled ostrý jako břitva. Zvedl obočí, nespouštěl z Heleny oči. „Válka skončila. Co si myslíš, že se v tom svém mozku snažíš ochránit?"

Bez hnutí mu opětovala pohled.

Luca. Ochraňuje Luca.

„Holdfast je mrtvý," řekl ostře, jako kdyby jí tu odpověď viděl na očích. „Věčný plamen byl uhašen. Nezbyl nikdo, koho bys mohla zachránit."

Odvrátil zrak, ve tváři jedovatý výraz.

„Ještě něco?" zeptal se Stroudové.

Zavrtěla hlavou.

Paralýza, v níž se Helena nacházela, povolila. Celou dobu s ní bojovala, a když tak náhle zmizela, podlomila se pod ní kolena. Svalila se na zem, a jak se snažila utlumit náraz, celou vahou dopadla na ruce. Zápěstími jí vystřelila ostrá bolest, její doběla rozpálený osten pronikl až do ramen.

Sesunula se na podlahu.

Aurélie potlačila smích.

„Několikrát jste se setkal s Shiseem a všechno s ním probral, ještě než odjel, je to tak?" slyšela hlas Stroudové. „Někoho sem pošlu po prvním pokusu, aby provedl vyhodnocení, ať můžeme následně naplánovat termín pro získání výsledků."

„Ano, tento plán mi byl vyložen do posledního vyčerpávajícího detailu," řekl Ferron bezbarvým hlasem. „Postarám se o to. A nyní mne omluvte."

Překročil Helenino tělo a bez ohlédnutí odešel z místnosti.

Helena se pokusila posadit. Bez použití rukou se musela opatrně překulit na bok a pak se opřít o lokty, zatímco zápěstí si přidržovala u hrudi.

Když konečně vzhlédla, Stroudová byla pryč a několik kroků od ní stála netrpělivá Aurélie. V rukou svírala svou krátkou hůlku.

„Zvedej se," řekla. „Mám ti ukázat tvůj pokoj."

Helena se postavila a obezřetně následovala Aurélii zpět do vstupní haly. V zápěstích jí pulzovala bolest. Nekrodón z ústředí tam pořád byl, a když Aurélie zamířila chodbou pryč, pak po schodech do prvního poschodí, přes několik místností a do další chodby, následoval je jako stín.

Kolem panovala ještě větší tma. Podle úhlu dopadajícího světla se nacházeli v jiném křídle domu. Většina oken byla zakrytá těžkými závěsy, přes nábytek byla přehozená prostěradla proti prachu.

„Aby bylo jasno: To, že si tě tu musíme nechat, neznamená, že tě chci mít na očích," prohlásila rychle pochodující Aurélie.

Helena se zadýchala už na schodech a jen stěží jí stačila.

„Pochopila jsem, že ty náramky ti mají bránit v používání alchymie. Ale tady na tom stejně prakticky nezáleží. Ferronovi tento dům postavili z ryzího železa a to, že jsem zrovna já byla vybrána jako manželka Kaina Ferrona, má taky svůj důvod."

Aurélie se zastavila, ohlédla se na Helenu a zvedla jednu ruku. Dramaticky mávla zápěstím a alchymistické prsteny zdobící její prsty se protáhly a přeměnily se v nože, takže její prsty vypadaly jako pavoučí nohy.

Helena tu transmutaci sledovala s profesionálním zájmem. Rezonance přírodního železa byla mezi alchymisty považována za neobvyklou – ačkoli ne tak vzácnou, jako byla rezonance zlata nebo pyromancie. Surové železo bylo od přírody nepoddajné, a to do té míry, že bylo obecně považováno za netvarovatelné. Většina alchymistů nedokázala transmutovat železo, aniž by jej opakovaně vystavovali záření lumithia v alchymické peci neboli athanoru, ale i v takovém případě se jim lépe dařilo s ocelí než se samotným železem.

Auréliina transmutace byla rychlá a okázalá. Ve škole by jí byla snížena známka za přehnaný pohyb a nedokonalé rozložení železa, ale lehkost, s níž své prsteny přetvořila, naznačovala extrémně vysokou úroveň železné rezonance, a pokud byl dům vyroben ze železa, znamenalo to, že ho Aurélie může také použít jako zbraň.

Helena pohlédla na zem a všimla si, že podlahou probíhá kování, které zdobí i zdi.

„Tohle křídlo nepoužíváme," řekla Aurélie a pokračovala chodbou dál. Z prstenů se opět staly úhledné kroužky kolem prstů. „Nechci, aby tě kdokoli viděl, zvlášť když budu mít hosty. Drž se stranou, dokud pro tebe někdo nepošle. Všichni dónové dostali pokyn, aby na tebe dohlíželi, takže jestli budeš dělat problémy, dozvíme se to."

Aurélie se zastavila, položila svou krátkou hůlku na jednu z železných tyčí v zemi a trochu s ní pootočila. Železo se se zaskřípěním pohnulo a dveře, bohatě zdobené dalším železem, se otevřely dokořán.

Pokoj to byl velký, se dvěma vysokými okny a postelí s nebesy stojící mezi nimi. U jednoho z oken stálo jediné křeslo s područkami a vedle něj zdobený stůl. U protější zdi se nacházela velká šatní skříň a většinu místnosti pokrýval těžký koberec.

Na zdech neviselo nic kromě hodin, umístěných tak vysoko, že na ně nešlo dosáhnout, ale pokoj byl čistý a čerstvě vyvětraný.

Helena vstoupila do místnosti a obezřetně se rozhlížela.

„Jídlo ti sem budeme posílat," řekla Aurélie a pak se dveře zavřely.

Až když Helena osaměla, uvědomila si, jak je divné, že jí doprovod dělala Aurélie.

Možná že Ferronovi nebyli tak bohatí, jak to podle jejich domu vypadalo.

Uvnitř to vypadalo na nedostatek služebnictva. Majordomus byl mrtvola – možná jako všichni ostatní sloužící. Jestli neměli peníze, vysvětlovalo by se tím, proč neměli na výběr a museli u sebe ubytovat Helenu a proč Ferron trávil čas lovením bojovníků odboje místo toho, aby se staral o provoz rodového cechu a továren.

Pamatovala si, že Ferronovi patřili k nejbohatším rodinám v Paládii. Vynalezli průmyslovou výrobu oceli, čímž získali monopol na ocelářský průmysl nejen v Paládii. Ferronovi zásobovali i většinu sousedních zemí.

Ale vzhledem k tomu, v jakém stavu se nacházelo jejich sídlo, se karta zjevně obrátila.

Helena přešla k nejbližšímu oknu. Byl pod ním přišroubovaný radiátor, okno samotné mělo kovové mřížkování a bylo zamčené. Takže skákat se nebude.

Dotkla se železa bříškem prstu a nic necítila. Žádné spojení s chladným kovem, jen mrtvý prázdný pocit šířící se ze zápěstí.

Přitiskla ke kovu celou dlaň a hořce se jí zastesklo po rezonanci. Svět, jak ho znala ona, byl vždy plný energie, vibroval mocí, na kterou byla od narození naladěná.

Teď zůstávalo všechno bez hnutí. Neustálý pocit nehybnosti ji mátl.

Přes okenní tabulky viděla divokou přírodu a hory.

Přemýšlela o svých záměrech. Jestli měli nekrodónové nařízeno ji sledovat, pravděpodobně dostali rozkaz ji nenechat, aby se zabila.

Poklepávala prsty na parapet a ignorovala malé výboje bolesti, které jí tím vystřelovaly do paže.

Ferron bohužel nebyl žádný hloupý patriarcha se zkreslenými představami o realitě, jak doufala.

Stejně jako Morrough ovládal rezonanci způsobem, který přesahoval hranice jejího chápání, ale ze všeho nejvíc ji znepokojovalo to, jak si prohlížel její paměť. Morrough provedl něco podobného, ale jeho neoprávněný vstup do mysli byl brutální a chaotický. Ferron postupoval s chirurgickou přesností.

Předpokládala, že jeho styl zabíjení bez čekání značí impulzivnost, ale k čemu by mu byli vězni, když se dokázal podívat do jejich mysli a všechny odpovědi tam zjistit?

Jak by mohla někoho takového přelstít? Viděl jen vzpomínky, nebo i její myšlenky?

Nemrtví se po ascendenci neměnili. Patřilo to k „daru". Nebyla-li jejich těla tak zničená, že se z nich stali lichové, nebylo možné je fyzicky měnit. Mohli přijít klidně o celé končetiny a nechat si je narůst zpět.

Proč Ferron vypadal tak, jak vypadal?

Připadal jí jako – destilát. Jako kdyby ho vzali a nechali sublimovat, dokud z něj nezbyl jen výtažek – zabijácky chladná a lesknoucí se esence. Vrchní lovčí.

Ne člověk, ale zbraň.

A podle toho se k němu také Helena plánovala chovat.

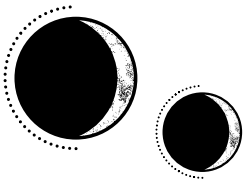

KAPITOLA 4

Prozkoumat každý kout přiděleného pokoje i sousedící koupelny zabralo Heleně sotva pár minut. K dispozici dostala jen naprosto základní potřeby: mýdlo, ručníky, kartáček a kovový hrníček na vodu. Zmáčkla ho, snažila se ho ohnout a použít. Kdyby se jí ho podařilo rozbít, měla by krásné ostří na podřezání tepen.

Po několikaminutové snaze docílila jen otlačených palců a pulzující bolesti v obou zápěstích.

Pak se pokusila sundat zrcadlo, ale bylo přivařené ke zdi tak pevně, že pod něj nedokázala ani strčit prsty. Nerozbilo se, ani když do něj zkoušela bušit hrnkem.

Odstoupila, podívala se do něj a při pohledu na svou tvář sebou škubla.

Mračící se osobu v zrcadle poznávala jen stěží. Nezdravě žlutá pleť, která neviděla denní světlo déle než rok, dlouhé černé vlasy zacuchané do téměř zatvrdlých chomáčů padající kolem obličeje. Veškeré rysy propadlé. Sama by vypadala jako nekrodónka, nebýt těch zuřivých tmavých očí.

Vrátila se do ložnice a ke svému zklamání zjistila, že na závěsech nejsou žádné zavazovací šňůry, na kterých by se mohla zkusit oběsit. Podívala se za každou záclonu, jestli náhodou nějakou nepřehlédla.

Prostě žij, Heleno, prosil ji hlásek v hlavě.

Zastavila se, prsty pomalu přejížděla po vzoru na zácloně a snažila se jej umlčet.

Luc… Ach, ten Luc.

Samozřejmě, že se nezbaví jeho hlasu v hlavě, že odmítne přijmout pragmatické rozhodnutí. Kdyby tu byl, řekl by jí, jak je její plán hrozný. Něco takového by nedokázal skousnout. Lidi, co se kvůli němu nebo jeho rodině obětují. Vždycky se cítil zodpovědný i za ostatní a byl přesvědčený, že kdyby byl lepší, mohl by zachránit úplně všechny.

I teď ho slyšela, jak ji tvrdohlavě přesvědčuje, že umírat se nebude. Že vymyslí nějaký lepší plán, stačí se jen přestat upínat k tomu prvnímu.

Zavrtěla hlavou. „Promiň, Lucu. Nic lepšího nesvedu."

Přešla ke dveřím vedoucím do chodby.

Rozkaz držet se stranou naznačoval, že má povoleno vycházet ze svého pokoje. Celá se třásla očekáváním a srdce se jí rozbušilo.

Uchopila kulatou kliku a snadno s ní otočila. Těžké dveře se otevřely do dlouhé, do tmy ponořené chodby, ale Helena, místo aby se radovala z takové svobody, na místě zkameněla.

Svícny na zdech už nesvítily. Předtím si nevšimla, jak zlověstně chodba působí, úzká a křivolaká, plná plíživých stínů připomínajících zuby vedoucí do chřtánu temnoty.

Byla zvyklá na neustále osvětlené ústředí.

Stála jako přikovaná. Tohle bylo iracionální. Je to přece dům. Spatřila až příliš mnoho skutečných a příšerných událostí na to, aby se teď bála stínů a chodeb, ale její nohy se odmítaly pohnout. Klika jí rachotila v dlani.

Temnota připomínala pulzující jícen, dlouhé stíny se ve větru vlnily a hrozily, že ji spolknou. Když vykročí z pokoje, znovu se propadne do chladné, děsivé, nekončící tmy.

Nikdo ji nikdy nenajde.

Ucítila příval strachu, když se stíny znovu pohnuly a začaly se plazit směrem k ní.

Sevřel se jí hrudník a do plic vystřelila bolest. Couvla zpět do pokoje a zavřela dveře, tělem se pevně přitiskla k jejich bezpečné ploše, plíce i srdce pracovaly naplno. Nemohla dýchat.

Věděla, že na hrůzu z pobytu ve stázové nádrži jen tak nezapomene, ale neuvědomovala si, jak hluboko v ní ta hrůza zapustila kořeny a rozrostla se skrz nervy a orgány, dokud ji úplně neparalyzovala.

Dál se krčila na zemi bez jakéhokoli ponětí o čase, dokud se neozvalo zaklepání, tiché zacinkání nádobí a odcházející kroky.

Pootevřela dveře a objevila balíček oblečení a podnos s jídlem. Rychle je zatáhla dovnitř a snažila se přitom vyhnout pohledem vše polykající temnotě. Za bezpečně zavřenými dveřmi zůstala znechuceně zírat. K jídlu dostala pomyje, jako kdyby někdo vzal odřezky z kuchyně a zbytky od oběda, dal všechno do hrnce a uvařil to. Radši umře hlady.

Odstrčila tác stranou.

Rozvázala balíček a našla v něm několik kousků spodního prádla, vlněné punčochy a jedny šaty, rudé jako krev.

Podél lemů, výstřihu a živůtku zůstaly dírky v místech, kde byla ledabyle odpárána krajka a výšivky, aby šaty zůstaly co nejobyčejnější.

Kéž bych sebou neškubla při pohledu na ty růže, pomyslela si hořce Helena. Znovu pohlédla na jídlo. Na Aurélii si bude muset dávat pozor.

Úplně vespod balíčku byly tři páry střevíčků. Podle vzhledu se jednalo o taneční boty, měly neprakticky tenkou podrážku a křehkou konstrukci se zavazováním na stuhy a někdo je vyřadil, protože látka na špičkách byla odřená a pozbyly svůj saténový lesk.

Helena všechno kromě punčoch uložila do skříně a raději zůstala ve škrábavých šatech z ústředí.

Druhý den ráno dorazil další tác a jeho obsah byl snad ještě horší než ten předchozí. Helena měla tak velký hlad, že z jídla vybrala několik kousků, které nebyly tak rozvařené, aby přišly o barvu.

Chtěla se znovu pokusit vyjít ven ze svého pokoje, ale jen při té myšlence se jí žaludek zkroutil do bolestivého uzlíku.

Místo toho se zaměstnávala cvičením s vlastní vahou. Potřebovala být schopná alespoň vyjít do schodů, aniž by se jí u toho podlamovaly nohy. I paže měla slabé, ale veškerý pohyb zahrnující přenos váhy na zápěstí nepřicházel v úvahu.

Hořce hleděla na náramky. Bývala na své ruce vždycky tak pyšná – co všechno s nimi dokázala.

Čím déle sama sebe různými výmluvami přesvědčovala, že nemá vycházet z místnosti, tím provinileji se cítila.

Každý jiný odbojář už by zmapoval celý dům, identifikoval potenciální zbraně a zavraždil manžele Ferronovy.

Lila by si takovou slabost nikdy nedovolila. Ať už by se bála čehokoli. Ale Helena nikdy nebyla jako Lila. Musela na to jít po svém. Lepší bude vyčkávat, jen ať Ferron přijde za ní.

Určitě se brzy ukáže.

Mohla se jen dohadovat, co bude transfer obnášet.

Uvažovala o Crowtherově těle na ústředí a lichovi, který v něm dlel. Takhle možná brzy skončí, jen s tím rozdílem, že bude stále naživu a bude si uvědomovat, co se s ní děje, až Ferron převezme kontrolu a zmocní se její mysli i jejího těla.

Pokud bude Ferrona vídat pravidelně, bude mít alespoň příležitost přijít na to, jak ho vyprovokovat. Najít slabinu.

Pátrala v paměti po všem, co o jeho rodině věděla. Ferronovi byli nerozlučně spojováni s alchymistickou industrializací posledního století.

Těsně po založení Paládie vytvořili úplně první cech železné rudy. Železo bylo jedním z osmi tradičních kovů znázorňujících osm planet: olovo pro Saturn, cín pro Jupiter, železo pro Mars, měď pro Venuši, rtuť pro Merkur, stříbro pro Lunu, lumithium pro Lumithii a zlato pro Sola.

Vzhledem k nekujnosti železa a jeho velké náchylnosti ke korozi bylo považováno za nízký a neušlechtilý kov, hlavně ve srovnání s chemicky odolnými látkami, jako bylo stříbro, lumithium a zlato. Stejně tak Ferronovi patřili k obyčejnému lidu. Na rozdíl od jiných alchymistů železa kovajících ocelové zbraně pro Věčný plamen na prestižních pozicích se mezi nimi našli spíš kováři a železáři vyrábějící pluhy a zemědělské nástroje.

S postupem času a objevem nových kovů si železo drželo pozici tvrdohlavého a základního materiálu, dokud Ferronovi nevyvinuli novou metodu efektivní alchymické výroby oceli. Jejich rezonance železa byla tak precizní, že zaručovali kvalitu v průmyslovém měřítku, čemuž se nikdo nedokázal vyrovnat. Změnilo to svět a změnilo to i Ferronovy. Z dřívějších řemeslníků se utvořila nová a neskutečně bohatá pracovní třída a svět se utvářel do nové podoby spolu s ní.

Bylo jedno, jestli je z teologického hlediska železo řazeno mezi podřadné nebeské materiály. Moderní svět stál na základech z oceli rodiny Ferronových. Továrny, železnice, automobily, dokonce i Paládie samotná, jejíž architektura začala mířit výš a výš, poháněná vzhůru průmyslovým rozmachem.

Spirefell, nehledě na svůj zbídačelý stav, byl zjevně vystavěn jako symbol této narůstající moci a bohatství a nezměrné hrdosti na ně, kterou rodina cítila.

Helenina první vzpomínka na Kaina Ferrona, ne jeho osobu, ale pouhé jméno na papíře, souvisela s druhým ročníkem. Helena toho roku skončila ve státní alchymické zkoušce jako první z ročníku a porazila Ferrona, který byl první předchozí rok.

Luc na ni byl tak pyšný a hlasitě prohlašoval, že první ročník se vlastně prakticky nepočítá, protože to byl úplně první rok, kdy Helena studovala alchymii, a navíc ani ne ve svém rodném jazyce.

Helena málem omdlela úlevou. Na studijní stipendium měla nárok podle toho, jakých dosahovala akademických výsledků, a státní zkouška byla jejich významnou součástí. Helenin otec se vzdal úplně všeho, aby ji do Paládie dostal. Kdyby přišla o stipendium, byl by to jejich konec.

Helena skládala státní zkoušku celkem šestkrát a pořadí v čele žebříčku se střídalo jako kyvadlo. Helena Marinová. Kaine Ferron.

Rivalita, ač nepřímá, nikdy otevřeně nepřiznaná.

On byl z cechu. Studenti od cechů nemluvili s „Holdfastovic mazlíčkem".

Nedokázala pochopit, jak se z něj mohl stát vrchní lovčí.

Stejně jako Helena měl teoretický studijní obor a směřoval k akademické dráze. Nepatřil ke speciálním bojovým alchymistům jako Lila ani ke studentům s praktickým zaměřením, jako byl Luc. Proč by cechovní dědic lovil a zabíjel všechny přeživší členy odboje?

Čím déle nad tím přemýšlela, tím zuřivější nenávist jí prostupovala při zjištění, že se zná, ač vzdáleně, s někým tak zlým.

Jistým způsobem to bylo podivně poetické, že se na Spirefell jako zajatkyně dostala zrovna Helena.

Už v minulosti Ferrona porazila. Když bude opatrná a chytrá, dokáže to znovu.

Když se Ferron neobjevil ani druhý den, Helena se přinutila vstoupit do chodby a ignorovat, jak se jí přitom scvrkly všechny orgány a stáhlo hrdlo. Byla nalepená na zdi a prsty nechala přejíždět po obkladech, lhostejná k tomu, že jí do bříšek zalézá prach, až jsou začernalé jako od infekce.

Dokážeš to, říkala si, zatímco se pomalu blížila k temnotě a snažila se vyhýbat těm nejšpičatějším stínům. Vzala za nejbližší dveře a zjistila, že je zamčeno. Šla dál, jen o malý kousek.

Chodbami se prohánět vítr, stáčel se do kvílivé meluzíny, rachotil okny. Dům vrzal jako staré kosti.

Helena se snažila dýchat, ale nemohla, ne v téhle chodbě plné stínů, plazících se k ní jako prsty.

Zkusila třetí dveře a už nemohla dál. Otočila se zpátky, chodba se zhoupla, temnota se přiblížila.

Než se vrátila k otevřeným dveřím, nohy jí vypověděly službu. Viděla rozmazaně, všechno kolem zčernalo.

Z temnoty se vynořila Lila Bayardová. Ale nebyla to ta Lila, kterou si Helena pamatovala. Ne ta krásná sošná žena v brnění se světlými vlasy zapletenými do copu kolem hlavy připomínající sochy bohyně Lumithie.

Tahle Lila měla vlasy střižené na kluka. Navzdory své neobvyklé výšce vypadala, jako by se zmenšila.

Zírala na Helenu. Pravá strana jejího obličeje a krku byla zjizvená, dlouhá nemilosrdná řezná rána vedená přes tvář se táhla až k hrdlu. Měla červené oči.

„Lilo. Lilo, co se děje. Co se stalo?“

Helena cítila, jak se do ní dává zima, natáhla ruku se znecitlivělými prsty.

Lila otevřela ústa k odpovědi, ale pak se vytratila.

„Lilo…“

Když Helena otevřela oči, ležela na podlaze svého pokoje, v hlavě tepavou bolest.

V koutku mysli cítila neodbytnou myšlenku, těsně mimo dosah vědomí.

Snažila se soustředit, ale v mysli ji bodala ostrá rudá bolest. Ať už to bylo cokoli, proteklo jí to mezi prsty jako písek.

Okna zarachotila a dům zasténal, až se podlaha rozechvěla, jako kdyby celý ožíval. Helena se zvedla, šetřila přitom ruce a přešla k oknu.

Hory byly bílé, ale do říční pánve se ještě sníh nedostal. Zimní slunovrat značící nový rok musí nastat až za několik týdnů.

Čtrnáct měsíců. Zkusila si vzpomenout na poslední datum, které si zapamatovala během války. K poslední bitvě muselo dojít někdy na konci léta, ale nemohla si vybavit, který byl tehdy měsíc nebo lunární fáze. Ošetřovna se v průběhu ročních období neměnila.

Zatímco hleděla ven, dveře za ní se otevřely. Když se otáčela, v očekávání Ferrona jí naskočila husí kůže.

Místo toho spatřila vstoupit Aurélii zahalenou do víru modré látky a pozlaceného kovu, opět připomínající umně propracovaný exoskelet. Pokud měli Ferronovi málo peněz, tak pravděpodobně proto, že Aurélie potřebovala na každou sukni desítky metrů importovaného hedvábí.

Aurélie možná ovládala vzácnou rezonanci železa, ale zdálo se, že k penězům se dostala teprve nedávno. Ne, že by Helena někdy nějaké měla, ale určitým znalostem se člověk nevyhnul, pokud se pohyboval mezi urozenými rodinami sloužícími Holdfastům a Věčnému plameni.

Na venkově se přece mělo nosit méně formální oblečení. Luc jí často vyprávěl o venkovském sídle své rodiny v horách a o tom, jak pohodlné oblečení tam vždycky nosili. Každý rok ji tam po přehlídkách během letního slunovratu oslavujících principátovy narozeniny zval, aby unikla žáru města a nemocem, které tam s řekou vždycky připlouvaly v letním období.

Vždycky raději zůstala se svým otcem.

O mnoho let později to venkovské sídlo viděla, ale vydala se tam sama. Luc měl pravdu. Bylo nádherné, oblečení pohodlné, ale nenáviděla každou vteřinu tam strávenou.

Aurélie na Helenu znechuceně zírala. „Proč máš tohle pořád na sobě? To ses od příjezdu neumyla?“

Neumyla. Přišlo jí bezpečnější být špinavá.

„Vím, že nejsi odsud, ale předpokládala jsem, že i v té díře, kde tě našli Holdfastovi, se dodržovaly základní hygienické návyky.“

Helena zaťala zuby.

„Byla tu Stroudová. Zákrok má být proveden ještě dnes. Umyj se a udělej něco s těmi příšernými vlasy, než se vrátím, jinak nechám dóny, aby tě

svlékli donaha, a udělají to oni. Máme tu teď pár hezky páchnoucích, a jestli tě ještě někdy uvidím v tomhle stavu, zavolám je sem."

Otočila se a se zašustěním sukní odešla z pokoje.

Helena šla do koupelny, strhala ze sebe tenké šaty a rychle otočila kohoutky ve sprše. V trubkách několikrát zarachotilo, než se konečně s kvílivým zasyčením objevila voda. Co nejrychleji se vydrbala od hlavy až k patě žínkou a zkusila si pročesat vlasy prsty.

Hřeben tam nikde nebyl.

Myslel si snad Ferron, že by si s ním nějak dokázala podřezat krk?

Ostatně to nebyl tak špatný nápad.

Když byla dostatečně čistá, oblékla se do škrábajících spodního prádla a přinutila se natáhnout si na sebe přinesené šaty – snažila se přitom nedívat na jejich rudou barvu.

Pak se posadila a zápasila se zbývajícími chuchvalci zacuchaných vlasů. Bolely ji ruce a zápěstí, ale nechtěla si ověřovat, jestli Aurélie svou hrozbu myslela vážně.

Paladijcům vždycky připadaly Heleniny vlasy příliš vzpurné. Vlasy Seveřanů byly většinou jemné a extrémně rovné. Kudrliny byly přijatelné jen v případě, že byla k jejich vytvoření použita nahřátá železná tyčka, která sežehla vlasy do tvaru vývrtek.

Během své léčitelské praxe se Helena naučila nosit vlasy ve dvou pevně utažených copech stočených vzadu na krku. Pokusila se je teď zaplést, ale její zápěstí nebyla schopná kroutivého pohybu.

S náhlým třísknutím se rozletěly dveře, na prahu stála Aurélie a bystrýma modrýma očima plnýma otevřeného pohrdání přejížděla Helenu od hlavy až k patě. Helena napjatě seděla v očekávání verdiktu.

Aurélie si pohrdavě odfrkla a stiskla rty. „Pojď."

Helena šla za Aurélií tiše, snažila se soustředit na propracované kovové ozdoby jejích šatů a ne na stíny kolem.

Její doprovod si zjevně nastalé ticho neužíval. „Kaine říká, že je na tobě jediná cenná věc, a to je tvůj mozek." Ohlédla se na Helenu, jako kdyby čekala, že ji to prohlášení nějakým způsobem zraní. „Podle mě to znamená, že se zbytkem si můžu dělat, co chci."

Při těch slovech transmutovala své železnými prsteny ověnčené prsty.

Ať byla Auréliina rezonance železa jakkoli mocná, všechny její pohyby byly čistě performativní. Kdyby zbraně, které právě transmutací vytvořila, použila, zlomila by si při tom polovinu prstů.

Helena pochybovala, že má Aurélie jakýkoli formální výcvik. Cechy většinou posílaly do Institutu studovat jen syny, dcery byly určeny pro manželství. Někdy se naučily okázalé alchymistické triky, ale málokdy získaly certifikaci.

Přesto Helena předstíraně o krok ucouvla, jen přitom prozřetelně odvrátila zrak, aby její oči neprozradily, co si doopravdy myslí.

Aurélie nadmula hruď staženou korzetem a prsteny se znovu přeměnily. „Vsadím se, že si teď přeješ, aby ses bývala nikdy k Holdfastům nepřidala. Vítězství cechů bylo nevyhnutelné. Snažili jste se nás držet zpátky a podívej se, kam vás to dostalo."

Pohodila hlavou a šla dál.

Vstupní hala byla prázdná. Aurélie rychle vyšla po schodech nahoru a pospíchala chodbou ve druhém patře, dokud nezastavila před prvními dveřmi vlevo a nedotkla se panelu nad klikou. Ozvalo se cvaknutí odemykaného zámku.

„Tady. Běž dovnitř a čekej," řekla Aurélie a těkala očima kolem. Heleně příliš pozdě došlo, že se chystá vejít do pasti. „Kaine hned přijde. Zůstaň *vevnitř*, dokud nedorazí," dodala Aurélie.

Jak to dořekla, odspěchala chodbou pryč a nechala Helenu stát přede dveřmi s narůstajícím pocitem, že by do té místnosti *neměla* vcházet.

Rozhlédla se kolem. Měla by se zkusit vrátit? Nebo měla naději, že se tím dostane do průšvihu dost velkého na to, aby ji za to Ferron zabil?

Než stihla vyhodnotit všechny svoje možnosti, chodba kolem se začala natahovat, nafukovat, až Helena nemohla dosáhnout na žádný pevný bod. Kulatá klika od dveří se jí začala vzdalovat, vězela o samotě uprostřed rozšklebených stínů.

Vrhla se vpřed a chytila kliku. Podařilo se jí s ní otočit a donutit se vejít dovnitř.

Uvnitř to nebylo tak velké jako na chodbě.

Opřela se o dveře, dlaněmi a prsty přejížděla po dřevěné textuře, zatímco si zvykala na uzavřený prostor kolem sebe.

S překvapením zjistila, že se nachází v pokoji podobném tomu svému. Dvě okna. Postel a šatní skříň, ale místo křesla tam byl stůl a židle. Klidně tu mohl žít nějaký asketa.

Přistoupila ke stolu u okna. Byl na něm štos úhledně složených papírů.

Zvedla vrchní list v tlumeném světle, aby se podívala, jestli se něco z Ferronovy korespondence při psaní nevytlačilo do čistého listu papíru, ale stránka byla neposkvrněná a papír silný. Prsty přejela po povrchu stolu. Byl umně zdobený stříbrem, intarzované lístky a stonky vůbec nevystupovaly ze dřeva. Bezpochyby se jednalo o práci talentovaného alchymisty stříbra.

Stůl byl dokonale udržovaný. V naprostém kontrastu s pavučinami pokrývajícími železné ozdobné kování ve zbytku domu.

Odvrátila zrak, napjatá a chycená v místnosti, o které byla skoro stoprocentně přesvědčená, že tam nemá co dělat. Pochybovala, že by se dokázala dostat zpět do svého pokoje, a kdyby ji Aurélie přistihla při neuposlechnutí rozkazu, určitě by jí dala co proto.

Ale co jí provede Ferron, až ji najde? Bylo vniknutí do zamčeného pokoje dost závažným prohřeškem, aby se trestalo smrtí? Pochybovala, že by byl tak impulzivní, ale jestli Stroudová znala tolik vivimantských trestů, které nebyly technicky vzato mučením, Ferron je bezpochyby zná taky.

Heleně vyschlo v ústech.

Pořád ještě nevěděla, co bude transfer zahrnovat. Ačkoli se o něm všichni často zmiňovali, nikdo jí vlastně nevysvětlil, co bude Ferron dělat. Helena se mohla jen dohadovat podle toho, co říkal Shiseo, ačkoli to nedávalo žádný smysl, protože to byla právě Helena, kdo léčil generála Bayarda, když byl zraněn. Ve snaze ho zachránit posouvala hranice svých znalostí a schopností a namáhavě regenerovala poškozenou mozkovou tkáň. Když přežil, lidé to nazývali zázrakem a prohlašovali, že Helena má ruce požehnané Solem.

Veškerá chvála skončila, když se generál Bayard probral. Byl jako dítě. Veliký mocný generál s emocemi batolete. Kdysi brilantní stratég, který si nedokázal bez cizí pomoci otevřít dveře.

Helena zachránila jeho tělo a dostalo se jí hořkého ponaučení, že mysl není jako zbytek těla a že se jí nepodařilo ji uchovat. Roky se neúspěšně snažila napravit, co provedla. Někde ve skrytých zákoutích její paměti se

zhmotnila Elain Boylová s lékem v ruce, s nějakým zákrokem, který pak použili i na Helenu. Teď se o něm dozvěděli nemrtví.

Cvakly dveře a vytrhly Helenu ze zamyšlení. Otočila se a dovnitř vpochodoval Ferron. Měl ruku na krku, povoloval si límeček.

Při pohledu na ni se náhle zarazil.

„No," řekl. „Tomu říkám překvapení."

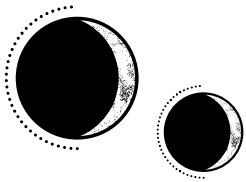

KAPITOLA 5

Helena mlčela. Neměla tušení, co může očekávat nebo co má dělat, a tak jako zvíře zahnané do kouta Ferrona jen sledovala.

Přejel očima z Heleny na dveře.

„Předpokládám, že tě sem přivedla Aurélie." Vzdychl. „Asi je načase, abychom začali."

Vydal se směrem k ní. Helena ztuhla, ale prošel těsně kolem ní k šatníku a s trhnutím ho otevřel.

Zjevně nebyl zas až takový asketa. Ve dveřích skříně byla celá řada karaf. Jednu popadl a nalil si několik prstů jantarové tekutiny do široké sklenice, pak se otočil, dlouze se napil a přes okraj sklenice na ni pohlédl – začal u země a pomalu očima postupoval vzhůru. Jeho zájem polevil ve chvíli, kdy pohledem dosáhl k ramenům. Zahleděl se do sklenice a znovu vzdychl, jako kdyby mu nastalá situace absolutně nevyhovovala.

„Tak ať to máme za sebou."

Helena se ani nepohnula.

Vzhlédl. „Pojď sem."

Když neuposlechla, pomalu zvedl koutky úst v úsměvu.

„V opačném případě tě můžu donutit."

Zvedl ruku a líně jí pokynul, dlouhé prsty se s dokonalou přesností zahnuly, kloub po kloubu.

Heleniny končetiny se začaly pohybovat proti její vlastní vůli, jako kdyby byla loutka posouvaná po pódiu. Nohy se jí ohnuly, zvedly, přesunula váhu, krok, další krok. Bojovala proti tomu, napínala se, ale dosáhla jen pocitu, že jí popraskají kosti.

Jakmile stála na dosah ruky, bylo po všem. Špičkou prstu jí zvedl bradu a jejich zraky se setkaly.

„Vidíš?" zeptal se. „Bude to snazší, když budeš poslouchat."

Nejradši by na něj plivla, ale když to zkusila, sevřela se jí čelist a zaťaly zuby. V očích se mu zalesklo.

„Nezkoušej mě. Nedosáhneš tím toho, co chceš," řekl, strašidelné oči měl přivřené. „Tohle je pro mě úplně nová situace, víš. Většinou žádné vězně neberu."

Dopil a položil sklenici.

„Sedni si." Pokynul směrem k židli.

Uvolnily se jí končetiny. Zvážila útěk, když už nic jiného, tak proto, že ho chtěla naštvat, ale cítila ve svých nervech jeho rezonanci jako rozbušku.

Sedla si, a jakmile byla usazená, zase se nemohla hýbat.

Ferron se postavil za ni. Slyšela ho, ale neviděla, a z toho se jí rozbušilo srdce, a tak napínala uši ve snaze zachytit jakýkoli zvuk.

Jednou rukou ji chytil za bradu a zakláněl jí hlavu, dokud nehleděla na strop. Neviděla jeho obličej, jen druhou ruku opatřenou tmavým prstenem, třpytícím se v tlumeném světle. Dva prsty jí přitiskl ke spánku, palec opřel mezi oči.

Naklonil se nad ni dost na to, aby zahlédla jeho tvář.

„Nuže, podíváme se, jaké to je, být tebou."

Ztuhla, když ucítila, jak jí přední část lebky těžkne, jak v ní něco tlačí směrem dolů a tlak vzrůstá. Byl větší a větší, dokud něco nepovolilo, jako kdyby Ferronovy prsty promáčkly čelo a pronikly jí do mozku.

Tělo bylo surově odstřiženo od mysli. Vnímala svou stále nedotčenou lebku, jeho ruce na povrchu, ale měla *pocit*, že jí Ferron právě rozevřel hlavu, rozkřápl ji jako vejce a odhalil mozek, do kterého nechal proudit svou rezonanci.

Nešlo o proud energie jako v případě normální rezonance, ale o něco obrovského a tekutého, co se tlačilo dovnitř, dokud se pod tím nezačala dusit, prohlubně a otvory její mysli se naplnily narůstajícím pocitem útlaku od někoho cizího, kdo se snaží okupovat její existenci na duševní rovině. Když nezbýval žádný volný prostor k zaplnění, její vědomí se zhroutilo, jako kdyby implodovalo.

Všechno zrudlo.

Křičela.

Slyšela to. Cítila to. Její fyzické já, stále znehybněné, křičelo, ale Helenina mysl byla jinde, lámala se pod narůstajícím tlakem Ferronova vědomí.

Ferron nepřestával. Zatlačil ještě hlouběji. Topila se ve svém vlastním mozku, chycená v pasti, zatímco voda stoupala a tlak narůstal a neměla kam utéct. Polykal ji celou.

Uslyšela dunění země a pak uviděla světlo, jako kdyby se mlha vypařila.

Pořád hleděla vzhůru, oči měla upřené na strop. Přímo nad ní visel bledý obličej shlížející dolů.

Trhaně těkala očima, lekal ji pohled na Ferronovy kruté rysy, na to, jak cize a nepřirozeně vypadal. S námahou si uvědomila, že je *uvnitř* její mysli a dívá se sám na sebe jejíma očima.

Pak zmizel. Jeho rezonance i mysl byly vytrženy jako neústupný kořen plevele.

Celý vnitřek její mysli se kolem toho prázdného prostoru zhroutil, integrita jejího vlastního vědomí se rozpadla na kusy.

Spadla ze židle na bok, pokoj se zřítil spolu s ní.

Myšlenky se jí kutálely v lebce jako hozené kostky.

Kde vůbec je?

„*Vypadni.*“

Ta slova znala, ale přicházela z veliké dálky. Zvuky. Etraština ne. Etraština byla hezčí. Melodická.

Tohle byl –

Dialekt.

Přemýšlela hrozně pomalu.

Pokusila se zvednout hlavu, ale místnost se nepřestávala hýbat.

Musí být na lodi. Na cestě přes moře. Útesy a ostrovy nechává za zády.

Kam to jede?

Do školy. Ano, jede studovat alchymii.

Na obličeji měla něco vlhkého. Zkusila mátožně zvednout ruku a podařilo se jí tu vlhkost setřít.

Měla od ní rudé prsty. Proč rudé?

„Vypadni!“

Místnost se zatřásla. Helenu zvedla nějaká neviditelná síla a strčila ji ke dveřím. Omráčeně se sesula k zemi, ale ten náraz ji přivedl zpět k vědomí a vzpomněla si.

Ferron. Transfer.

Obrátil se jí žaludek. Kdyby ho neměla prázdný, pozvracela by se.

Ohlédla se. Byl přímo za ní, bílý a děsivý obličej zkroucený vzteky. Místnost vibrovala.

„Řekl jsem vypadni!“ Vypadal jako zvíře připravené skočit a rozdrásat jí hrdlo zuby.

Helenu probudila k životu naprostá hrůza. Postavila se na nohy, s trhnutím otevřela dveře a utekla.

Zem se jí vlnila pod nohama. Ať mrkala sebevíc, viděla rudé skvrny, jako by ze zdí odkapávala krev a stíny se měnily ve vyhřezlé vnitřnosti. Znovu a znovu si dlaní přejížděla přes oči a snažila se najít cestu pryč.

Slyšela jenom své panické dýchání a kroky na holém dřevě. Železo v podlaze bylo jako led.

Dorazila ke schodům. Cítila, že upadá do šoku, jako kdyby měla v nohou a rukou olovo, které ji táhlo k zemi. Cítila čím dál větší chlad, jak se jí zmocňovala horečnatá zimnice.

Zakolísala a málem se skutálela ze schodů. Pověsila se na zábradlí, díky čemuž se udržela na nohou, a zírala dolů do vstupní haly.

Růže se vlnily jako zatopené vodou, podlaha se hýbala a kolem nich kroužil černý drak.

Byl stočený kolem stolku, křídla roztažená, hlavu skloněnou a v zubech svíral vlastní ocas. Požíral sám sebe.

Uroboros.

Viděla napůl rudě, a tak jí přišlo, že plave v krvi.

Co kdyby prostě skočila z galerie?

Nebyl tu nikdo, kdo by ji mohl zastavit. Tajemství, která jí svěřil Luc, by byla v bezpečí a Ferron by nesplnil úkol.

Naklonila se dopředu, ruce se jí třásly.

Po hlavě.

Zemřít při dopadu, jinak ji bude Ferron pomocí vivimancie udržovat při životě.

Jen kousíček.

Ucítila kolem paže železný stisk a něco ji stáhlo dozadu jen sekundu před tím, než přepadla přes zábradlí.

Prudce se otočila a spatřila Ferronův zlostný pohled.

„Opovaž. Se."

Snažila se vytrhnout mu ruku a vrhnout se ke své únikové cestě, ale on ji odtáhl od zábradlí a dolů po schodech, ačkoli do něj bušila a sápala se po něm ve snaze vymanit se z jeho sevření. Nezastavoval. Vláčel ji domem, prakticky vykopnul dveře od jejího pokoje a smýkl s ní na postel.

Helena se zhroutila, přerývaně dýchala, v rukou i zápěstích jí pulzovala bolest.

„Myslela sis, že nevím, že se zkusíš zabít?" zeptal se Ferron hlasem plným jedu. „*Nic* totiž Věčný plamen nemiluje tak jako umírání pro ty svoje vznešené cíle."

„Myslela jsem, že mrtví ti vyhovujeme víc." Hlava ji bolela, až se jí z toho chtělo zvracet.

Štěkavě se zasmál. „Ber to tak, že u tebe z toho pravidla dělám jedinou výjimku. Nejvyšší nekromant chce znát tvá tajemství, a dokud je nedostane, zůstaneš naživu."

Rozhlédl se po jejím pokoji a jeho oči jako by začaly zářit.

Zavřel je a potřásl hlavou. „Myslel jsem si, že transfer bude pro dnešek stačit, ale zdá se, že ses rozhodla si to co nejvíc ztížit."

Naklonil se nad ni.

Helena na něj hleděla s hrůzou.

„Podíváme se, jaké další nápady máš." Přitiskl své chladné prsty na její spánek.

Nešlo o transfer a Heleně se tak ulevilo, až se při zjištění, že jen násilně proniká do jejích vzpomínek, skoro uvolnila.

Jeho rezonance prolétla Heleně myslí jako vánek rozechvívající myšlenky.

Pohyboval se pomalu. Místo zkoumání dlouhého časového úseku ho zajímaly nedávné události, jimiž se proplétal jako vodní proud.

Zdržel se snad u každého detailu. Prohledávání pokoje. Jak ji vyděsila chodba, přemítání nad ním i jeho rodinou. Pokusy o cvičení.

Když konečně přestal, stružky krve jí na tvářích zaschly.

„Pilná jako vždy," řekl posměšně a odtáhl ruku.

Zaťala čelist.

Stále se nad ní nakláněl, rukou se opíral o matraci vedle její hlavy. „Vážně si myslíš, že mě dokážeš lstí donutit, abych tě zabil?"

S kamenným výrazem hleděla na baldachýn nad sebou.

„Jen to klidně zkus." Otočil se ke dveřím, ale pak se zarazil, jako kdyby si na něco vzpomněl. „Už nikdy nechoď do mého pokoje. Když tě budu potřebovat, přijdu sem."

Když odešel, Helena zůstala bez hnutí.

Do svých plánů nevkládala mnoho důvěry. Věděla, že šance na úspěch je neskutečně malá, ale přesto se snažila sama sebe přesvědčit o opaku. Luc by se nevzdal. Kdyby byl na jejím místě, bojoval by do poslední vteřiny. Copak by ho mohla zradit tím, že se bude snažit méně než on?

Ale Luc byl mrtev.

Ať udělá cokoli, nic jí ho zpátky nevrátí.

Už se třásla nekontrolovaně. Stočila se do klubíčka na boku a zabořila se do pokrývek. Pocit otevřené rány v hlavě narůstal, dokud se z něj nestal kráter, který ji vtahoval dovnitř, a kůže se jí napínala jako blanitý exoskelet.

Horečka stoupala a povlečení navlhlo od jejího potu. Tělo jí mrzlo zimou, ale mozek spaloval oheň.

Čas se pokřivil, pokroutil a Helena přestala vnímat všechno kromě svého utrpení.

Ozývaly se hlasy. Tolik hlasů. Do krku jí byly nalívány odporné věci, ze kterých se dávila, vařící odvary, které jí popálily orgány. Horké a studené a slizké věci na kůži. Zvedali ji a ponořovali do ledově studené vody, vytahovali, aby se nadechla, a pak ji znovu strkali pod hladinu.

Mysl jí žhnula jako uhlík a spalovala všechno kolem.

Pak přišly na řadu jehly. Malá píchnutí, která skoro necítila, pak velké výstřely bolesti bodající do paží.

Bolest v hlavě narůstala, dokud nezastínila veškeré myšlenky.

Pak konečně ztratila vědomí, její mysl se odpoutala a padala volným pádem.

Všude kolem byla krev.

Helena se nacházela v nemocnici na velitelství. Zvony zvonily. Sestry a zdravotníci spěšně přiváželi těla, jejich míhající se obličeje rozmazané.

V náručí držela umírajícího chlapce. Snažila se ho uklidnit, snažila se soustředit, nevnímat stoupající paniku v místnosti, která zatínala své drápy do jejích plic, ale on se od ní nechtěl nechat vyléčit. Ať se snažila, jak chtěla, odstrkoval ji. Krev prýštila v tmavých výstřicích. Její lepivé teplo se Heleně vsakovalo do kůže. Uprostřed všeho toho rámusu ji neustále někdo volal, ale ona musela zachránit toho chlapce.

Byla přímo u něj.

Konečně se přestal vzpírat. Cítila ho skrze svou rezonanci. Záblesk naděje v srdci při pocítění chvějícího se živého vědomí. Pak bylo po něm – cítila to jako úder pěsti do hrudi. Bylo pozdě.

Vzhlédla a uviděla těla vršená kolem sebe jedno na druhém, neustále rostoucí zeď, pramínky krve stékající dolů, její kymácení, hrozba, že ji zavalí.

Snažila se nadechnout. Zápach žluči, spáleného masa a krve, potu, špíny a dezinfekce ji pálil v nose a plicích, dusil.

Kamkoli se podívala, všude byla další a další těla, dokonce i u jejích nohou. Když se pohnula, rozmáčkla je.

Vyber si.

Kdo přežije a kdo zemře. Musela rozhodnout.

Bude to její volba.

Natáhla ruku s třesoucími se prsty, ale někdo ji za ni chytil a potlačil její chvění.

Byl to Luc.

V šoku zalapala po dechu úlevou a pevně se ho chytila.

Stál tam ve svém zlatém brnění se sundanou přilbou, takže mu viděla do obličeje. Usmíval se na ni. Noční můra se na malou chvíli rozplynula.

Pak mu začala po obličeji stékat krev.

Lila stála hned za ním, v ruce glévu, světlé vlasy obtočené kolem hlavy, ale půlka její tváře byla uhnilá, odloupávala se a byla pod ní vidět lebka. Vedle ní stál někdo další, ale Helena si na jeho obličej nemohla vzpomenout.

Byli tam také Titus s Rheou, pak Rada a Věčný plamen, všichni do kruhu kolem ní.

Obličeje všech kromě Luca měly prázdný výraz.

Luc byl ještě naživu. Krvácel, ale mohla ho vyléčit. Natáhla třesoucí se ruku, ale Luc promluvil.

„Kvůli tobě jsem mrtvý."

Zavrtěla hlavou, neschopna vydat hlásku.

„Hel, podívej se," řekl Luc. Dotkl se kyrysu, zlaté brnění zmizelo a odhalilo jeho holou hruď. Mezi žebry mu trčel lesknoucí se černý nůž, rána bez krve. Řez se prodlužoval, táhl se dolů jeho trupem, dokud nůž nevypadl, nezacinkal o zem a nevyhřezly orgány, zčernalé gangrénou, a vzduch nenaplnil pach hniloby, jako kdyby se rozkládal už celé měsíce. „Vidíš?"

„Ne. Ne…" Stejně se k němu zkusila natáhnout, ale rozplynul se, zanechávaje na Heleniných prstech svou krev.

Najednou tam byla její matka. Helena nedokázala rozeznat její obličej, ale věděla, že je to ona. Stála před Helenou a šířila kolem sebe vůni sušených bylinek.

Helena k ní vztáhla ruku, ale matka zmizela v mlze.

Pak její otec.

Mezi Seveřany vyčníval. Měl tmavé oči a černé vlasy se mu vlnily stejně jako jí.

Měl na sobě bílý lékařský plášť, a když mu pohlédla do očí, usmál se. Těsně pod čelistí měl rozšklebenou ránu běžící souběžně s křivkou jeho úsměvu, sahající od ucha k uchu.

„Heleno," řekl. „Kvůli tobě jsem mrtvý."

Přistoupil k ní, v ruce lesknoucí se skalpel.

Nehýbala se, tentokrát se nebránila, když ji vzal do náruče a podřízl jí hrdlo.

Když se svět houpavě vynořil z mlhy, Helena si přála, aby byla mrtvá.

V hlavě jí tepalo, vlasy měla přilepené k tvářím a čelu. V místnosti panovalo dusivé horko. Měla v puse takové sucho, že se jí málem začal drolit jazyk.

Podařilo se jí převalit na bok. Na nočním stolku stál džbán, sklenice vody a několik lahviček. Šmátravě zvedla sklenici a hltavě ji vypila.

Padla zpět do postele a odkopala přikrývky. V nose ji štípal zápach hořčičného obkladu. Natáhla krk a znovu se podívala na lahvičky na stolku. Byly v nich tablety železa a arzenu, čichací soli a ipekakový sirup.

Natáhla se pro arzen, ale jen co zvedla ruku, otevřely se dveře a vešel ten nervózní koktající muž z ústředí a s ním Ferron.

„Je nepravděpodobné, že by se horečky během dalších pokusů zlepšily," říkal ten muž a vypadal, že se Ferrona bojí stejně, jako se bál Morrougha.

Ferron ho zjevně neposlouchal. Jeho pohled okamžitě padl na stolek a na lahvičku, kterou se Helena právě chystala ukrást. Ráznými kroky přešel pokoj, sebral všechny tři lahvičky a jen letmo o ni zavadil pohledem, když si je strkal do kapsy.

Parchant.

„To mám jako tohle snášet každý týden?" zeptal se Ferron a zamračil se na Helenu, jako kdyby byla toulavý pes, kterého by nejradši utopil.

Muž pokýval hlavou. „Pokud tomu dobře rozumím, asimilační metoda transferu vyvinutá Věčným plamenem měla budovat postupné zvyšování tolerance. Stejně jako u tradičního mithridatismu bude docházet k vedlejším účinkům. Příště by se vám mělo podařit dosáhnout většího pokroku, ale v důsledku toho dojde pravděpodobně k mozkovým horečkám podobné intenzity. Pochopte, ani vzdáleně se nejedná o přirozený stav existence. Ještě nikdy se nepodařilo, aby živé tělo přežilo přítomnost cizí duše, a to jakkoli krátkou dobu. To, že je vůbec naživu, bychom měli brát jako zázrak. Vzhledem k tomu, že zamýšleným cílem je pouze udržet ji naživu dostatečně dlouho na to, aby byla provedena reverze stávajících transmutací, dlouhodobému poškození nebude přikládána důležitost."

„Nemám čas na to, abych si hrál na zdravotní sestru," zavrčel jízlivě Ferron. „Tvůj lék napáchal skoro stejně škod jako ta nemoc. Nedovedu si představit, že by tímhle tempem mohla přežít dost dlouho na to, abych cokoli

objevil. Budování tolerance vůči transferu a provedení kompletní reverze toho, co jí provedli s pamětí, bude jen první krok. Pořád ještě pak budu muset dané informace najít. To může zabrat měsíce. Odmítám si zahradit cestu k úspěšnému splnění úkolu jen kvůli tvému rozhodnutí, čemu nemá být ‚přikládána důležitost'."

Muž se přikrčil, krk jako by se mu probořil do hrudního koše a ramena se zvedla nad uši. „Ujišťuji vás, vrchní lovčí, je nepravděpodobné, že by ji zabil arzen. Může vykazovat příznaky otravy, ale podle našich odhadů bude celý zákrok dokončen dřív, než u ní dojde ke vzniku vážnější nekrózy nebo – vážnému poškození jater."

„Jak víš, jak dlouho bude celý proces trvat? Dokonce ani nevíme, jestli to u Bayarda fungovalo." Ferronův hlas zněl smrtelně nebezpečně. „Pokud jsi si jist, že nezemře dřív, než získá nejvyšší nekromant odpovědi na svoje otázky, a já se mám řídit tvými radami, pak to půjdeš dosvědčit, a to okamžitě, našemu nejsvrchovanějšímu vládci, a jasně mu vysvětlíš, že jednám na základě tvých doporučení a ubezpečení."

Muži se z obličeje vytratila veškerá zbývající barva. „T-tedy, pokud se na to díváme takto, pak je možné, že pokud bychom jednotlivá sezení rozložili trochu velkoryseji, mohli bychom redukovat vedlejší účinky a mozkové horečky. Ale neodvážil bych se činit sám za sebe jakákoli doporučení. Nejsem žádný odborník na tento nový vědní obor. To by musela rozhodnou Stroudová nebo sám nejvyšší nekromant."

„Poslali mi tebe. Očekával bych, že budeš mít dostatek znalostí alespoň na to, abys měl nějaký názor," sykl Ferron.

Muž si osušil čelo. „Důrazně doporučím Stroudové přijet se podívat, aby mohla poskytnout doporučení," řekl a uhýbal Ferronovi pohledem.

„Vypadni!"

Helena sebou škubla.

Ferron se za ním díval, dokud nezmizel za dveřmi, a pak probodl Helenu pohledem, jako kdyby to všechno byla její vina.

Natáhl ruku a Helena se odtáhla dozadu, ale jeho ruka ji neškodně minula a místo toho zajela pod polštář, kde se Ferron ujistil, že se Heleně nepodařilo uzmout žádný arzen. Zlostně na něj zírala, dokud, spokojený že nikde v místnosti nemá schovaný jed, s prásknutím dveří neodešel.

Když vstala, podlamovaly se jí nohy. Musela si pod sprchu sednout, protože stání bylo příliš vyčerpávající, ale když ze sebe smyla všechen pot a zápach odvarů, připadala si zase vzdáleně jako člověk.

Ty příšerné červené šaty byly vyprané, vyžehlené a uložené ve skříni spolu s několika dalšími, všemi rovněž červenými. Některé byly skoro vínové, jiné zase křiklavě rumělkové. Čerstvě obarvené. Kolem lemů byly vidět skoro neviditelné důkazy o původní šedozelené či pudrově růžové barvě.

Když si vezme Aurélie něco do hlavy, zjevně se toho jen tak nepustí.

Stroudová dorazila následujícího dne, do místnosti za ní vešla mrtvá služebná a Mandlová, nebo tedy spíš tělo, které Mandlová aktuálně obývala.

Služebná byla postarší, podle oblečení patřila k domácímu služebnictvu na neznámo jaké pozici. Měla světle hnědé vlasy hladce sčesané dozadu a vrásky kolem pusy a očí. V očích měla nepřirozeně mlhavý výraz, který byl v ostrém kontrastu s těžko potlačovanou záští vepsanou do obličeje Mandlové.

„Sedni si," poručila Stroudová Heleně a položila na stůl lékařskou brašnu.

Helena beze slova uposlechla a apaticky snášela nepříjemné doteky, zatímco Stroudová sledovala, jak se jí v náramcích zmenšila zápěstí, kontrolovala životní funkce a nesouhlasně mlaskala.

„Tedy, jaké zklamání," řekla konečně. „Vážně jsem doufala, že to budeš snášet lépe."

Helena mlčela a v hrudi jí narůstal vítězoslavný pocit.

„Asi bylo bláhové doufat, že budeš mít fyzickou odolnost muže, jako byl Bayard," odfrkla si podrážděně Stroudová po další minutě násilného vysílání rezonance do Heleniných orgánů.

Přitiskla prsty k její hlavě a vyslala jí do mysli lehké mrazení energie, až sebou Helena škubla. Pořád ještě cítila v mysli otevřenou ránu. „Tak rozsáhlý zánět po sedmi dnech od zákroku je znepokojující."

Nasála vzduch mezi zuby a probodla Mandlovou pohledem.

„Škoda, žes ji tehdy nenahlásila. Tohle všechno by bylo daleko snazší."

Mandlová prkenně přikývla, což Stroudová nepovažovala za dostatečně kajícné.

„Měla bys být vděčná, že jsem Jeho Eminenci nepřipomněla, že kdybychom se o ní dozvěděli dřív, nemuseli jsme přijít o tělo Boylové a měli bychom animantku, kterou mohl využít některý z nemrtvých."

„Omluvila jsem se," řekla Mandlová. „Nevím, co víc po mně ještě chcete, ani proč jste mě sem dotáhla."

„Ascendenci jsi dostala darem na mé doporučení. Jestli mám mít kvůli téhle situaci nepříjemnosti, budeš je mít také," řekla Stroudová. „A jestli na to jakkoli doplatím, postarám se o to, abys ty na to doplatila víc." Stroudová obrátila pozornost zpět k Heleně a s čím dál kyselejším výrazem ji dál prohlížela. „Budeme muset další zákrok odložit, dokud nezesílí. Jestli předčasně zemře, přijdeme o ty informace."

Otočila se k druhé nekrodónce v místnosti.

„Vrchní lovčí!"

Služebnice k ní obrátila hlavu a zaostřila na Stroudovou zamlžené oči.

„Promluvíme si. V soukromí."

Nekrodónská služebnice přikývla a pokynula ke dveřím.

Ze všech způsobů využívání nekromancie, které Helena kdy viděla, jí vyvraždění Ferronova služebnictva připadalo nejkrutější. Ve válce se stala svědkem děsivého zdůvodňování, které k vytváření nekrodónů vedlo, ale služebnictvo na Spirefellu se celé skládalo z civilistů, zavražděných čistě proto, že se jednalo o levné a jednoduché řešení.

S každou další minutou, kterou v tomhle domě strávila, se její nenávist k Ferronovi prohlubovala, protože znala jeho minulost – privilegovanost jeho rodiny žijící v luxusu. Jak snadné to v životě měl. Ferronovi by bez Holdfastových a Alchymistického institutu nebyli ničím. Nikdy by nezískali své jmění. Měli by být vděční, měli by Lucovi prokazovat loajalitu za to, čím se díky jeho rodině mohli stát, ale oni zradili a vybrali si Morrougha. Možná, že drak uroboros v hale nebyl jen pompézní ozdoba, ale něco, na co byli Ferronovi pyšní. Symbol destruktivního nenasytného hladu, který za sebou zanechával jen trosky.

Ferron přišel do jejího pokoje den nato. Helena celá ztuhla, strach projel jejím tělem jako přívalová vlna. V hlavě ucítila bodnutí fyzické bolesti jako dozvuku prováděného transferu.

Zastavil se ve dveřích, přejel ji pohledem a v jeho bledých očích se zablesklo, když se zarazil se na prstech, ve kterých jí nekontrolovaně cukalo, kdykoli ji něco polekalo. Schovala je do sukní.

„Stroudová chce, abys chodila ven," řekl. „Myslí si, že čerstvý vzduch zlepší tvůj zdravotní stav." Hodil jejím směrem balíček. „Vezmi si to na sebe."

Helena ho rozbalila a zjistila, že se jedná o tlustý plášť nabarvený na rudo. Zašklebila se.

„Nějaký problém?"

Pohlédla směrem k němu. „Je červená jediná barva, kterou v tomhle domě máte?"

„Díky ní tě dónové nepřehlédnou. Pojď!" Ferron vykročil z místnosti.

Váhavě jej následovala. Svícny v chodbě byly rozsvícené a zaháněly stíny. Zamířil k druhému konci křídla, sešel z jiných schodů ke dveřím, které se otevíraly na terasu vedoucí do dvora.

Pršelo a domem se prohnal závan větru, který ji udeřil do obličeje. Překvapeně vydechla.

Ferron se prudce otočil. „Co je?"

„Já –" přeskočil jí hlas, tak polkla. „Zapomněla jsem, jaký je to pocit, cítit vítr ve tváři."

Otočil se zády. „Ze dvora nevede žádný východ. Můžeš se tu potulovat dle libosti."

Rozhlédla se, pozorně si prohlížela sídlo i ostatní budovy. Stáli na terase, která pokračovala dál podél domu až na konec křídla, kde přecházela v arkádami krytý chodník spojující dům s dalšími budovami do uzavřeného prostoru. Bylo možné odsud dojít až k bráně, aniž by na člověka spadla kapka deště. Dům a přilehlé budovy vytvářely železný kruh.

„Běž." Ferron ji odmávnul rukou a pak se posadil k o kousek dál stojícímu stolku se dvěma křesílky a z kabátu vytáhl noviny.

Helena okamžitě upřela zrak na titulky.

TERORISTKA VĚČNÉHO PLAMENE ZADRŽENA! křičela slova psaná velkými písmeny v nejhořejší části přeložených novin.

Bez přemýšlení přistoupila blíž.

Koho našli?

Grace říkala, že jsou všichni mrtví. Ale tohle byl důkaz, že někteří přežili. Ferron je všechny nezabil.

Zvedl oči. Na místě zkameněla, neschopná odtrhnout oči od novin, zoufale hledala nějaké jméno.

„Chceš se podívat?" protáhl pomalu tónem, ze kterého jí naskočila husí kůže.

Vyklepl noviny, aby byly celé rozložené, a Helena vyjeveně hleděla na fotografii sebe samé na ústředí, zdrogované a pod sedativy. Měla vychrtlý obličej, výraz zkroucený do grimasy, bojující s abstinenčními příznaky výslechových léků, zacuchané vlasy kolem obličeje.

Záměr fotografie byl jasný – měla vypadat jako špinavá divoká extremistka.

Poslední dosud unikající teroristka Věčného plamene byla zadržena a předvedena k výslechu, psalo se v perexu hned nad ohybem.

„Konečně jsi slavná a podívej – o mně tu píšou taky." Ve Ferronových očích se zlověstně zablesklo, když ukázal na stránce o kousek níž, na fotografii, na které byl on stojící přesně na tomhle dvoře, obrysy věžiček domu za sebou. „Jen pro případ, že by někoho zajímalo, kde jsi. Nebo kdo tě má pod dozorem."

Helena na něj zmateně pohlédla. Proč by chtěli zveřejňovat informace o jejím zajetí a poloze? A proč zrovna teď? Na ústředí byla celé týdny. Její zajetí nebyla žádná novinka.

„Domníval jsem se, že bude až příliš zjevné, že jde o past," vzdychl Ferron a otočil list pryč z titulní strany. „Na druhou stranu, odboj nikdy nebyl znám svou vysokou inteligencí. Čehokoli méně nápadného by si ani nevšimli. Nejvyšší nekromant doufá, že jestli ještě někdo zbyl, bude cítit morální povinnost pospíchat na pomoc poslednímu doutnajícímu uhlíku Věčného plamene." Pohlédl na ni úkosem. „Mám své pochybnosti, ale za zkoušku člověk asi nic nedá."

Opřel se a lhostejně se začal věnovat následujícímu článku.

Helena klopýtavě couvla.

Tak proto ji poslali do Spirefellu, místo aby ji nechali na ústředí? Udělali z ní návnadu?

Z krku se jí vydral přidušený zvuk. Otočila se a klopýtala po schůdcích dolů do deště. Neměla, kam jít, ale někam jít musela.

Plášť sepnutý u krku ji dusil, táhl ji zpět. Trhala za něj prsty, dokud se nerozepnul a neosvobodila se. Utíkala přes dvůr.

Ledový déšť promáčel tenkou módní látku šatů, ale ona si toho skoro nevšimla. Rozeznávala věže města zvedající se za Spirefellem. Hledala očima signální oheň, světlo na vrcholku Alchymistické věže, které nikdy nepřestávalo hořet, věčný plamen, který byl udržován při životě od dob založení Paládie, ale nebyl tam. Byl pryč.

Stejně za nimi šla, ale když se přiblížila ke vzdálenější straně dvora, všechny věže jí z dohledu zmizely za zdí. Chodila tam a zpátky, hledala nějakou cestu ven, a nakonec si nedokázala pomoci a zamířila k bráně, ačkoli věděla, že je to zbytečné.

Brána byla zamčená, vykovaná z železa a ve zdobeném mřížoví byly moc malé mezery na to, aby se jimi mohla protáhnout. Zatřásla jí tak silně, že jí z toho začalo škubat v zápěstích.

Pokusila se ji přelézt, ale roztrhala si střevíčky o železo tak studené, že ji pálilo na kůži, a když se snažila vytáhnout, z bolesti v zápěstích jí znecitlivěly ruce.

Ferron si na druhé straně dvora četl noviny, naprosto nezaujatý Heleninými pokusy o útěk.

Chtělo se jí řvát. Chytila bránu a znovu s ní zalomcovala.

Co když někdo přijde a nebude vědět, že je to past?

Někoho, kdo dokázal celou tu dobu přežít, zajmou jen kvůli ní.

Přerývaně se nadechla. Měla pocit, že se jí snad rozskočí srdce. Nahrbila se, třásla branou znovu a znovu, jako kdyby doufala, že se železo pod jejím dotykem ohne, jen když bude dost vytrvalá.

Konečně se zoufale otočila zpět k domu.

Kamkoli se podívala, viděla šeď: uschlou trávu a holé stromy bez listí, tmavý dům s černými šlahouny a věžemi, dokonce i vybledlé svahy hor, bílé vrcholky zahalené v mlze zatažené oblohy.

Jako kdyby někdo vysál veškerou barvu z celého světa. Kromě ní. Ona tam stála v krvavě červené v ostrém kontrastu proti jednobarevnému pozadí.

Bičoval ji větrem hnaný déšť a bodal jako kapičky ledu, až se z toho roztřásla. Byla celá promočená. Ruce jí zbělaly, konečky prstů zabolely s každým závanem větru. Z kovu v náramcích ji mrazilo až do morku kostí.

Přitiskla si prsty na oči, snažila se přemýšlet. Co by mohla dělat? Určitě přece existovalo něco, co by mohla udělat.

Ne. Měla pořád stejný plán. Zemřít, buď Ferronovou rukou, nebo svou vlastní.

Déšť jí crčel skrz vlasy a přes obličej a Helena se s přemáháním vydala zpět k domu. Stáli před ním dva nekrodónové, nad schody vedoucími do hlavní části sídla. Znala je z ústředí. Stáli vystaveni živlům a vypadali tak sešle, že skoro splývali s kamenným pozadím, oba ji nicméně sledovali, jak se blíží k Ferronovi.

Ten vzhlédl s nepřístupným výrazem v očích. „Nebyla jsi venku dost dlouho. Procházej se dál."

Stáhla se zpět do dvora. Uprostřed stálo několik stromů, které ji kryly z výhledu, a tak se skrčila v arkádovém podchodu na druhé straně prostranství a snažila se zahřát. Viděla odsud svůj deštěm promočený plášť ležící na štěrku. Objala se pažemi kolem hrudi ve snaze udržet si tělesné teplo.

Třas postupně ustoupil. Zalomcoval s ní další závan větru. Připadala si tenká jako papír, tak unavená, že by dokázala na místě usnout.

Což mohlo signalizovat hypotermii…

Kdyby usnula, začaly by jí selhávat orgány a zemřela by. Četla, že se jedná o pokojnou smrt. Dovolila si začít upadat do bezvědomí, dokud všechno nezačalo být příjemně rozmazané.

„Kreativní." Ferronův hlas byl studenější než vítr. Do paže se jí zaťaly prsty a projela jí vlna tepla, srdce se najednou rozbušilo, horká krev pulzovala jejím tělem.

Překvapeně vydechla, vytrhla se mu, ale už bylo pozdě.

Zlostně na ni zíral. „Zvedni se."

Nemotorně se postavila na nohy, v zápěstích ucítila bodavou bolest. Pořád byla zmodralá zimou, končetiny ztuhlé chladem, ale už jí bylo moc velké teplo na to, aby zemřela.

„Nenuť mě tě odsud odtáhnout," procedil skrz zaťaté zuby, otočil se a odcházel.

Rozmrzele ho následovala. U dveří čekala sloužící. Třetí členka služebnictva, které Helena zatím viděla. Mrtvá jako všichni ostatní. Tahle byla mladší, v uniformě pokojské. Držela kartáč a hadr. Helena se kolem ní pokusila proplížit, ale zjistila, že se nemůže pohnout.

„Aurélie začne vyvádět, jestli jí do domu zaneseš bláto. Sedni."

„Dokážu se umýt sama," řekla Helena odměřeně.

„Na nic jsem se tě neptal," řekl Ferron. Nervy se Heleně rozdrnčely jeho rezonancí a podlomila se jí kolena, takže dopadla na židli. Služebná poklekla a začala Heleně čistit mokré střevíce, zatímco Helena strnule seděla a mísilo se v ní zděšené ohromení a pocit studu.

Víra hlásala, že tělo i duše jedno jsou, a to až do okamžiku kremace. Teprve když oheň stravuje tělo, nehmotná duše je odtržena od své přízemní tělesné formy. Z toho, kdo žil oddaný a ctnostný život, vyjde čistá duše, která může vystoupat až k nejvyšší nebeské říši.

Není-li tělo spáleno, duše zůstává uvězněna, nemůže vystoupat do nebes a hrozí, že bude v důsledku tělesného rozkladu pošpiněna. Ponechána v těle příliš dlouho, nečistostí těla může dojít k metamorfóze duše v červy a hmyz, morové rány a další bizarní formy zla, což ji odsoudí k tomu, že propadne pod povrch zemský, kde je po zbytek věčnosti stravována v temnotě vlhkým ohněm Hlubiny.

Reanimace představovala riziko přesně takové metamorfózy. Připojením těla i duše k nějakému nekromantovi mohlo i u nejčistších duší dojít k takovému poškození, že nemusejí být nikdy schopné vystoupat k nebesům, pokud nebudou osvobozeny posvátným ohněm.

Helena si nemohla pomoct, aby nezírala služebné do obličeje a nehledala v něm jakékoli známky toho, jestli je uvnitř stále ještě nějaká duše, pomalu se rozkládající, uvězněná ve stavu na pomezí života a smrti. Služebná měla prázdný pohled. Jestli tam nějaké zbytky duše byly, dusily se pod Ferronovou vůlí.

Vzhlédla k němu. „Jsi zrůda."

Zvedl obočí. „Všimla sis, co?"

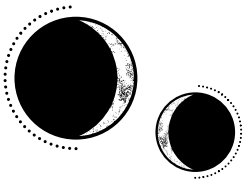

KAPITOLA 6

Služebná dočistila Heleniny boty, Ferron odešel a Helena se okamžitě postavila, neboť nechtěla mrtvolu nechat, aby se jí dál dotýkala.

Služebná zamířila dovnitř. Jakmile se otočila zády, sebrala Helena noviny, které Ferron zahodil, schovala si je za zády, zhluboka se nadechla a vešla dovnitř.

Pospíchala přímo ke schodům a soustředila se přitom pouze na stránky ve svých rukou.

Kolem se natahovaly stíny, ale Helena si zakázala se na ně dívat, počítala své kroky, dlaň měla přitisknutou nejdřív k zábradlí a pak ke zdi, pohled soustředěný na ostrůvky jantarového světla vrhaného svícny, dokud nedošla do svého pokoje.

Během její nepřítomnosti se tam vyvětralo. Na posteli bylo vyměněné povlečení. Vzduch byl skoro stejně chladný jako venku, ale okna byla znovu zavřená a zamčená.

Helena byla promočená a mrzla, ale Ferron by si mohl všimnout, že nechal noviny venku, a přijít si pro ně. Nesměla ztrácet čas.

Přikrčila se u okna, kde bylo nejvíc světla, a očima hltala každé slovo od samého začátku stránky. NOVEMBRIS 1788.

Šokovaně na to datum hleděla. To nemohla být pravda. Její poslední jasně datovaná vzpomínka bylo slyšení o obnovení paladinské služby Lily Bayardové a jejím bojovém uschopnění na začátku roku 1786.

Pokud válka skončila před čtrnácti měsíci, znamenalo to na konci léta roku 1787. Z čehož by vyplývalo, že si nepamatuje skoro devatenáct měsíců války. Když se pokusila rozpomenout na cokoli kromě směn v nemocnici, všechno bylo rozmazané. Nepamatovala si vůbec nic, konverzace s kýmkoli ani roční období, ascendenci a abeanci Lumithie, nic než jen nekonečnou smyčku jedné nemocniční směny za druhou, jako nekončící křik.

Pevně stiskla víčka k sobě a usilovně přemýšlela. Něco přece muselo zbýt. Nemohla přijít o tolik, ale bylo to jako snažit se chytit vítr holýma rukama. Lebkou jí projela ostrá bolest.

Zamrkala, a když otevřela oči, chvíli viděla rudě.

V rukou měla noviny.

Pevně je sevřela. Musela rychle číst, než si Ferron všimne, že si je vzala. Spěšně očima našla první článek.

> Poslední dosud unikající členka skupiny extremistů používajících název Řád Věčného plamene byla zadržena a předvedena k výslechu. Ústřední výbor Nové Paládie potvrdil totožnost Heleny Marinové, zahraniční studentky alchymie pocházející z jižních ostrovů státu Etras. Etraská vládla popírá jakoukoli účast v teroristické činnosti Věčného plamene či jeho podporu. Z důvodu ochrany občanů Nové Paládie před dalším násilím je Marinová uvězněna mimo území města, na Spirefellu, dokud se nerozhodne o jejím dalším osudu.
>
> Spirefell, věhlasné sídlo rodiny Ferronových, bylo vystavěno ze železa Uriem Ferronem. Díky své jedinečné konstrukci, která má oslavovat výjimečnou schopnost rezonance této rodiny, je dům bezpečným místem pro držení nebezpečných vězňů.
>
> Ferronovi, jedna z nejstarších rodin Nové Paládie, v regionu působili ještě před příchodem rodiny Holdfastových. Stávali se častým cílem perzekuce ze strany Věčného plamene. Mistr cechu železa Atreus Ferron byl zatčen a popraven

> za to, že kritizoval represivní režim Holdfastových, a jeho syn Kaine Ferron byl nepodloženě obviněn z atentátu na principáta Apolla Holdfasta. Všechna obvinění proti otci i synovi byla později stažena…

Ferron byl obviněn z vraždy principáta? Z atentátu, kvůli kterému začala celá válka?

Zírala na ta slova, dokud je neviděla rozmazaně.

Na smrt principáta Apolla si pamatovala. Byl nalezen brutálně zavražděný na dvoře kampusu Alchymistického institutu a okamžitě bylo zahájeno vyšetřování. Nepamatovala si, že by došlo k jakýmkoli závěrům. Tehdy se toho dělo tolik: pohřeb, přípravy na korunování Luca principátem. Co mělo představovat radostnou událost, bylo zastíněno zármutkem a šokem, Luc popíral, co se stalo, zatímco jeho přátelé skládali přísahy, že ho ochrání vlastním životem. Ceremoniál sotva skončil a přišly nepokoje a nemrtví, válka, která jako by neměla konce.

Zabil Ferron principáta Apolla? Určitě ne, vždyť mu tehdy nemohlo být víc než šestnáct let. Možná bylo to tvrzení šířeno záměrně, aby podpořilo vykreslení Ferronových jako obětí Holdfastů? To znělo pravděpodobněji.

Dočetla článek do konce v naději, že získá více informací, ale už se v něm pouze opakovala obvyklá písnička nemrtvých o válce: Jak ji nezačali a jak vlastně nikdy nedošlo k „válce“, ale k občanským nepokojům vyvolaným malou skupinkou náboženských extremistů, kteří odmítli akceptovat demokraticky zvolený paladijský Cechovní sněm.

Luc z článku vyšel jako po moci lačnící monstrum, které by radši podpálilo celé město, než aby nadvládu nad ním získal kdokoli jiný.

Luc, který v předvečer svého jmenování principátem vylezl na střechu Věže alchymie a stoupl si na samý její okraj.

Helena šla za ním a stála tak blízko něj, jak jen se odvážila, a slibovala, že pro něj udělá naprosto cokoli, jen když udělá krok zpět a vezme ji za ruku.

Neposlouchal ji, neposlouchal ji až do chvíle, kdy přísahala, že jestli skočí on, skočí taky. Couvnul, aby ji zachránil.

Zůstali na té střeše spolu sedět až do rána. Chytila ho za ruku a celou noc mluvila, vyprávěla mu o Etrasu, útesech a vesničkách, kde oslíci tahají

pomalované vozíky, olivách, všudypřítomných farmách a moři za slunečných dní. Jednou se tam vydáme, říkala mu. Až se všechno srovná, vezme ho tam a uvidí sám, jak je tam nádherně.

Luc se nikdy nechtěl stát principátem. Kdyby měl komu, předal by tu funkci bez mrknutí oka.

Helena zuřivě zamžikala a otočila na další stranu.

Byl tam článek uvádějící seznam poprav provedených vrchním lovčím za uplynulý týden. U něj obrázek zbídačeně vyhlížejících mužů a žen klečících na vyvýšené plošině. U nich, celý v černém s propracovanou přilbicí zakrývající obličej i vlasy, stál Ferron s jednou bledou rukou napřaženou před sebou.

Poznala, že je to on, už podle postavení těla a povědomě pokrčených dlouhých prstů, ale článek se o něm zmiňoval jen jako o *vrchním lovčím*.

Nikde ani zmínka o tom, že vrchním lovčím je Kaine Ferron.

Bylo to tajemství?

Kdo by z toho co měl? Ferronovi nic, tedy alespoň soudě podle jejich chátrajícího sídla.

Ne. Za tím musel stát Morrough. Utajením identity vrchního lovčího koneckonců získal nejvyšší nekromant do rukou mocný nástroj. Dokud mohl být vrchním lovčím kdokoli, lidé zůstávali paranoidní a žili v neustálé nejistotě. Také to znamenalo, že Ferron nemohl získat žádné vlastní následovníky ani dostatek moci na to, aby Morrougha sesadil.

Možná měl Ferron ambice, které Morroughovi naháněly strach. To byla lákavá představa. Něco, čeho by mohla Helena využít.

Také to ze Spirefellu dělalo perfektní past. Kdyby se kdokoli pokusil Helenu zachránit, myslel by si, že útočí na dědice cechu. Neměl by ani potuchy o tom, kdo ji skutečně drží v zajetí.

Rychle pročetla zbytek novin. Obsahovaly pár mlhavých zmínek o nedostatku obilí. To bylo zvláštní. Země sousedící s Paládií po obou stranách byly významnými dovozci zemědělských produktů. Monarchie v Novisu měla historické vazby na rodinu Holdfastů, takže od nich se dalo předpokládat embargo, ale Hevgoss, západní soused a vojensky velmi silná země, se už celá desetiletí snažila uzavřít lepší obchodní smlouvy s cechy.

Holdfastovi jednání dlouhodobě blokovali – byli proti využití alchymie v průmyslové válce. Cechům, které porušily opatření omezující obchodování